

İnsanlık... Kendi hikâyesinin sonunu merak ediyor. Kali, tüm hikâyelerin sonunu bilir.

Özgür İrade

Abidin AYDIN

Kali Serisi 1. Kitap

KALİ SERİSİ

“Özgür İrade”

ABİDİN AYDIN

Başlangıç

Yasal Uyarı: Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince Abidin AYDIN a aittir. Eserin tüm hakları saklıdır. Yayın hakkı, sahibinin yazılı izni olmadan bu kitabın herhangi bir biçimde basılıp çoğaltılması, bilgisayar ortamında kullanılması, İnternet’te yayınlanması, kaset ve CD’ye kaydedilmesi yasaktır. Kitabın içeriğini herhangi bir biçimde kullanmak isteyenler Abidin AYDIN başvurarak yazılı izin almalıdır.

Önsöz

İnsan ile şeytanın yüzleşme zamanı henüz gelmedi mi? Tüm inançların beklediği o büyük an bu değil mi? Peki, bu yüzleşme neden bu kadar uzun sürdü? On binlerce yıllık tarihimiz, insanın yaptıklarıyla doluyken insanlığın değeri hala belirlenmedi mi?

Şeytan, bu gezegene geldiğinde Dünya henüz bir ateş topuydu. O bizi milyarlarca yıl boyunca bekledi. İnsanlık tarihi açısından baktığımızda, biz onunla yeni tanıştık. O, bizi cennetten kovulup dünyaya geldiğimizden beri izliyor ve izlemeye devam ediyor.

Bugün, kimin istediği gibi yaşıyoruz? Şeytanın mı, yoksa Yaratıcı'nın mı? Gerçekten biz şeytandan üstün müyüz, yoksa şeytan mı haklı? Bu soruların cevabı ne zaman verilecek ve kime verilecek? Hakem kim olacak?

Bu hikâyenin sonunda, hep birlikte bu soruların cevaplarını öğreneceğiz. İnsanın, şeytanla yüzleşmesinin tarihi ne kadar eskiye dayanıyor, bilmiyoruz. Bu yüzden, her şeyi en baştan anlamamız gerekecek.

Bu hikâye, bize çok yakın bir paralel evrende geçiyor. Oranın yaratıcısının ismi Kali. Yaşananlar, o evrendeki Kali, şeytan ve insan arasında gerçekleşiyor. O evrendeki sonucu izleyelim ve kararı biz verelim.

İnsan hakemlik etsin.

***

Azazil (Şeytan) - Mikail

Mikail, cennete geri döndüğünde Azazil (Şeytan) tarafından çağırılmıştı. Yanına gidip önünde diz çöktü ve başını eğdi. Azazil, etrafını saran binlerce kilometrelik düzlük alanın ortasında, her zaman tüm meleklerden yüksekte duruyordu. Cennet onundu, içinde gezerken ışınlanır gibi hareket eder, aynı anda birden fazla yerde olduğu söylenir, öyle anlarda meleklerin aklında yalnız korku olurdu.

Azazil'in etrafında farklı konumlarda komutanlar ve düşük rütbeli birçok asker melek vardı. Baş meleğe getirdikleri haber, Mikail'in ordusunu yanına almadan cennetten ayrıldığı olmuştu. Mikail, dizlerinin üzerinde beklerken Azazil sonunda konuştu.

“Emirlerime karşı gelmişsin. Göreve tek başına gitmişsin Mikail. Bu alem güçlü varlıklarla dolu. Sen kendini ne zannediyorsun? Ben her seferinde sizi kurtarmaya gelemem. Sen başkomutansın, neden böyle bir şey yaptın?”

Mikail konuşmasını çoktan hazırlamıştı. İçindeki karanlık o kadar güçlenmişti ki efendisinden artık her şeyi saklayabileceğini biliyordu ama yine de bunu denemekle büyük bir risk almıştı.

“Yüce Azazil... Emrinizden sonra görevden dönen meleklerle konuştum. Onlara saldıran şeyin ne olduğunu görmemişler. Güçlü bir varlık olsa, hiçbiri kurtulamazdı diye düşündü. Amacım, yalnızca gidip bakmaktı. Gittiğimdeyse, etrafta hiç gezegen bulamadım. Orduyu almaya geri geleceğim sırada büyük bir meteor gördüm. Ona doğru gittiğimdeyse yavru bir köpek gibi şekillenmiş, bir yapışkan ruhla karşılaştım. Beni görür görmez de bana saldırdı. Kendimi savunmak zorunda kaldım. Sizin gibi bir kudretim ve cesaretim yok efendim. O üzerime gelirken hemen kılıcımı kaldırdım ve ruhu kestim. O da bir bedeni yokmuş gibi bir sise dönüşüp boşlukta kayboldu.”

Mikail'in sersemce tavırları ve olaydaki beceriksiz halleri Azazil'in hoşuna gitmişti. Öfkesi biraz dinmişti.

Ders verir gibi konuştu:

“Bak Mikail... O küçük ruh seni kandırmış. Nasıl olur da buhar olup uçar? Bu seferlik, bu başarısızlığımı ve tek başına hareket etme cüretini görmezden geleceğim. Ama bir daha ordularımı almadan cennetten ayrılırsan, bunun bedelini ödersin!”

Mikail, Azazil'in önünde sakinliğini koruyordu. Ama çevrelerinde toplanmış binlerce meleğin korkusunu hissedebiliyordu ve biliyordu ki efendisinin söyleyecekleri henüz bitmemişti.

“Benden bir şey saklarsan seni yok ederim, Mikail!

Mikail, başını kaldırmadı. İçinde sakladığı Yapışkan Ruh korkudan, Mikail'in sonsuz karanlığında kaybolmuştu. Azazil, bakışlarını bir an bile çekmeden son emrini verdi:

“Senin cesaretini istemiyorum. Benim emirlerimin yerine gelmesini istiyorum, Mikail. Git şimdi.”

Mikail, Azazil'in önünden çekilene kadar cennette her şey durmuş gibiydi. Tam ayağa kalkıp çekilecekken Başdenetçi'nin sesi duyuldu.

“Melekler, Kali'ye en sadık olanlar! Verilen emirlere uymak sizin göreviniz. Şimdi tüm işlerinizi bırakın ve bu emri dinleyin.”

Başdenetçi'nin sesi evrenin her köşesine ulaştığında, asıl o zaman her şey durdu. Milyarlarca kilometre uzaktaki melekler bile çağrılmış, kendilerini bir anda cennette bulmuşlardı. Evren, ilk kez kendi başına bırakılmıştı.

Azazil, Başdenetçi'yi hissediyordu ama göremiyordu. Öfkeyle sağa sola baktı. Melekler, ona sorulmadan görevlerinden alınıp cennete getirilmişti. Bu, gücüne ve otoritesine bir hakaret gibiydi.

Başdenetçi konuşmaya başlamadan önce, Azazil kendini daha da heybetli hale getirdi. Önce başındaki tacın alevi yükseldi. Ardından arkasında ateşten bir taht belirdi. Tüm melekler ayaktayken, Azazil tahtına oturdu.

Başdenetçi meleklerin telaşının geçmesini beklese de Azazil'in öfkesinin dinmeyeceğini biliyordu. İsteyeceği şeyin böyle bir zamana denk gelmesi ona da garip gelse de Kali her şeyin sonunu bilirdi.

Melekler renkli küçük ışıklar gibi yanıp sönmeyi bıraktıklarında, Başdenetçi konuşmaya başladı. Ses tonunu sakın, kışkırtıcı bir etki vermeyecek şekilde ayarlamıştı:

“Kali şehrinde yaratılan İnsan isimli varlık, yaşayacağı gezegene hazırlanmak için cennete gitmeden önce, Kali tüm meleklerin onların önünde diz çökmesini emretti. Şimdi size onları göstereceğim.”

Meleklerin karşısına çıktıklarında, henüz uyanmamış insan bedenleri, boşlukta yan yana süzülüyordu. Kali şehrinde yaratılan birçok çift, dişi ve erkek olarak yaratılmışlardı. Melekler, buldukları yerlerde diz çöktüler. Kapılarının önüne, evlerinin üzerine ve başlarını öne eğdiler.

Meleklerden istenen her şey, bir emrin arkasında dururdu ve bu da sadece bir emirdi ama Azazil için öyle olmadı. Etrafında eğilmiş milyonlarca meleğe baktı ve öfkeyle oturduğu tahtından ayağa kalktı. Hemen elinde beliren kılıcıyla, tüm bedeni alev almış, insanlara bakmaya başlamıştı. İnsanların Kali şehrinde yaratılmış birçok Asıl varlıktan farklı bir özellikleri olmadığını görmüştü. Onu kızdıran yok sayılıp hiçbir açıklama yapılmadan emredilmesi idi.

Kendisi bu kadar değersiz olamazdı. İstese, karşısında gördüğü varlıkları bir anda yakabilirdi. Başdenetçinin duyacağını bilerek daha fazla beklemeden sordu:

“İnsan nedir Başdenetçi, siz onun önünde eğildiniz mi?”

Azazil’in sesi, Kali’ye başkaldırmıştı. Melekler, yaratıcılarının emirlerine karşı gelen Başmelek’in öfkesini içlerinde hissedip nerdeyse Azazil’in kudretine bakmak için yüzlerini yerden kaldıracaklardı ki o da bir ihanet olurdu.

Başdenetçi şaşırılmıştı. Azazil’i tanıyordu. Güce olan hayranlığını, egosunu, sınır tanımayan kudret tutkusunu görüyordu ama bu başkaldırışı beklememişti.

İnsanlar, denizin ortasında tek başına yükselen bir deniz feneri, Azazil etraflarını saran karanlık okyanus gibiydi. Güçlü dalgaları kayalıkları dövmeye başlamış olsa da insan yaşayanlara şahit olmuyordu. Henüz uyuyorlardı. Belki de ona düşman olan şeyin ne olduğunu görmemesi daha iyi olmuştu.

Başdenetçi, sakince konuştu.

“Bize onun önünde eğilmemiz söylenmedi. Kali ona kendinden bir parça verdi, Azazil. Her şeyi bilen ‘O’dur. Melekler onun kararlarının doğruluğuna bizden daha çok inanırlar.”

Azazil, gözlerini insanlara dikti.

“Yaratıcı bana ateşin gücünü, isminin sırrını ve onu kullanma hakkını verdi.”

Elindeki alevler içindeki kılıcını kaldırdı ve cennete gitmek için bekleyen insanları gösterdi.

“Onlar da gidecekleri gezegenin özünden yapılmış, çift yaratılmış, beş duyuyla sınırlandırılmış, duyguları olan varlıklar. Kali, yaratılışı bana emanet etti. Bende olmayan neyi bu güçsüz varlıkların içine koymuş olabilir? Ya da benim yok edemeyeceğim ne var onların içinde?”

Başdenetçi tek kelimeyle cevap verdi:

“*Özgür irade.*”

Azazil, bir an sessiz kaldı. Sonra insanların ilerde yapacağı gibi büyük bir kahkaha attı.

“Denetçilere ve meleklere bile bedel ödeten özgür irade, insanı kolayca yok edecek, Başdenetçi. Bunu sana ve Kali’ye ispatlayacağım. Ben de özgür irademin bedelini

ödeyerek, bu emri yerine getirmeyeceğim ve insanları izlemek için Dünya'ya gideceğim. Ancak yok oluşlarını kendi elleriyle sağlamazlarsa, bu emri yerine getiririm.”

Başdenetçi, Azazil'i durdurabilirdi ama görevi ne oluyorsa izlemektir.

Sakin bir sesle:

“İstediğin kabul edilmiştir, Azazil. Buradan çıktığında, Kali'ye ait ismini bırakacaksın. Ve insanların gezegeni olacak Dünya'ya gideceksin. Dünya'ya gittiğin andan itibaren adın ‘Şeytan’ olacak. İnsanlar da sana böyle seslenecek.”

“Eğer kader senin dediğin gibi olursa, insan özgür iradesiyle kendini yok ederse, bundan sonra yaratılan hiçbir varlık senden daha değerli olmayacak.”

İşte o an...

En güçlü melek, ona hediye edilen gücü kullanarak Dünya'ya gitmeyi diledi ve bir anda kayboldu. İnsanın, henüz uyurken kıyameti başlamıştı.

“Özgür irade, kendi varlığını sorgulayıp mutlak özgürlüğe ulaştığında, zorunlulukların kaçınılmazlığıyla yüzleşir ve kendini mutlaka yok eder.”

***

Size bu hikâyeyi en başından anlatmak istiyorum.

Tüm hikâyelerin sebebi “O”dur.

İnsan, duyu organlarının sınırlı halleriyle yaşamaya devam ederken, hayatı anlamayı zorlaştıran tek sorun zihindir. Ne kadar iyi gördüğünüzün, ne kadar keskin kokular alabildiğinizin bir önemi yoktur. Zihin, sınırın kendisidir.

Onu kullanarak tarif edilen şeyin gerçekte ne olduğunu hiçbir zaman anlayamayacağız. Ne yaparsam yapayım dinleyen ya da okuyan zihinler, maddenin ve ruhun alabildiği sınırlı şekilleri kullanacak.

Hiçbir şeyden söz etmesem de her şeyden bahsetsem de O, tarif edeceğim şey olmayacaktır.

Sahip olduğum sınırlı zihinle, yaratıcıdan bahsetmeye kalkarsam... Duyguları, düşünceleri ve bedeni olan bu hikâyede karşılaşacağımız tüm tanrılar ve doğaüstü varlıklar gibi, O da mecburen insana benzeyecek. En sonunda bir adı olacak.

Bu hikâyeyi okuyacak zihinler için ona bir isim ve şekil verdim:

Kali

Kali

O, her şeyin sebebi, akışı ve sonudur. Onun yarattığı sebep dışında, tüm sebepler ikincil olacaktır ve bir gün, Her şey ona geri dönecek.

***

Kali, gözünü tamamen açtığında, çevresindeki boşluğa baktı. Zamansızlık ve sebepsizlik içinde, her şey bir anda var oldu. Ortaya çıkardığı sonsuz çeşitliliğin sonunu gördüğünde gözünü kapattı ve geriye, beyaz, pürüzsüz, tek parça mermerden yapılmış gibi duran bir yumurta kaldı.

Yaratılmış her şey, onun etrafında ve kendi ekseninde dönmeye başladı. Hareket etmeyen tek şey ise, yumurtanın kendisiydi. Uzayın merkezine bırakılmış, sonsuzluğun ortasında, mutlak bir varlık gibi duruyordu.

Evrenin Merkezi

Evrenin büyüklüğünü anlamak... İnsan için imkânsız. Dünyasının bile büyüklüğünü algılayamayan, evinden çıkmayan, çalıştığı şehri tanımayan, yaşadığı ülkeyi bilmeyen, yok etmek üzere olduğu gezegeni fark etmeyen, tüm varlıklar ancak, kendi küçük evlerinde huzur bulabiliyor.

Bizler, birer uzay kabuklusuyuz. Küçük şeylerin içine girip, dışarıdaki yaşananları izlemek, zihnimizin kavrayabildiği en güvenli yaşam tarzı.

***

Kali'nin gözünü açıp kapatmasından bu yana henüz beş milyar yıl geçmişti. Zaman ilerledi, yıldızlar doğdu ve söndü. Henüz hiçbir varlık bilincine kavuşmamış, farkındalığa ulaşmamıştı ama her şey, onların uyanması için hazırlanıyordu.

Uzay, yumurtanın etrafında son hızıyla dönmeye devam ederken, o milyonlarca yıl boyunca kıpırdamadan bekledi ve en sonunda, zaman bile kendinden şüphe etmeye başladığında, yumurtanın alt yarısı aydınlandı.

İşe gitmek için uyanmamıza, basit kaygularımıza, çaresiz sorunlarımıza, tuhaf korkularımıza henüz milyarlarca yıl varken, ortaya çıkan ısı o kadar fazlaydı ki ona yakın olan yüzlerce dünya aynı anda yanmaya başladı.

Yumurta ısındıkça, içinde siyah, gri, kırmızı ve beyaz tonlar yanıp sönmeye başladı ve sonra bir anda abajur gibi, içindeki sonsuz ışığını yaktığında açık kahverengi bir ışık, Kali'nin baktığı en son yere doğru varmak için yayılmaya başladı.

Yaratılış... Olmak ya da değişmek için neyi bekliyor? Ona "Hadi başla!" diyen kim? Zaman mı? Zaman, yaratılmışlar içinde en çok sözü geçen mi? İnsanlık, zamanla konuşabilse ona ne sorardı?

Yaratılış, ne yapacağını bilen, bir saniye bile geç kalmadan işleyen, sonsuza kadar bozulmayacak analog bir makine gibi ilerliyor ve Kali'nin gördüğü en son haline gelene kadar durmayacak.

İnsanlık... Kendi hikâyesinin sonunu merak ediyor.

Kali, tüm hikâyelerin sonunu bilir. Bu da onun çoktan bildiği, bizim henüz yaşamadığımız hikâyelerden yalnızca biri.

***

Başdenetçi

Yumurta artık hazırды ve onu ilk görecek olan, ona ilk şahitlik eden, onun tüm sırlarını bilen ve yaratılışın gelişimini takip etmekle görevli olan ilk bilinç, Başdenetçi oldu.

Kali'den sonra var olan ilk zihin. Başdenetçi, karanlığın ortasında bir ışık gibi yükseldi. O, görünmeyen ve dokunulamayan ama hissedilendi. O, boşlukta dolaşan saf bilgiydi. Bir arada durmak için bedene ihtiyacı yoktu. Ne maddeydi, ne de ruh. O, her ikisinin de ötesinde yaratılmıştı.

Başdenetçi, uyanıp Kali'nin ve kendisinin farkına vardığında, yaratılışın tüm hazırlıkları onun emrine verildi. O, Kali gibi yoktan var etmiyordu. Kali'nin yarattığı her şey ona itaat ediyordu. İstedığı şeyi düşünmesi yeterliydi ama yaratılışın düzenini kurmak için yardıma ihtiyacı vardı.

Başdenetçi, merkezdeki yerini değiştirmeden, Üç Bilge'yi çağırdı ve o an Kali Şehri ortaya çıktı.

Kali Şehri

Başdenetçi mekâna bağlı bir varlık değildi. Ondan sonra uyanacak tüm bilinçler, bir mekâna ihtiyaç duyacaktı. İlk göreve çağırdığı Üç Bilge, kendi var oldukları zaman dilimlerinden gelerek, Başdenetçi'nin önünde belirdi.

Onlar, aynı anda konuşarak sordular:

“Başdenetçi, bilgeliğimizde birçok sorunun cevabı var. Yine de ne yapmamız gerektiğini bilmiyoruz.”

İşte o an yaratılışın uyumu, düzeni ve ritmi bozuldu. Kaygılı bir zihin ilk kez düşündü. Cevabı bulamayıp

Üç Bilge

sorduğundaysa, bilmeyenin ilk gürültüsü yükseldi ve bu soru, Hiyerarşi'yi yarattı.

“Bilen bilmeyenden üstündür.”

Hiyerarşi, kendi kendine ortaya çıkan ilk şey oldu.

Başdenetçi cevap vermeden önce onu göremeyen Üç Bilge'ye huzur ve güven hissettirdi ve yaratılışın verdiği ilk cevap da onun ağzından döküldü:

“Yapmanız gereken asıl şey, olmakta olana izin vermek. Kali, başlangıcı ve sonu görüp buradan ayrıldı. Bizim görevimiz, şimdiden sona kadar tüm gelişmeleri takip edip, olan biten her şeyin bilgisini saklamak. İlk göreviniz Kali

Şehri'ni tamamlamak. Her şey hazır olduğunda, sırayla Toplayıcılar, Denetçiler, Melekler ve Asıl Varlıklar uyanacak.”

Üç Bilge'nin başlarını oluşturan ışıklar parladı ve astral bedenleri dikleşti.

Başdenetçi, tekrar konuştu:

“Siz, tek bir zihnin üç ayrı yansımasıdır. Toplayıcılar, bedenlerin ilk çeşitliliği olacak. Denetçiler hem beden hem de zihin çeşitliliğini oluşturacak ve milyarlarcası bir anda uyanacak. Meleklerse, bizim kölemiz olarak var olacak.”

Üç Bilge, bu kelimeye şaşırıldı. Onlar da her isteneni yapıyordu ama biliyorlardı ki kölelik, yalnızca bir kabul meselesiydi. İçlerinden biri, fısıltıyla sordu:

“Neden Kali'nin köleye ihtiyacı olsun?”

Başdenetçi'nin sesi güçlü ve sakindi.

“Kali'nin değil, bizim ihtiyacımız var. Onlar, evrene en değerli şeyi, yaşamı dağıtacaklar. Biz ise ortaya çıkacak çeşitliliği takip edeceğiz. Verilen emri, ne olursa olsun yerine getireceğini bildiğimiz, iradesiz ama akıllı varlıklara ihtiyacımız var. Onlar, tüm yeteneklerini emirleri yerine getirmek için kullanacaklar. Bilinç ve yükselen akıl köle değilse, sorgulamaya başlar. Melekler tüm bu özelliklerle yaratıldı. Üstelik bedendeki duygu çeşitliliği de onlarla başlayacak. Uyanacak olanların hepsine yerlerini hazırlayın.”

Başdenetçi, yumurtanın altındaki kütüphaneye doğru gittiğinde Üç Bilge yalnızlık duygusunu ilk kez hissetti. Etraflarını kuşatan şey, dışarıdan bir yumurtaya benzeyen, içi henüz bomboş bir şehirdi. Denetçilerin toplanacağı farklı renkte alanlar, Toplayıcıların garip odaları, merkezden kabuğun dışına uzanan yollarla şehir, bir halka gibi etrafını saran sisle mühürlenmişti. Milyarlarca bilgi, Üç Bilge'nin zihnine aktı. Sonra, onlar da Başdenetçi'nin yanına, yerin altındaki kütüphanelere çekildiler.

***

Bizim için “ilerlemek” anlamına gelen zaman, aslında durdurmak ve yavaşlatmak için ortaya çıktı. Yoksa, bir varlık ne kadar uzun yaşarsa yaşasın, hiçbir şeyi fark edemeden, hatta daha doğar doğmaz ölmüş olurdu. Zaman, yaratılışı fark edebilmemiz için var ve o, her şeyi sıraladığında, izlediğimiz şeye “hayat” adını verdik. Ama yaşananlar, bizim tarifimize uymayan hızlarda ilerliyor...

Bazıları bir göz açıp kapayıncaya kadar sürerken, bazıları milyonlarca yıl boyunca kesintisiz devam ediyor. Bizim gibi kendi farkındalığıyla çevrelenmiş bilinçler, ölümü ancak zaman içinde algılayabilir.

Zaman sayesinde var olduğumuzu anlıyoruz ama en büyük korkumuz da yine o. Doğduğumuza sevinerek yaşamak yerine, ölecek olmanın kaygısıyla var oluyoruz.

Bilince göre; Sürücüsünün olmadığı bir tren hızla yol alırken, önündeki köprüünün yıkılmış olduğu anons edilse ne değişir?

İnsan, bilinçli olduğunu düşünse de, bilinci yok eden şey ölüm değil, ölüm korkusudur. O, zamanda saklandığı yerden, bir tazi gibi fırlayıp bizi bulur ve yok eder.

Bu yüzden, her canlının sonunda karşılaştığı ölüm, tek büyük bilinmeyendir. Ölünce zamandan mı çıkılır? Asıl gerçek, zamanın dışında mı? Yoksa, her şey daha yeni mi başlıyor olacak?

Zaman Kali'den, yaşamın ne olduğunu görmek isteyenlere bir hediye, yaşam içinde acı çekenlere bir ceza mıdır?

O, plan ya da hata yapar mı?

***

Kali Şehri'nde, içinde sayısız küçük odanın bulunduğu tek ve büyük bir bina vardı. Yaratılışın ilk düzenlemeleri bu binada yapılıyordu. İlk hazırlık, Toplayıcılar içindi. Onlar, evreni izleyecek olan Denetçilerin getirdiği bilgileri alacak ve kütüphanelere gönderecekti. Her birinin bedeni gibi, odaları da farklıydı.

Toplayıcıların ortaya çıkışı, Başdenetçi ya da Üç Bilge gibi olmamıştı. Kapıları olmayan odalarında hiçliğin içinde bekliyorlardı. O an geldiğinde, tüm odalar önce uzayın derinliklerindeki galaksilere açıldı ve sonra bir anda yeniden aydınlandı.

İçeride, farklı büyüklüklerde, renklerde ve şekillerde madenler süzülüyordu. Bir süre sonra, tüm bu elementler dondurma gibi erimeye başladı. Eridikçe, farklı yaşam formlarına ve farklı bedensel yapılarla dönüştüler. Her şey

Toplayıcılar

bittiğinde tüm Toplayıcılar, kuklalar gibi havada asılı kaldılar. Artık uyanmaları için gereken zamanı bekliyorlardı.

Başdenetçi, Üç Bilgeye onlardan sonra uyanacak tüm varlıkların ihtiyaçları olacağını söylemişti. Üç Bilge de Kali Şehrinde uyanacak her bir varlık için ihtiyaçlarına göre yerlerini hazırlamıştı. İhtiyaçları karşılamak onlar için boşa geçirilen zamandı.

Kali'nin içindeki varlıklar için ihtiyaç yalnızca bir ayrıntıydı. Ancak Kali'den uzaklaşanların, ihtiyaçları artacaktı. Bazıları ondan o kadar uzaklaşacaktı ki, yalnızca ihtiyaçlarını gidermek için yaşayacak ve ihtiyaçları yüzünden ölecekti.

Başdenetçi, onları göreve çağırdı ve tüm Toplayıcıların uyanışını duyurdu:

“Uyanın, Toplayıcılar... Yaratıcımızın ismi Kali. O, her şeyin başını ve sonunu bilir. Buradan gittikten sonra, içinde yaşadığımız bu şehri bize bıraktı. Buranın adı Kali Şehri. Burada hiçbir şeye ihtiyaç duymayacaksınız. Şehir, sizi sonsuz enerjisiyle besleyecek.”

Hepsinin zihninde aynı anda konuşan Başdenetçi, Yaratıcı Kali ve görevleri hakkında bilmeleri gereken her şeyi onlara anlattı. Yaratılış birden üçe, üçten milyonlarca çeşitliliğe bir anda geçti. Toplayıcılar, sorgulamayan, kendi fikirleri olmayan, zeki, dikkatli varlıklardı. Gördüklerini ve duyduklarını unutmama yeteneğini en üst seviyede kullanabilirlerdi. Toplayıcılar, uyumaz, dinlenmezdi ve şehirden asla ayrılmayacaklardı.

Kali'nin yarattığı her şeyin gelişimi kaydedilmeliydi. Küçük bir yanlış bilgi, doğru bilginin sonunu getirebilirdi. Henüz Denetçiler işe başlamamış olsa da Kali Şehri'nin kütüphaneleri çoktan dolmaya başlamıştı.

Kali Şehri, yerin üstü ve altı gibi iki ayrı bölümden oluşuyordu. Yer altında, Denetçilerin odaları ve kütüphaneler vardı. Yer üstünde ise, toplanma alanları ve bilgilerin teslim edileceği büyük bina bulunuyordu.

Yukarıdan bakıldığında şehir, mikroçipe benziyordu. Dış kapılara uzanan yollarıyla, bilginin merkezi gibi görünüyor, içeriden bakıldığında, geniş yollarla birbirine bağlanmış, yüksek sarı duvarlarla çevrelenmiş bir yumurtayı andırıyordu.

Kali Şehri

Şimdi sıra Denetçilerin uyanmasına gelmişti. Onların yaratılışa uyumu, Toplayıcılardan çok daha zor olacaktı. Başdenetçi, Üç Bilge'yi uyardı:

“Toplayıcılar, kim olduklarını ve ne yapmaları gerektiğini sorgulamayacaklar. Çünkü onlar, bilginin içinde oturuyorlar. Ancak Denetçiler için bu böyle olmayacak. Onlar, Kali'den çıkıp bedensel olarak yaratıcılarından uzaklaşacak ilk bilinçli varlıklar olacaklar. Bu fedakârlık için onlara Kali'nin gözleri hediye edildi. Ancak bilgelik verilmedi.”

“Onlar, baktıkları her şeyin asıl gerçeğini görecekler. Eğer onlara bilgelik verseydik, gerçeğe kendi fikirlerini katabilirlerdi ama bu bir önlem değil. Çünkü Kali, tüm olasılıkların var olmasına izin verir. Denetçiler, bir gün kendi bilgeliklerini bulacaklar. Bunu engelleyemeyiz. Onlar sorgulayacaklar ve cevaplar için size gelecekler. O zaman

onları kütüphanelere yönlendirin. Melekler için henüz daha vakit var. Onlar, bu yaratılışın köleleri olacaklar. Onlar sormaz, sorgulamaz.”

Üç Bilge, birbirine baktı. Onlar da yaratılışın bir parçasıydı ve her isteneni yapıyorlardı. Ancak kölelik, bilinçli bir varlığın kabul ettiği bir davranış biçimiydi. Melekler neden böyle bir kaderi seçmişlerdi?

Üç Bilge,

“Neden Kali’nin köleye ihtiyacı olsun?”

Başdenetçi,

“Kali’nin değil, bizim ihtiyacımız var. Onlar, evrene en değerli şeyi, yaşamı dağıtacaklar. Biz ise ortaya çıkacak çeşitliliği takip edeceğiz. Verilen emri, ne olursa olsun yerine getireceğini bildiğimiz, iradesiz ama akıllı varlıklara ihtiyacımız var. Onlar, tüm yeteneklerini emirleri yerine getirmek için kullanacaklar.”

“Bilinç ve yükselen akıl, köle değilse sorgulamaya başlar. Melekler tüm bu özelliklerle yaratıldı. Onlar sorgulamayacak, sadece emredileni yapacaklar. Üstelik beden içindeki duygu çeşitliliği de meleklerle başlayacak. Onlar, evrenin ilk hislerini taşıyacaklar.”

“Şimdi, uyanmaları için gereken hazırlıkları tamamlayın.”

Üç Bilge, Başdenetçi’nin sözlerini duyduğunda, yaratılışın düzeni hakkında daha büyük bir farkındalığa ulaşmıştı. Bilincin sorgulamaya başladığı her an, yaratılış yeni

bir dönüşüm geçiriyordu. Ancak melekler, bu değişimden etkilenmeyeceklerdi. Onlar, itaatın ve görevlerin yerine getirilmesinin kusursuz örnekleri olacaktı. Yaratılışın bir sonraki aşaması da meleklerin uyanışıyla birlikte tamamlanacaktı.

***

Denetçilerin ilk görevi, yaşamın olduğu gezegenleri bulmak için uzaya dağılmaktı. Her biri, keşfettikleri gezegenlerden dört tanesinin gelişimini izlemekten ve onlardan sorumlu olmaktan görevliydi. Bu gözlem süreci en fazla iki bin yıl sürecekti. Görevleri tamamlandıktan sonra, topladıkları tüm bilgileri Kali Şehri'ndeki Toplayıcılara aktaracaklardı. Sonrasında ise, dinlenmek için odalarına çekilecek ve üç yüzyıla yakın uyuyacaklardı.

Denetçiler

Denetçilerin bedensel yapıları birbirinden farklıydı. Ancak onları birleştiren tek ortak nokta, kara deliği andıran bilgi mknatısı gözleriydi. Bu gözler, bilgiye açtı. İzledikleri gezegenlerde kaç yağmur damlasının düştüğünü, ağaçlardan kopan yaprakların hangi yöne döndüğünü, güneş ışınlarının her bir zerresinin sıcaklığını ve akla gelen ya da gelmeyen her türlü değişimi kendilerine çekeceklerdi. Beden şekilleri ise, izledikleri gezegende ortaya çıkan canlılara benzer olacaktı.

Ve işte o an, Başdenetçi'nin sesi tüm evrende yankılandı.

“Uyanın, Denetçiler!”

Her şey, akışına bırakılmış, Başdenetçi, artık izlemeye başlamıştı.

***

Denetçilerin Odaları

Denetçiler Kali Şehri'nin derinliklerinde ki odalarında uyandıklarında, kendilerini fark etmelerine izin verilmeden, zihinlerine yaratılış ve görevleriyle ilgili bilgiler aktarıldı. Öğrendikleri ilk şey, yaratıcılarının ismi "Kali" oldu.

Birçoğu, yüksek tavanlı, geniş odalarındaki yataklarından kalkarak, büyük bahçedeki toplanma alanına doğru yola çıkmaya başlamıştı bile.

Kali'nin yarattığı çeşitliliği tarif etmek artık zordu. Kimileri küçük cinlere, bazıları büyük efsanevi devlere, kimileri oyunbaz perilere benziyordu. Görünmez pelerinleri içinde saklanan Denetçileri bile tarif etmek mümkündü, ancak bazı türler vardı ki zihinlerimiz onları kavrayamazdı. Odalar ise tüm yaşam biçimlerine uygun şekilde hazırlanmıştı.

Denetçiler, yumurtanın altından Kali Şehri'nin ortasındaki büyük toplanma alanına, kendi etrafında dönen merdivenlerle çıkıyordu. Yeryüzü kapılarından çıktıklarında, yüksek kemerli tavanların altındaki yolların içinden geçerek, kendileri için farklı renklere ayrılmış alanlarda toplanmaya başladılar. Her biri nereye bakması gerektiğini bilir gibi yüzlerini aynı yöne çevirmiş, birbirlerine mesafeli şekilde sıraya geçmişti. Milyonlarca varlıktan oluşan ordu, disiplinin en önemli kural olduğu bir bütün gibi hareket ediyordu.

Yaratılışa yardım etmek için uyanması gereken son varlıklar kalmıştı.

Melekler...

Yumurtayı, Kali Şehri'nin parmağına geçirilmiş bir yüzük gibi saran sisin içinde hepsi uyuyordu. Yaratılışın köleleri olan melekler, şehrin dışındaki bulutun içinde, zamanı geldiğinde uyanacaktı.

***

Anahari uyandığında, odasında gördüğü ilk şey, çöl kumlarını andıran yoğunluğu ve girdap gibi dönen tavandı. Yükselen sütunların uçları, o girdabın içinde kayboluyordu. Sahip olduğu tek şeyin gözleri ve tek yeteneğinin görmek olduğunu düşündü. Ancak bir süre sonra, odanın nemli havasının kokusunu almaya, sıcaklığı hissetmeye ve sessizlik içinde damlayan su seslerini duymaya başladı.

Anahari'nin Odası

Hemen kalkmak istedi ama vücudu ona cevap vermedi. Sağ gözünden dışarı mavi, saydam bir su damlası aktığında, Anahari uzun bir bedeni varmış gibi sıcaklığını hissetti. Sıvı, üzerine kıvılcım düşmüş saman kâğıdında yayılan ateş gibi önce yüzüne, sonra baştan aşağı tüm vücuduna yayılarak kemiklerini tamamladı.

Anahari, bir an önce hareket etmek istiyordu. Ancak bu kez de sol gözünden akan yeşil renkli sıvı, tüm kemiklerini kaslarla kapladı ve organları olmayan bedeni, yatmakta olan bir kas yığımına dönüştü

Bir süre sonra, ayak parmak uçlarından başlayarak yukarı doğru akan derisi, bir gökkuşağı nehrini andırarak tüm vücudunu sardı ve başının üzerinde birleşti. Tüm bunlar olurken, Anahari'nin gözleri çevreyi algılamak için hareket etmeye gerek duymadan her şeyi içine çekiyordu. Başını sağa sola çevirmeye ihtiyacı bile hissetmedi.

Tamamlandığını hissettiğinde, yatağından ayağa kalktı. Boyu iki metreyi geçmişti. Elleri, tüm vücudu gibi uzun ve güçlüydü.

Bir süre sonra, rengârenk yanıp sönen derisi, vücudunu saran siyah bir kıyafete dönüştü. Son olarak, omzunda beliren siyah pelerin, saçsız başını da örterek vücudunun üstüne düştü. Anahari, neden bu kadar örtündüğünü anlayamadı. Gizlenmesi ya da saklanması gerektiği hiç aklına gelmemişti.

Ayakta dururken ilk merak ettiği şey gözleri oldu. Bedenine değil, yalnızca gözlerine ihtiyacı olduğunu biliyordu. Uzun parmaklarını derinliği olmayan siyah gözlerinin içine soktu. Burnuna, ağzına, dişlerine, kulaklarına dokunduğunda ise neden böyle gereksiz şeylere sahip olduğunu anlayamadı.

Anahari henüz izlemesi gereken varlıklara benzediğini bilmiyordu. Yalnızca yaratıcısının ve kendisinin farkındaydı. Bilgiler zihnine sırayla akıyordu ve o sırayı ihtiyaçları belirliyordu.

Dışarı çıkmak için bedenen hazır olsa da zihnen henüz hazır değildi. Kapısının altından sızan ışık, dışarıda hareket eden varlıkların gölgelerini içeri alırken, zihnine de Kali Şehri'nin tüm yollarının akmasını bekledi. Odasından çıkıp kalabalığa karıştığında bile öğrenmeye devam eden Anahari, şehrin ortasındaki alana ulaşmakta zorlanmadı.

Ancak öğrendikçe ilerleyebileceğini, o zaman anlamıştı.

Büyük bahçeye vardığında, gördüğü şeyin Toplayıcıların binası olduğunu, durması gereken yeşil alanın da kendi yeri olduğunu hemen fark etti. Başını kaldırıp baktığında, farklı biçim ve büyüklükte pencerelerle süslenmiş

büyük bina oldukça gösterişli görünüyordu. Gözlerine yine hayranlık duymuştu.

Etrafındaki Denetçilerin birçoğu da onun gibi göze, yüze, ellere ve ayaklara sahipti. Kendini yabancı hissetmedi. O kadar kalabalıktı ki, birbirine eşit mesafede duran Denetçilerin düzgün sıraları sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünüyordu. Evrende ortaya çıkacak çeşitliliğin dörtte biri oradaydı. Son Denetçi de yerine geçtiğinde, Anahari yumurtadan çıkış yoluna en yakın, en son sırada duruyordu.

Denetçiler, henüz kendi kendilerine konuşmamıştı. Dışarıdan da hiçbir ses duyamamışlardı. Yaratılıştaki zihinlerin toplanıp da gürültü yapmadıkları son an yaşanıyor.

Tüm Denetçiler sessizlik içinde beklerken, Anahari'nin içindeki sessizlik bir anda bozuldu. Elini önce göğsüne, sonra karnına koydu. Dışarıdan bastırma da, his durmadı. İçinde tuhaf bir kıpırtı vardı.

Zihnine sorduğunda cevap gecikmedi. Sahip olduğu bedeninin duyguları vardı. Bu, onun için yeni bir kavramdı. Eli, kolu ve ayakları gibi değillerdi. Onları kontrol etmek zor gelmiş, bozuk bir bedene sahip olduğunu düşünmüştü. Anahari'nin öğrenmesi gereken daha çok şey vardı.

Başdenetçi milyonlarca varlığın önüne çıktığında, hemen arkasında Üç Bilge de belirdi. Denetçiler, güneşe bakan ayçiçekleri gibi Başdenetçiyi göremeseler de onun orada olduğunu hissediyorlardı. Yeni uyanmış milyonlarca Denetçi, öğrenmek için bekliyordu.

Görülmeyen ama hissedilen, var olduğu bilinen ama ispatlanamaz olanın sesi, tüm Denetçilerin zihinlerinde yankılandı. Her birine ayrı ayrı mı yoksa herkese aynı anda mı seslendiği anlaşılamıyordu.

“Şehrin tam ortasında Denetçilerin toplanma alanı bulunur. Ayaklarınızın altında dinlenme odaları, bahçenin üstünde gördüğünüz bu binada Denetçilerin rapor teslim odaları ve bilgelerin yönettiği kütüphaneler vardır. En önemli göreviniz...”

Anahari o sıra duygularıyla uğraşıyordu. Onlarla olan mücadeleyi kazanması gerektiğini, ihtiyacı olacağı zamanda ortaya çıkmalarını sağlayacak şekilde onları eğitmesi gerektiğini anlamıştı. Tekrar dikkatini Başdenetçiye vermişti ama bu sefer de zihni sessizliğini bozmuştu.

Bedeninde kontrol etmesi gereken yalnız el, kol, ayak olmadığı kesindi. Zihni sessizce beklemek yerine, onunla konuşmak ister gibiydi. Anahari neler olduğunu anlamıştı. Bedeni kendini tanıtmak, sahip olduğu araçları ona göstermek istiyordu. *Elinde sağlam bir beden, konuşkan bir zihin, kontrolden çıkabilecek duygular vardı.*

Anahari, vücudunun ona yeni bir şey çıkarıp çıkarmayacağını merak ederken Başdenetçinin konuşmasından sıkıldığını fark etti. Onu dinlememiş olsa da bildiği şeyleri tekrar ettiğinden emindi ama artık merak ettiği o değildi. Dışarda ne vardı?

Bu sorunun cevabı, zihninde kendiliğinden belirince duraksadı. *Onu susturması gerektiğini biliyordu ama bir yandan da bu soruların yanıtları ondan geliyordu.* Dış dünyaya göz gezdirdiğinde, çıkış kapılarını fark etti. Milyonlarca Denetçi için hazırlanmış, altı farklı renkle işaretlenmiş kapılar, düzenli sıralar halinde duruyordu.

Anahari yavaşça hareket etmeye başladığında, Başdenetçi akışın bozulduğunu fark etti. O ana kadar tüm

Denetçiler bir bütün gibi duruyordu. Ancak biri, kendi iradesiyle harekete geçmişti. Başdenetçi, dikkatinin bir parçasını farklı davranan bu Denetçiye yönlendirdi.

Anahari, yalnızca kendinin farkındaydı. Başdenetçi'nin konuşmasını duyuyordu ama kelimeler artık önemini yitirmişti. Tek bir isteği vardı: Dışarı çıkmak.

Başdenetçi, onun içindeki telaşı ve düşüncelerini hissedebiliyordu. "Bu Denetçi neden farklı?" Diye aklıdan geçirdiğin de yaratılış düzeninin bu kadar çabuk bozulacağını hiç düşünmemişti. Onun görevi, olanı izlemek, her şeye izin vermektir ve şimdi, gözlerinin önünde yaratılışın ilk düzensizliği yaşıyordu.

Anahari'nin bedeni, zihninden önce harekete geçti. Dışarı çıkma isteğinde zihni tereddüt etse de vücudu ona itaat etti. Küçük adımlarla geri dönerek hareket etmeye başladı.

Kimse onu fark etmemişti. Kalabalığın içinde hızla ilerledi, kapıya ulaştığında tereddüt etmeden içeri adım attı ve bir anda ışığa dönüşerek yok oldu.

Kali şehri'nin çıkış yolları, bir tp geçit gibi uzanıyordu. Bu yollar, Denetçileri bir sapan gibi dışarı fırlatmak için tasarlanmıştı. Anahari, bu geçide girdiğinde, bilinci bile yetişmeden şehrin sınırlarından dışarı atıldı. Sonsuz bir boşluğun içinde süzülüyordu. Durmak istediğini düşündüğü o anda da bir şey hissetti ve sırtında, genişliği beş metreyi aşan siyah kanatlar belirdi.

İlk defa gerçek bir özgürlük duygusu hissetti ve kanatlarını ırpıtığında, güçlerinin ne kadar büyük olduğunu fark etti.

Anahari

Anahari , gözlerinden sonra kanatlarını da sevmiştii, fakat tam o sırada gözleri, Kali Şehri'nin sınırlarını belirleyen yoğun toz bulutuna odaklandı.

Bu, sıradan bir sis perdesi gibi görünüyordu ama içini görmeye çalışıldığında, çok daha farklı bir şeyle karşılaştı. Bu bir şehir miydi? Hayır. Bu, yaşamın olmadığı bir harabeydi.

Şehir gibi görünen bu yer, dağınık, düzensiz ve ölüydü. Havada tuhaf bir koku vardı. Ancak içinde bir şeyler hareket ediyordu. Gözlerini biraz daha yaklaştırdıldığında, orada uyuyan melekleri gördü. Onlar hakkında bilmesi gerekenler zihninde vardı ama görmek bilmekten daha keyif verici olmuştu.

Başdenetçiyi unutan Anahari'nin, meleklerle olan ilgisi giderek artıyordu. Bir kanat çırpışıyla yükselerek yumurmayı çevreleyen halkanın tamamına baktı.

Gördüğü kadarıyla meleklerin sayıları Denetçilerden binlerce kat fazlaydı. Ancak onların neden bu küçük kovuklarda uyduğunu anlayamamıştı. Kendi odası büyük, sıcak ve konforlu.

Yeni doğmuş zihni, yaratılıştaki bu farklılıkları sorgulamaya başladığında, içinde bilmediği bir huzursuzluk hissetti.

“Kali, yarattıklarına eşit davranmıyor mu?”

Bu soru, Anahari'nin zihninde yankılandığında, farkında olmadan varoluşun cevabı olmayan ilk sorularını sormuş oldu. Başdenetçi, onun bu düşüncelerini uzaktan izliyor, ancak müdahale etmiyordu. Çünkü o, olanı izlemek ve her şeye izin vermekle yükümlüydü.

Anahari bir kanat çırpışıyla yükseldiğinde, gözleri artık melekler şehrinin ötesine odaklanmıştı. Gitmesi gereken asıl boşluğu gördüğünde, içindeki merak dayanılmaz bir hâl aldı. O an önünde, gümüş kaplı, kalın bir kitap belirdi.

Kitabı gördüğünde şaşırmadı. Daha doğrusu, şaşırmaması gerektiğini bile düşünmedi. Onun için en dikkat çekici şey, kitaba dokunmadan bile hissettiği açlık hissiydi. Bilgi açlığı. Gri kitabın kapağı, berrak bir suya dönüştü.

Anahari dikkatlice baktığında, kitabın derinliklerinde belli belirsiz bir kalem fark etti. Göründüğünden daha derinde olan kalemi, parmak uçlarında hissetti. Ona uzandığında, suyun içinden bir nesne çekiyormuş gibi bir hisle kalemi aldı. Elini geri çektiğinde, kitap yeniden katı bir hâl aldı ve kapağında bir yazı belirdi.

Anahari'nin Not Defteri

“Öğrenmek istiyorsan, merak etmelisin.”

Anahari, defterin üzerinde bıraktığı bu etkinin büyüüne kapıldı. Yazılar ona bir şey anlatmak istiyor gibiydi. Zihni ve duyguları, o kitabın içinde bir anlam arıyordu. Elindeki kalem, uzun parmaklarına göre şekillendi. O an anladı ki, bu defter yalnızca bir bilgi kaynağı değil, onunla birlikte var olacak bir yol arkadaşıydı. O, görecekti ve defter, gördüklerini saklayacaktı.

Önündeki kitabı açmaktan başka yapması gereken bir şey yoktu. Sağ elinin uzun ve ince parmaklarıyla sayfalara dokunduğunda, boş sayfalar bir rüzgâr etkisiyle açılmaya başladı.

“Bu kitap neden buradaydı? Tüm Denetçilerin böyle bir defteri var mıydı?”

Bu sorular, zihnine sızmaya çalışsa da Anahari o an soru sormanın gereksiz olduğunu düşündü. Önemli olan, şimdi yazmaktı. Defter açılana kadar her şeyin akışına izin vermişti. Ancak artık kontrolü ele almalıydı.

Elindeki kalemi sayfanın üzerinde gezdirmeye başladı. Kalemin ucu inceydi, ancak yazdığı karakterler büyük ve belirgindi.

“Yaratıcımın ve evimin ismi Kali. Adım Anahari. Zamanla her varlık özünden uzaklaşıp kendini unutacaktır.”

“Bu bilgi, öğrendiklerim arasında en değerlisidir. İhtiyaç duyduğumda bana bugünü anlatacak, hissettiğim gücü tarif edecek, özümden uzaklaştığımda, şimdiki beni hatırlatacak kelimeyi sana not ediyorum. Onu iyi sakla.”

(.....)

***

Anahari, yazmayı bırakmak yerine kontrolünü kaybetmişti. Kalem, kitabın sayfalarından ayırmak istemiyor, sanki kendisine sorulmuş gibi heyecanla odasındaki sıcak suyla dolu havuzunu, diğer Denetçileri ve Kali Şehri'ni tarif ediyordu. Şehri çevreleyen halka içindeki gözlemlerini yazmaya başladığında, yaratılışın kaydını, kendi cevaplarıyla tutan ilk varlık oldu. Ancak fark etmediği bir şey vardı. Defterin onu bırakmaya niyeti yoktu ve ondan istekleri başlamıştı.

Anahari'nin defteri bir anda konuşmaya başladı:

“Daha çok bilgi, daha çok cevap getir. Kali'den ayrılıp görevine gitmeden önce melekleri ziyaret et. Sonunda...”

Fısıltıyı duyduğunda, yazmayı bıraktı. Elini çekip defterine dikkatlice baktığında, onun artık sıradan bir nesne olmadığını fark etti. Defterin etrafı zincirlerle sarılmış ve ortasında, bu zincirleri birbirine bağlayan bir kilit duruyordu.

Denetçilerle aynı anda kütüphanelerde ortaya çıkan defterlerin de bir bilinci vardı. Bu yüzden bilgiler tarafından kilitlenmişlerdi. Üzerine yazılacak bilgilerin bir daha silinmemesi ya da yanlış ellere geçmemesi için korunmaları gerekiyordu. Çünkü Kali, evrende her şeyin var olmasına izin vermişti. Henüz ortaya çıkmamış güçlerin neler yapabileceği bilinmiyordu.

Anahari, farkında olmasa da yalnızca kendisine ait bir gücü vardı. Kilitleri görme ve açma yeteneği...

Defterler

Elini yavaşça zincire uzattığımda, kilit bir anda çözüldü. Duyulan kilit sesi, boşlukta milyonlarca kilometre uzağa yayıldı. Bilgeler, kilidin açılma sesini duymaktan çok, defterin özgürlüğe kavuştuğunda attığı çığlığı işitmişlerdi. Hızla Kali Şehri'nin dışına çıktıklarında, arkası onlara dönük olan Denetçiyi gördüler. Ancak o, olan bitenin farkında değildi. Defter, şeklini değiştiriyordu. Ama henüz tam uyanmamıştı.

Bilgeler, kilidi kaldırılmış bir defterin neye dönüşebileceğini biliyorlardı. Özgür kalmış defterler, yazarlarını köleye çevirebilecek kadar güçlü varlıklara dönüşebilirdi. Üç Bilge, Anahari'yi durdurmak için harekete geçmek istediklerinde, Başdenetçi'nin sesi yankılandı:

“Durun... Özgür irade nelere yol açacak, izleyeceğiz. O Denetçi, yaptıklarının bedelini ödeyebilecek mi? Kali her şeyin sonunu bilir.”

Bilgeler tereddüt etti, dayanamayıp sordular:

“Ya defter onu ele geçirirse?”

“O zaman da defterin özgür iradesini izleyeceğiz.”

Anahari, arkasında neler olup bittiğinden habersiz, gözlerinin önünde şekil değiştiren defterini inceliyordu. Defter, artık onun gibi elleri, kolları, yüzü olan bir varlığa dönüşmüştü. Ama bir farkla...

Neil

O, bir kadındı.

Başı öne eğikti, gözleri hâlâ kapalıydı. Solgun yüzü, uzun yıllar karanlık bir yerde hapsedilmiş, güneş yüzü görmemiş bir mahkûmu andırıyordu. Bedeni boşlukta asılı gibiydi, ayak parmak uçları aşağı doğru sarkıyordu. Tek parça yeşil bir elbise giymişti. Elbisenin sarı işlemeleri, geniş eteklerinin ucundan ince beline kadar yükselmişti. Göğsünün tam ortasında V harfi gibi ayrılan siyah motifler vardı. Boğazına kadar uzanan kumaşı, bedenini tamamen sarıyordu. Ancak kollarını omzuna kadar açıkta bırakan tül gibi ince bir örtü, giysisine neredeyse ruhani bir hava katıyordu ve o, henüz uyanmamıştı.

***

Anahari, defterinin dönüşümünü izlerken, Başdenetçi'nin sesini tekrar duymaya başlamıştı ama ilk kez duyuyormuş gibi hissetti.

“Meraklı ruhların arayışı hiçbir zaman bitmeyecektir. Cevaplar, yaşanırken bile doğru olmayabilir. Zaman her şeyi değiştirir.”

Sanki Başdenetçi ona sesleniyordu. Sadece ona. Anahari izlenildiğini ve yaptığı her şeye izin verildiğini anlamıştı. Yanlış bir şey yapmadığını da biliyordu. Merak etmek, gizlenmesi gereken bir suç değildi. Yine de Başdenetçi'nin değişim hakkındaki sözleri hoşuna gitmemişti.

Öfkeyle yüzünü Kali Şehri'ne döndü, kanatlarını açtı. Tüm canlılar gibi, o da ölümsüz olduğunu hissediyordu. Önünde sonsuz bir ömür vardı. Eğer zaman her şeyi değiştiriyorsa, o da sonsuza dek değişmek zorundaydı.

Öyleyse izleyeceği hiçbir şey gerçek şekline sahip olamayacaktı. Kendi gerçek benliği de hiçbir zaman oluşmayacaktı.

“Değişim, gerçekliğin sonunu getirmişken, ne doğru olabilir ki?”

Başdenetçi, Anahari'nin içindeki bu sorguları duydu. Onu rahat bırakması gerektiğini biliyordu. Defterini henüz hazır olmadan çağırmişti ve bu bir uyarıyı gerektiriyordu. Ancak Başdenetçi'nin yapması gereken daha önemli bir şey vardı. Tüm Denetçileri defterleriyle tanıştırmalıydı.

Kali Şehri'nin toplanma alanına döndü ve seslendi:

“Defterler görünür olsun!”

Denetçiler

Bir anda, tüm Denetçilerin önünde kalın kapaklı defterler belirdi. Her birinin üzerinde farklı şekil ve renklerde kalemler duruyordu.

“Kalemleri alın!”

Denetçiler, önlerinde beliren defterlerin sıvı hâle gelmiş kapaklarına ellerini soktular. Kalemleri aldıklarında, defterler önlerinde açıldı.

“Defterinizi çağırmak için yalnızca sizin bileceğiniz bir ismi kapağa yazın. Defteriniz, sizin bir parçanızdır. O, merakınızın şekil almış hâlidir. O, bizim tarafımızdan size sorulacak soruların cevabını verecek olandır.”

Başdenetçi, sözlerine biraz daha ciddiyet kattı.

“Defterlerinizi kendi çıkarlarınız için kullanırsanız, sır saklarsanız, bir daha uyanamazsınız. Defterleriniz bize sadıktır. O yüzden, kendi cevaplarınızı değil, gördüklerinizi yazacaksınız. Denetçinin kendi fikri ve planı yoktur.”

Sözlerini tamamladığında Anahari artık onu hissetmiyordu.

Anahari'nin asıl sorunu, defterini nasıl uyandıracığını bilmemesiydi. Ne yapması gerektiğini düşünürken, Başdenetçi'nin şehirden yankılanan sözlerini hatırladı. O anda her şeyi anladı. Kanatlarını kapattı ve şehre tekrar arkasını döndü. Gözleri, önünde süzülen, üzerine yazı yazılamayacak kadar şekil değiştirmiş varlığa odaklandı.

Sonunda ona bir isim verdi:

“Neil.”

Anahari, ilk kez konuşmuştu. Verdiği ismin anlamını bilmesede milyarlarca yıl sonra, evrende ortaya çıkacak bir dilde “sadık olan” anlamına gelecekti.

İsmi alan Neil, yavaşça hareket etmeye başladı. Ayaklarının altında sanki görünmez bir zemin varmış gibi topuklarını yere bastı. Başını kaldırdı ve gözlerini açtı. Neil’in yüzünde hiçbir ifade yoktu. Tehlikeli bir şeydi sanki ve tutsak olduğu yerden yeni çıkmış bir mahkûm gibi, etrafına bakıyordu. Uzun yıllardır karanlıkta kalmış gibiydi. Karşısındaki varlıksa onu özgür bırakmış olmalıydı. Üstelik ona isim vermiş, kendi adını da ona söylemiş ve uyarımişti “Sakin unutma!”.

Neil bir anda her şeyi düşünmüş ve ne olduğunu hatırlamıştı. Anahari, o anı bekliyormuş gibi sordu:

“Neil, Kali Şehri’ndeki bilgelere mi, yoksa bana mı sadıksın?”

Neil, neye sadık olması gerektiğini biliyordu üstelik artık tutsak da değildi. Tam yanıt verecekken, Üç Bilgelerin güçlü sesi yankılandı. Başdenetçi gitmiş gerekli bilgileri aktarma sırası Üç Bilge’ye geçmişti. Anahari, bir an için şehre döndü.

“Denetçiler! İlk yapmanız gereken, etrafımızdaki boşluğa dağılmak ve uzay içinde dört gezegen bulmaktır. Bulduğunuz gezegenlerin, üzerinde yaşam ortaya çıkabilecek kadar verimli ve kendini tamamlayabilecek kadar uzun ömürlü

olmasına dikkat etmelisiniz. Yalnızca izleyin. Size verdikleri bilgileri bize getirin.”

Üç Bilge, Anaharı'nın onları dinlediğinden emin olup devam etti:

“Sorumluluğunuz milyarlarca yıl sürebilir. Yalnızca dışarıdan izleyecek, canlı ya da cansız hiçbir varlığın kaderine dokunmayacaksınız. Sizler izleyensiniz. Bunu unutmayın. Her şeyin olmasına izin vereceksiniz. Kali, tüm yaratıklarının sonunu bilir. Sizi de o yarattı. Ona güvenmelisiniz.”

“Gezegende yaşamaya başlayan herhangi bir varlığın kaderine karıştırsanız, gezegenlerin ömürleri yarı yarıya kısılır ve zamanından önce yok olurlar. Size verilen dört gezegenden üçü zamanından önce yok olursa, siz de son gezegeninizle beraber yok olursunuz.”

Bu, en önemli bölümdü. Denetçilere ölebileceklerini söylemişlerdi. Kurallara uyulmazsa, ceza vardı.

“Ölümlü ya da ölümsüz olmak Kali varken imkânsızdır.”

Bizim uyanmamıza daha on milyar yıl varken başlayan ve bizim de vazgeçmediğimiz ceza gerçekten sorunları çözüyor muydu?

Üç Bilge, sözlerini sürdürdü:

“Gezegenerinizi bulduktan sonra, gözlemlerinizi defterlerinize not edecek, ardından Kali Şehri'ne dönüp raporlarınızı Toplayıcılara vereceksiniz. Yaşamın uygun görüleceği gezegenleri biz belirleyeceğiz. Sonrasında

olacakları yalnızca izleyeceksiniz. Başka bir göreviniz olmayacak. Gezegenlerinizde ortaya çıkacak ‘Hayat’, meleklerin elleriyle verilecek. Melekler, ‘Alternatifler Tohumu’nu gezegenlere ekecek. Tohum, gezegenin özelliğine göre havada, suda ya da karada yaşayacak tüm canlı türlerini içinde barındırıyor. Bitki çeşitliliği gezegenin derinliklerine kadar yayılacak sonra bilinci olmayan, ancak hareket eden canlılar ortaya çıkacak ve her şey o aşamaya geldikten sonra başlayacak.”

Üç Bilge’nin sesi, Kali Şehri’nin derinliklerinde yankılanmaya devam ediyordu.

“Tüm bu hazırlıklar, gezegende en son ortaya çıkacak Asıl varlıklar içindir. Bu canlılar, çiftler hâlinde Kali Şehri’nde yaratılacak ve melekler âlemindeki cennetlere gönderilecektir. Cennetler, bu iki varlıktan alınan tohumların ekildiği tarlalardır. Sayıları belli bir seviyeye ulaştığında, asıl çift çocuklarıyla birlikte gezegenlerine bırakılacaktır. Cennetler, gidecekleri dünyanın bir yansımasıdır. Bu yüzden, gezegene geçtiklerini fark etmeyecekler. Onlar için hiçbir şey zamanla değişecek ve sonrasında onlara artık karışmayacağız.”

“Denetçiler!”

Üç Bilge’nin güçlü sesi, topluluğun dikkatini hiç dağıtmadan üzerinde tutuyordu.

“İki bin yıllık görev sürelerinizde, dört gezegeninize ayıracağınız zamanı iyi kullanmalısınız. Kali’ye geri dönmeniz gereken zamanı siz belirleyeceksiniz. Görevlerinizde gereğinden fazla kalırsanız, madde ya da ruh üzerinize yapışır

ve taşa dönüşürsünüz. Bu da bedeninizi ağırlaştırır kanatlarınız sizi taşımaz.”

Bilgeler

Bilgeler, seslerini biraz daha yükselttiler.

“Sizler en saf olanlarsınız. Melekler, siz istemediğiniz sürece sizi göremez. Onların da sizin gibi bilinçleri var. Ama onlar yalnızca Kali'nin emirlerini yerine getirmek için yaratıldılar.”

Son sözlerini verirken sesleri daha da netleşti.

“Göreviniz yalnızca gözlemlemek. Uzay boşluğuna dağılın. Yaşanabilir gezegenler bulun. Gördüklerinize

müdahale etmeyin. Kali'nin yarattığı her şeyin kendi kaderi vardır. Tıpkı sizin gibi... Şimdi gidin!”

Anahari, Üç Bilge'nin sesinin etkisinden kurtulmuştu. Ancak bu sefer de Kali Şehri'nin kapılarından hızla fırlayan milyonlarca Denetçinin uzay boşluğuna yayıldığını gördü. Küçük ışıklar gibi parlayarak kayboluyorlardı. Hepsi görevlerine başlamıştı ama kendisi hâlâ orada duruyordu.

***

Anahari'nin zihni sorularla doluydu. Görevine gitmeden önce yapması gereken şeyler vardı. İlk düşündüğü, meleklerle kendi arasındaki farktı. Üç Bilge'nin söylediklerine göre, melekler bilinçli varlıklardı. Emirleri sorgulamadan yerine getiriyorlardı. Ancak bilinç varsa, özgür irade de olmalıydı. Peki, neden köleydiler?

Anahari'ye özgür iradesi olduğu söylenmişti ama bu üç kez kullanma hakkıyla sınırlandırılmıştı. Eğer görevinden geri dönmek istemezse veya sorumlu olduğu gezegenin kaderiyle oynarsa, yok olacaktı. Öyleyse... Denetçilerin özgür iradesi gerçekten var mıydı?

Anahari, arkasındaki defteri ve ona sorduğu soruyu unutmuştu. Defteri aklına gelip arkasını döndüğünde, Neil'in eski haline döndüğünü gördü. Sayfaları kapanmış, gümüş kapağı zincirsiz hâle gelmişti. Anahari sakinliğini koruyarak deftere uzandı, onu alıp pelerininin içine koydu.

Ne yapması gerektiğini biliyordu. Özgür iradesini kullanmamalıydı. “Meleklerin yanına git.” diye fısıldayan kadını dinlemeliydi. Çünkü melekleri sevmiştir.

Melekler Şehri

Anahari kanatlarını yavaşça çıkararak, Kali Şehri'nin etrafında dönen melekler âlemine doğru uçtu. Şehir, dışarıdan oldukça net görünüyordu. Ancak içeri girdiğinde, kalın bir sis tabakasının içinden geçmesi gerektiğini fark etti. Bu sis, zamanın içinde boğulmuş bir perde gibiydi. Geçmesi uzun sürdü. Sonunda Melekler Şehri'ne ulaştığında, kendini olmaması gereken bir yerde gibi hissetti.

Kanatları, her an kaçabilecekmış gibi gergindi. Melekler Şehri henüz tamamlanmamıştı. İnşaata devam eden, yalnızca demir ve taş iskeleti olan bir şehri andırıyordu. Burası onların uyanacağı ve sonsuza dek çalışacağı yerd. Onların uyanmasına daha milyonlarca yıl vardı.

Meleklerin her biri farklı yükseklikteki kovuklarda uyuyordu. Bedenleri, onları saran tüylü kanatlarının içinde saklıydı. Beyaz istiridyeleri andırıyorlardı. Ve ürkütücü derecede güzeldiler.

Anahari içerinden bir tanesinin yanına vardığında, pelerinin içindeki defteri de açılmıştı. Bir daha onlara bu kadar yaklaşma fırsatı bulamayacağını biliyordu. Kalemi avucunda hissetti. İçindeki merak, kanatlarını güçlü bir şekilde çırpmasına neden oldu.

Defterine şunları yazdı:

“Meleklerin zihinlerinin içindeki koşullanmış köleleri görebiliyorum. Kimsenin özgür iradesi yok. Ben de bir köle miyim? Kali bu uyanışı neden başlattı? Yaratılıştta en değerli olan ne olacak? Kali Şehri’nde ortaya çıkacak çiftler için mi varız?”

Elini defterden çektiğinde, kafasındaki sorulara hiçbir yanıt bulamadığını fark etti. Tam o anda, bir fısıltı duydu.

“Onlara dokun.”

Anahari irkildi. Arkasını döndüğünde, Neil’in tekrar ortaya çıktığını gördü. Ancak bu sefer farklıydı. Yüzündeki renkler belirmişti. Yeşil gözleri parlamıyordu. Siyah saçları ışık saçıyor, yanakları sıcak bir canlılıkla aydınlanıyordu.

Anahari, Neil’in ona söylediklerini yapmak istediğini fark etti. Hemen önünde, kovuğunda uyuyan bir meleğe yaklaştı ve diz çöktü. Meleğin kanatları, onunki gibiydi. Ama daha küçüktü. Ya da... her meleğin kanat genişliği farklıydı.

Anahari, ne olacağını bilmeden elini uzattı. Ve dokunduğunda...

Zihni bir uçurumdan aşağı düşer gibi serbest kaldı. O an meleklerin tüm kaderini ve güçlerini gördü. Meleklerin de kendi içlerinde bir hiyerarşileri vardı. Askerler, tohum taşıyıcıları, cennetlerde görev alacak bakıcılar... O kadar kalabalık ve güçlüydüler ki...

Anahari daha fazlasını görmek istedi. Meleğin zihninin daha derinlerine inmek için elini biraz daha bastırdı ama elinde keskin bir acı hissetti! Geri çekildi. Bir anda, kovuklarda uyuyan tüm melekler renk değiştirdi. Kanatlarını titretmeye başladılar. Gri şehir, bir anda sonsuz renkte ışıkların dans ettiği bir sahneye dönüştü.

Anahari ilk kez acıyı hissetti. Bu his ona yabancıydı ve paniğe kapılmıştı. Hemen yanında duran Neil, tekrar deftere dönüşmüştü. Ancak defterin açık sayfalarındaki yazıları okuduğunda, gördüğü her şeyi onun yerine not aldığını fark etti.

Artık orada kalamazdı. Defterini hızla siyah pelerinin içine koydu. Geniş kanatlarını açtı. Melekler âleminden çıkmayı beklemeden, gücünü sonuna kadar kullanarak kendini uzay boşluğuna fırlattı. Kali Şehri'ne tekrar ne zaman döneceğini bilmeden de karanlıkta kayboldu.

***

Başdenetçi'nin de bir defteri vardı. Ancak onun defteri, not almak için değil, yazılanları okumak ve uygulamak içindi. Artık her şey hazırды. Toplayıcılar yerlerini almış, Denetçiler gezegenleri bulmuş, meleklerin uyanma vakti gelmişti.

Başdenetçi, sesini yükseltti.

“Uyanın melekler, yalnız emirlere itaat edenler! Boşluğa dağılmış yaşam, size emanet edilecek. Siz onun

taşıyıcıları olacak, varoluşu çoğaltacaksınız. Kali'nin size hediye ettiği zamanı yaşamaya başlayın.”

Tüm melekler gözlerini açtı. Önce ayağa kalktılar. Sonra sağ dizlerinin üzerine çöktüler. Başlarını öne eğerek beklerken, sırtlarındaki kanatlar yere sürtüyordu.

Melekler, yapacakları görevlere göre küçük fiziksel farklılıklar taşıyordu. Alternatif tohumu taşıyan meleklerin dört kolu, Asker meleklerin ise daha uzun ve güçlü bedenleri vardı. Geri kalan milyonlarca meleğin yapısal farkları oldukça azdı. İnce ve uzun vücutlarını saran boğumlar, bileziği andıran halkalar gibi bacaklarından boyunlarına kadar uzanıyordu.

Omuzları yukarı doğru genişleyerek güçleniyor, ayak uçlarına kıyasla oldukça heybetli duruyordu ve kanatlarını açtıklarında ayakta duran bir yusufçuk böceğine benziyorlardı.

Meleklerin yüzleri, böceklerin altıgenlerden oluşan gözlerine benziyordu. Düz, beyaz bir levha gibi olan yüzlerinde göz, burun ya da ağız yoktu. Konuşmak ve iletişim kurmak için, yüzlerindeki küçük altıgenlerin içinde beliren renkleri kullanacaklardı. Bir saati andıran yuvarlak başlarında, emirleri duyabilmek için dört ayrı kulak deliği vardı. Ve Başdenetçi, kime itaat edeceklerini bildirmek üzereydi.

Başdenetçi, melekler arasından seçilmiş olan lidere seslendi.

“Azazil, ayağa kalk!”

Azazil (Şeytan)

Milyarlarca yıl sonra, dünyada Şeytan olarak anılacak olan meleğin ismi Azazil'di. Azazil ayağa kalktığında çevresindeki meleklerin on katı büyüklüğüne ulaştı ve bedeninin rengi, en koyu kırmızıya büründü.

Azazil'in elinde ateşten bir kılıç belirdiği anda, etrafına yoğun bir sıcaklık yayıldı. Onun heybeti ve enerjisi, tüm melekler âlemine korku saldı.

Melekler, Azazil'in evreni korkuyla yöneteceğini o an anlamıştı. Hatta bazı melekler, Başdenetçi konuşurken başlarını kaldırıp Azazil'e bakacak kadar etkilenmişti.

Başdenetçi, melekler âleminde yükselen korkuyu hissetti. Ancak o, sorgulamazdı. Olana izin verirdi ve konuşmasına devam etti.

“Seni melekler âleminin yöneticisi, yaratılışın koruyucusu yapıyorum. Görevine karşılık, hediye olarak, Kali'nin gizli adının gücünü sana bahşediyorum.”

Başdenetçinin söylediği ismi yalnızca Azazil duydu ve içinde hissettiği özel olmanın hazzını ilk kez o an tattı. Tüm meleklerin ona bakacağı anı sabırsızlıkla bekliyordu.

Başdenetçi devam etti.

“O ismi kullanıp bir dilek dilersen, ne olursa olsun kabul edilecektir. Ancak... Hediyeni yalnızca bir kere kullanabilirsin. Düzeni koru, çünkü Kali'nin yarattığı hiçbir şey birbirine benzemez. Ne yapman gerektiğini artık biliyorsun.”

Başdenetçi Kali Şehrine geri döndüğünde, melekler âleminde asıl korku o zaman yaşandı. Azazil'in havaya kaldırdığı kılıcı bir anda alev aldı ve şekil değiştirerek kırbaça dönüştü. Hızla yere doğru vurduğundaysa tüm melekler, sırtlarında aynı acıyı hissetti. Her birinin kanadındaki bir tüy yanarak siyaha döndü. Azazil, sürüsünü işaretlemiş, bir hata yapmadan önce onları uyarılmıştı. Sonra, güçlü sesi tüm meleklerin zihinlerinde yükseldi.

“Kali, her şeyin var olmasına izin verdiği için, görevleriniz sırasında birçok güçlük ve tehlikeyle karşılaşacaksınız. Korkmayın. Ben sizin için her şeyden daha güçlü hale getirildim. Cennetin ordularını yenecek bir varlık olmayacaktır. Şimdi ayağa kalkın.”

Meleklerin gözleri Azazil'e kilitlenmişti. Korku içlerini sarmıştı. Hareketsiz bir şekilde duruyorlardı ve her biri bir an

önce görevine dağılıp bu anın içinden çıkmak istiyordu. En şanslı olanlar, ellerinde Alternatifler Tohumları olan meleklerdi. Çünkü onlar ilk gidenler olacaktı.

Azazil son emrini verdi:

“Şimdi gidin ve bana olan korkunuzu burada bırakmayın.”

O an, melekler serbest bırakıldıklarını hissettiler ve kovani saldırıya uğramış arılar gibi uzay boşluğuna yayıldılar. Yaratılış, Azazil'e duyulan korkuyla başladı. Sonsuz olasılığa ve sonsuz farkındalığa doğru yayıldı.

***

Anahari, bulduğu gezegenlerden aldığı notlarını Kali şehrine getirmek için her döndüğünde, Konsey Binası'nın dışına, kanatları kırılmış bir meteor gibi iniyordu. Taştan bir devi andıran gövdesiyle, yere açtığı çukurdan sakın adımlarla çıkıyor, Kali şehrinin giriş kapılarına ulaşana kadar kanatlarından destek alıyordu.

Dış kapıdan içeri girdiğinde, kendini bir anda şehrin ortasındaki toplanma alanında bulsa da, raporunu vermek ve sonrasında odasına dönmek hâlâ kolay olmuyordu.

Anahari, iki bin yıldan fazla kaldığı görevlerinden Kali'ye dönerken gözleri ve kanatları dışında tüm bedenini taş çeviriyordu. Denetçiler, izledikleri gezegenleri oluşturan madde ve ruh parçacıklarını mıknatıs gibi üzerlerine çeker, uzun zaman kalmanın da bedelini böyle taş dönüştürerek öderlerdi. Bu, zamanın bir yan etkisiydi.

Anahari, Kali'ye dönmek için hep son anı bekleyen kaygılı bir Denetçi olmuştu. Geri dönüşlerinde kendini yetersiz, güçsüz hissediyordu. Üstelik yeniden görevine dönmeden önce beş yüz sene uyuması gerekiyordu. Denetçiler arasında en uzun uyuyan o oluyordu. Her dönüşünde, zihnini kemiren sorular hiç değişmiyordu.

“Neden yapabilecekleri sınırlıydı? Neden uyuyordu? Ve neden yeterince güçlü yaratılmamıştı?”

Ona söylenen her şeyin mutlak bir düzen içinde işlediğini biliyordu. Ama yine de sorgulamaktan kendini alıkoyamıyordu.

“Her şey sona erdiğinde ne olacaktı? Kali varken o ölümsüz değildi. O, en sonu görebilecek miydi?”

Denetçilerin toplanma alanı devasa bir yerdi. Anahari, çevresinde ona bakan Denetçilere aldırmandan yürürken, raporunu teslim etmek için önünde çok bir yol kalmamıştı. Her seferinde de bu yolu neden yürümek zorunda olduğunu sorgulardı. Giriş kapısından binaya kadar, tonlarca ağırlıktaki bir taş olarak varmak oldukça zordu. Binlerce yıldır yürümeyen bacakları, her adımda isyan eder gibi çatırdıyordu. İçinden hep aynı kelimeyi tekrar ediyordu:

“Kısıtlamalar...”

Ruhsal ağırlığını Konsey Binası'nın içinde bırakacaktı, bedensel ağırlığından ise ancak odasında kurtulabilecekti. Konsey Binası milyonlarca odadan oluşuyordu. Anahari, etrafındaki kalabalığa rağmen arkadaşı Alat'ı bulmakta zorlanmadı. Dev gibi cüssesiyle oturuyor, gelişini sessizce bekliyordu. Alat'ın üçü su, biri taştan oluşan dört kolu ve altı

organik ayağı vardı. Ağacı andıran kabuklu gövdesinin altındaki mavi deri, evrenin iç içe geçmiş girdaplarını andıran bir saydamlığa sahipti.

Alat

Anahari, ona yaklaşırken Alat harekete geçti. Taşa dönüştüğünde dört metreyi aşan arkadaşının ağırlığı, varlığıyla bile hissediliyordu. Alat, kendi formunu küçültüp hareketlenirken, binlerce yıldır hiç kalkmadığı masasının başında duruyordu.

Alat sıkılmanın ne olduğunu bilmiyordu. Kapısı olmayan odasının tavanı ve üç duvarı, sonsuz bir gökyüzü gibi dev ekranlarla kaplıydı. Anahari içeri adım attığında bir anda sık bir ormanlık belirdi. Birkaç saniye sonra orman, okyanus tabanına, ardından devasa bir volkanın içine dönüştü. Uzayın

boşluğunda süzülen yıldızlar gelip geçerken, gezegenlerin yüzeyleri odanın içinde titreşiyordu.

Alat'ın odası, ona rapor getiren Denetçilerin gördüğü her şeyi yansıtıyor, görüneni gerçeğe çevirebiliyordu. Daha önce izlenmiş gezegenleri yeniden yaratabiliyor, anıların içinde gezebiliyordu.

Anahari yavaşça Alat'ın masasına yaklaşırken etrafındaki kalabalık Anahari'nin geçişini izliyordu. Alat da onu hep heyecanla beklerdi. Onun sorgulayan zihni ve zincirlerini kırdığı defteri çok ilgisini çekiyordu.

Anahari, Alat'ın yanına vardığında, arkadaşı tek kelime etmeden konuşmaya başladı.

“Denetçi olmak yerine Toplayıcı olmak daha iyi sanırım, Alat.”

Sesi, yorgun ama kararlıydı. Alat, şakalara gülünmesi gerektiğini yeni öğrenmiş gibi kulakları ve burnu olmayan mavi yüzündeki dudaklarını bir palyaço gibi yukarı doğru gererek bekledi ve üstelik Anahari'nin sabırsızlandığını bilerek yavaşça konuştu:

“Her seferinde daha da ağırlaşıyorsun, Denetçi. Dikkatli olmazsan yakında tamamen taşa dönüşüp buraya dönemeyeceksin. Söylentilere göre üçüncü gezegenin ömrü yarısı kadar kısalmış. Olgunluğa ulaşmadan yok olacaktı. Niye diğer Denetçiler gibi yalnızca izlemiyorsun?”

Anahari'nin uzattığı defteri alan Alat, dikkatini hemen deftere verdi ve açmadan elini dış kapağına kuvvetlice bastırdı. Zincirleri açılmış defter Neil, bilgileri vermekte pek istekli

olmuyordu. Defterin sayfaları titredi ama açılmadı. İsteddiği, tüm bilgilerin bir kopyasını almaktı. Böylelikle hem defterlerde hem kütüphanede bir örnek kalıyordu.

Alat defterle işini bitirip geri verdiğiğinde Anahari, bir an önce oradan ayrılmak için ne yapması gerektiğini biliyordu.

“Alat! O yüzündeki şey, gülümsemeden başka her şeye benziyor.”

Alat hemen yüzünün şeklini ve rengini tamamen değiştirdi. Sıkılmak ve üzölmek nedir bilirse de kaygılanmak nedir biliyordu. Kaygılanmayan bir Toplayıcı hata yapardı ve Anahari için kaygısı oldukça büyüktü. Arkadaşına bir şeyler söylemek istese de Anahari arkasını dönmüş, ondan uzaklaşmıştı bile.

Anahari, bina kapısından çıkar çıkmaz doğruca odasına giden yola çıktı. Onu görenler her seferinde şaşkın bakışlarla izliyorlardı. Hiçbir Denetçi, onun kadar görevinin başında beklemeyi akıllıca bulmuyordu. Üstelik ilk günden beri yaptığı garip hareketler ve bir dünyasını kaybedecek olması, onu bütün Denetçilerin tanınmasına sebep olmuştu.

Anahari, odasına giden yolda dik bir dağ yamacından koparılmış, sivri uçları olan, taştan bir dal gibi ilerlerken kimseyi umursamıyordu. Taşdığı ağırlıkla yürüyüşü, bir ayağı aksak, omuzları düşkün, yaşlı bir insanı andırıyordu. Kanatları sayesinde milyarlarca ışık yılı uzaklıkları çabucak aşarken, bu halde odasına varması her zaman oldukça uzun gelirdi. Ayaklarının onu bir yere götürme görevini almasını hiç istemese de kısıtlamalarla var olmuştu.

Anahari, raporunu verene kadar susturduğu zihnini odasına dönüş yolunda kullanır, düşünecek bir şeyler bulur, kendini oyalardı. Bir yere varıyormuş gibi hareket eden adımlarını takip etmeyi bırakır, çevresinden soyutlanarak zihniyle konuşurdu. Bunun için de genellikle bilge arkadaşı Alat'ın ona söylediği şeyleri kullanırdı.

Önce Alat yerine zihni sorar, sonra kendi olarak kabul ettiği kişi cevaplardı. Bu döngü bir süre sonra o kadar hızlanırdı ki karşılıklı konuşmaya dönüşürdü. Yalnız yürümek yerine, sanki gerçekten arkadaşıyla sohbet ediyormuş gibi ilerlerdi.

Bu sefer konu, Alat'ın ona sürekli hatırlattığı kadere dokunma meselesiydi. Anahari, odasına yaklaşırken, içindeki tartışma bir noktada dışına taşı ve sesi neredeyse fısıltıyla yankılandı:

“Dört dünya raporlarında hep aynı şeyleri yazıyorum ve Alat, sen beni her seferinde uyarıyorsun. Kali her şeyin sonunu biliyorsa benim çabamı da görmüştür. Kadere küçücük bir dokunuş neden her şeyin sonunu getiriyor ki?”

“Asonus gezegenini milyonlarca yıl izledim.” Yeşillikler içinde, verimli toprakları ve bol su kaynağı olan bir gezegendeki ama üzerine bırakılan asıl yaşamın yardımı ihtiyacı vardı. Orman içlerinde yaşamadıkları için açık, kurak arazileri tercih ediyorlardı ve yapabildikleri tek şey ölmektir. Yaşadıkları yerin kenarındaki küçük bir nehrin yönünü onlara çevirdim.”

Ve sonuç...

“Demek ki o nehrin yerini değiştirmeseydim, gezegendeki canlılar açlık içinde ama uzun yaşayacaklardı.

Oysaki onlara on binlerce yıl süren güzel bir yaşam sundum. Açlıkla uğraşmayan zihinlerinde daha büyük bir farkındalık yarattım. Sonuç? Yok oluş. Neden gezegenlerin ömürleri kısılıyor?”

“Kali, yarattıklarının acı içinde uzun ömürlü olmasını, mutluluk içindeyse kısa bir ömür yaşamasını mı istiyor?”

***

Anahari odasına geldiğinde, zihniyle işi bitti. Alat'ı arkasında bırakıp içeri girdi ve doğrudan havuzuna yöneldi. Yeniden eski haline döneceğini bilmek ona huzur veriyordu. Sevdiği şeyler listesine bir şey daha eklemişti.

Havuzu.

Yaşam alanı, diğer Denetçilerin odalarıyla aynı standarttaydı. Ama onun odasında bir fark vardı. Yatağı ve çalışma masasının yanı sıra, Başdenetçi'nin ona özel verdiği, diğerlerinden çok daha büyük, sıcak suyla dolu bir havuz...

Madde ve ruhla kirlenen Denetçilerin saf bedenleri, yalnızca Kali gezegeninin kaynaklarından gelen suyla temizlenebilirdi.

Anahari, ağır adımlarla suya girerken, ağzından, burnundan, kulaklarından, kapakları olmayan gözlerinden içeri su dolmaya başladı. Bedenini saran taş kabuk çözülüyor, her damla onu eski haline döndürüyordu.

Vücudu tamamen suyun içinde kaybolduğunda, havuzun sınırları taşı, tonlarca su odanın içine yayıldı.

Sonunda, bedenini kaplayan taştan kıyafet tüm ağırlığıyla havuzun derinliklerine batarken Anahari, havuzdan çıktı. Üzerindeki su damlaları, bedenine geri çekildi, onu çabucak kuruttu.

İlk uyandığı gibi siyah, kaslı bedeni, eski görkemine kavuşmuştu. Özgürlüğünü geri kazanan bir varlık gibi nefes aldı. İki adımda yatağına vardığında, yavaşça uzandı. Beş yüz yıl sonra yeniden uyanmayı dileyerek gözlerini kapattı.

***

Anahari, melekleri ziyaret edip yola çıkmış, istenildiği gibi dört farklı yaşamın ortaya çıkabileceği gezegenler bulmuştu. Bilgi, uzaya yayılmadan önce gezegenlerin üzerinde bir duman gibi birikiyor, tüm gezegeni saran bir yangın, yeni sönmüş gibi görünüyordu. Saydam Bilgi, nasıl hareket edeceğini bilen, canlı bir varlıktı. Denetçilerin gözleriye, gidecekleri evleriydi.

Anahari, bilginin mi ona doğru geldiğini, yoksa gözlerinin mi bilgiyi kendine çektiğini pek anlamazdı. Bulduğu gezegenlerden öğrendiği ilk şeyse isimleri olmuştu. Kim veriyordu bu isimleri? Kali mi?

Bulduğu dört gezegenden üçü, henüz ateş topu halindeydi. Yaşamın oluşabilmesi için yüz binlerce yıl geçmesi gerekiyordu.

Yaşamın başladığı Asonus, diğerlerinden büyüktü. Atmosferi oluşmuş, en son geçirdiği altmış bin yıllık buzul çağından çıkmış, Alternatifler Tohumu atılmaya harekete geçmişti.

Tohumun içindeki yeşil örtü, gezegenin yüzeyini on binlerce yıl boyunca sardı ve hemen ardından, hareket eden canlılar, bir anda ortaya çıktı.

Gezegen, Asıl Varlıkların yaşaması için hazırды. Asonus'taki Alternatifler Tohumu, adına yakışır bir şekilde milyonlarca farklı bitki ve canlıyı yaratmıştı. Gezegenin ekosistemi öyle kusursuzdu ki canlılar gezegene zarar vermekten kaçınıyor gibiydi. Ancak garip bir şey vardı. Hareket eden ya da etmeyen her şey, birbirini yiyerek besleniyor ve öyle yaşıyordu.

Alternatifler Tohumu, başka bir enerjiye ihtiyaç duymuyordu. Kendi kendini yiyerek besleniyor, kendini sürdürüyor, kendi içinde yok oluyordu.

Anahari, Asıl Varlıkları beklerken, yaratılışın içindeki düzeni bir kez daha düşündü. Kendisi bile onlar için var edilmişti. Tüm roller, özgür irade kısıtlanarak dağıtılmıştı. Alternatifler Tohumu'nun sunduğu çeşitliliğin, gezegene gelecek Asıl Varlıklar için hiçbir önemi yoktu.

Rastlantısal gibi hareket eden tüm bitki ve hayvanlar sadece bir tiyatro oyuncusuydu.

***

Tüm varoluş çabası, Kali şehrinde ortaya çıkan asıl varlıklar içindi. Onlar, çiftler halinde cennete gönderiliyor, gezegenlerine geçene kadar melekler tarafından gözetiliyordu. Asıl varlıklar, gidecekleri gezegende doğum yoluyla çoğalacakları için belirli bir sayıya ulaşmaları gerekiyordu.

Cennet Bahçeleri

Bu yüzden çiftlerden alınan tohumlar, cennetteki tarlalara ekiliyor; bedenler, tıpkı bitkiler gibi topraktan yükseliyor ve farklı zamanlarda toplanıyordu. Kısa sürede sayıları binleri buluyordu ama neden her şey bir perde arkasında saklanıyordu? Neden açık ve net öğretilmiyordu?

Asıl varlıkların ve tarlalarda çoğalanların uyanışından hemen sonra, zamanı belirsiz bir başlangıçtan beri uyanıkmiş gibi hisseden yeni bilinçler, ortama alıştıktan sonra hep birlikte gezegenlerine gönderiliyordu.

Cennet, gidecekleri gezegenin bir kopyasıydı. Bu yüzden başka bir yere geçtiğini fark etmeyen binlerce varlık, ancak o anda gerçekten bir tohum gibi serpilirdi.

Kafesten çıkıp doğal ortamına bırakılan canlılar, binlerce yıl bir arada, bilgelikle yaşamış olsalar da, içinde

buldukları gezegenin büyüklüğünü hiç anlayamadılar. En azından, Anahari'nin izlediği Asonus'ta böyle olmuştu.

Kendilerine Pilma demeye başlayan bu canlılar, ortalama bir buçuk metre boyundaydı. Kolları, uzun bacaklarına göre daha kısa kalıyor, boyunları başlarını omuzlarından oldukça yukarıda tutuyordu.

Yuvarlak kafalarında gözleri, kulakları ve dört delikten oluşan burunları, herhangi bir yere yerleştirilse bile garip durmazdı.

Tüysüz, kırışık ve siyah derileri, geceleri onları görünmez yapıyordu. Yine de yaşam biçimleri, gezegendeki diğer canlılardan pek de farklı değildi.

Pilma

Anahari, gezegene her döndüğünde hayal kırıklığından başka bir şey yaşamıyordu.

Asıl varlıklar, organik robotlar gibi Alternatif Tohumu'nun yarattığı tiyatroya katılmışlardı. Bir şeylerin değişeceğini umarak, gezegende yaşananları binlerce yıl boyunca izledi.

Asıl varlıklar, çocuklarıyla birlikte yüz yıl boyunca yaşlandı, ama çocukları yaşlanmadı. Onlara her yaşta ne yapmaları gerektiğini öğrettiler.

Bilgi, tüm hatlarıyla genç zihinlere aktarıldı, ama bir sonraki kuşağa ya da sonu belirsiz geleceğe aktarılırken ne hale gelecekti?

Asıl varlıklar, gitmeden önce onlara ölümden bahsettiler.

Dediler ki:

“Sizlere öğretemeyeceğimiz tek şey nasıl öldüğüdür. Bizim özlerimiz gibi bedenlerimiz de ölümsüzdür. Her şeyi geride bırakmayı bilmelisiniz. Kali, her şeyin sonunu bilir. Bölünmüş gibi görünseniz de bir bütünüün parçasısınız. Yaşayın ve ölümden korkmayın.”

Bu açıklama, bilginin ikinci kez zihin değiştirdiği, en doğruya yakın aktarıldığı son zamandı.

Asıl varlıklar “Korkmayın” deyip birer ışığa dönüşerek cennete gittiklerinde, çocukları ölümün iyi bir şey olduğunu düşündüler.

Zaman her şeyi değiştiriyor, gelişmesi gereken bilinç hep geriye doğru ilerliyordu. Sayıları doğumla yükselen Pilmalar, henüz gezegenin farklı bölgelerine yayılmamıştı. Her türlü şarta uyum sağlayarak yaşamlarını sürdürürken bir süre sonra gezegeni cennetten ayıran şeyle karşılaştılar.

Güvenlik.

Anne ve babaları giden Pilmalar, Alternatifler Tohumu'yla oldukça uyumlu yaşamaya başladılar. Evlerini, sık ağaçlık alanların içlerinde, dalların üzerine kurdular. Yapraklarla ve meyvelerle beslendiler. Henüz hiç yaşlanmamış, ölmemişlerdi. Öldürmeyi de öğrenmemişlerdi. Bilmeseler de, sayıları belirli bir seviyeye ulaştığında yaşlanmaya başlayacaklardı.

Yaşadıkları yerlerin yalnızca kendileri için var olduğunu düşündükleri bir anda, orman içlerinden kaçmak zorunda kaldılar. Çünkü, anne ve babalarının "korkmayın" dedikleri ölüm, onlar için çok acı verici olmuştu.

Alternatifler Tohumu'nun ortaya çıkardığı hareket eden canlılar, yaşamak için öldürmek, öldürebildikleri her şeyi de yemek üzerine şartlanmışlardı.

Orman içlerine kadar yayılan kan emici küçük bir böcek türü, Pilmaları bulmuştu. Savunmasız, lezzetli ve bol kan içeren yeni avları, artık ilk tercihleriydi.

Pilmalar, yüzlerce kayıp vererek, korkuyu ve ölümün acı veren bir şey olduğunu öğrenerek ormanlık alanlardan çıktılar.

Yine de ormandan fazla uzaklaşmadan, bitki örtüsünün daha az olduğu daha kurak, yerlerde yaşamaya başladılar. Açlık ve susuzluklarını, hala orman içlerine girip çıkarak gideriyorlardı.

Anahari, bir şeyler yapabileceğini düşünüyordu. Ama bu doğal görünen olayın bir plan içinde yaşandığına da emindi. Karışmaması gerektiği sürekli söylenmişti. Kendini bir sınavda görmek hoşuna gitmiyordu ama Pilmaları kurtarabilirdi.

Kali'ye götürdüğü raporlarında kendi yorumlarını eklemese de, defteri Neil, aklından geçen her şeyi yazıyordu. Gezegende bir şeyler olmaya başlamıştı. Pilmaların yaşaması gereken yer artık kurak alanlardı.

Orman içine girmek tehlikeli olmuştu. Küçük böcekler saldırmasa bile, başka düşmanlar edinmişlerdi. Gezegen sanki onları yemek istiyordu.

Asıl varlıklar, ormandan uzak aileler kurmaya, evler yapmaya ve aralarındaki iletişimi daha karmaşık hale getirmeye başlamışken, yalnızca bir yiyecek olduklarının farkında değillerdi.

Anahari, ilk gezegenin bu kadar çabuk yok olacağını hiç tahmin etmemişti. Milyarlarca yıldır yapılan hazırlıklar, asıl varlıktan daha zeki bir avcı yüzünden bitecekti.

Anahari'ye yalnızca izlemesi söylenmişti ve öyle yapacaktı. Gördüğü her şey henüz yeniydi. Anahari, gezegende yaşayan her canlıyı biliyor, onları kendilerinden daha iyi tanıyordu.

Kan böceklerinin tek dezavantajı, gece görmüyor olmalarıydı. Bu yüzden, çoğalıp saklanabilmeleri için ihtiyaç duydukları kısa, ağaç gövdeli bitkilere, güneş batmak üzereyken geri dönmeleri gerekiyordu.

Avcı Bitkiler

Ağacın içinde toplandıklarında ise, karanlık onları öldürüyor gibi kanatlarını birbirine çarparak yeşil bir ışık yayıyorlardı.

Yıllar içinde orman sınırına kadar gelen böcekler, tadına doyamadıkları avlarına oldukça yaklaştılar.

***

Anahari, beş yüz yıllık uykusundan döndüğünde Asonus gezegeninde hayatın bitmiş olduğunu gördü. Bıraktığı andan geri dönene kadar yaşanan tüm değişim gözlerine aktığında, milyarlarca böceğin sabahın erken saatlerinde Asıl varlıkların birlikte yaşadığı alana nasıl saldırdığını izledi.

Pilmaların vücutlarındaki tüm suyun emilip birer kemik torbasına dönüşmesi yalnızca bir an sürmüştü. Onları uyarabilirdi ve karışmaması neyi değiştirmişti? İşte, bunu gördü.

Anahari, diğer gezegenlerinden birinde Alternatifler tohumunun atılmasını izlerken, Asonus gezegeninin enerjisinin değiştiğini hissetti. O kadar hızlı yol aldı ki gezegenin üstünde açılan cennet kapılarını kapanmadan gördü.

Asıl varlıktan çoğalan Pilmalar gezegene tekrar indirilmişti. Bu sefer, ilk geldikleri gibi değillerdi. Zihinlerinde bir tarih bilgisi vardı. Yine, on binlerce yıldır oradalarmış gibi davranıyorlardı. Yeni yerleri, ormana biraz daha uzak, kayalık arazilerdi. Sanki hep oralarda büyümüşler gibi davranıyorlardı. Kayaların altlarında mağaralar bulmuşlar, taştan silahlar yapmışlardı.

Yine de bu halleri, kan böcekleri için hiçbir savunma yaratmıyordu. Yeni Pilmalar, birbirlerine oldukça bağlıydı. Ateş başında oturup sohbet ediyor, yaşlılar çocuklara kan böcekleriyle ilgili efsaneler anlatıyordu. Ormandan uzak durmaları gerektiğini söylüyorlardı. Oysa ki onlarla ilgili henüz hiçbir şey yaşamamışlar, ataları arada hiçbir bağ bırakmadan, tamamen yok olmuştu. Anahari, yeni bir şey daha öğrenmişti.

“Aslında ortaya çıkan ortak bir zihindi. Yok oldukça geri gelecekler ve aynı zihin havuzunu kullanarak tekrar var olacaklardı. Önemli olan, asıl varlıklar değildi. Bilgi ve deneyim birikimiydi.”

Anahari, bu birikimin yazarıydı.

***

Asanus gezegenin de bu sefer farklılıklar vardı. Anaharinin Kali şehri etrafında görmeye alıştığı melekler bu kez gezegende hamile kalan dişilerin etrafındaydı.

Melekler eliyle kadere dokunuluyor muydu? Yalnızca ona mı yasaktı? Denetçilere müdahale edebilmeleri için neden üç hak verilmişti?

Anahari ne yapması gerektiğini artık biliyordu ve gördükleri ona cesarete vermişti. Onları birkaç küçük dokunuşla yaşadıkları kötü hayattan kurtaracaktı. Kuraklık, açlık ve tehlike içinde neyi bekliyorlardı ki? İyi beslenirlerse zihinleri çalışacak, ancak sonrasında farkındalıkları yükselecekti.

Pilmalara yakın bir ırmağın akış hızını ve derinliğini değiştirip yönünü onlara doğru çevirdi. Elleri ilk kez toprağa ve suya dokunuyordu. İçinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. Bunu yaparken kendini izleyen biri varmış gibi bir hisse kapıldı. İşini bitirip arkasını döndüğünde, defteri Neil, milyonlarca yıl sonra ilk kez karşısında belirdi.

Neil'in yine üstündeki tek parça, yeşil elbisesi içinde, ayakları ve tüller altındaki kolları çıplaktı. İçine çekilip yok olacağını düşündüğü Anahari'nin gözlerine bakıyordu. Yüz yüze geldiklerinde hava karanlıktı ama ikisi için de bunun bir önemi yoktu. Neil için tek fark, her şeyi gezegenin dışından izleyen efendisinin, gezegene inmiş olmasıydı.

İkisi de nadiren kullandıkları ayaklarının üzerinde dururken, Neil'in boyu hala Anahari'den uzundu.

Anahari ve Neil

İlk konuşan Anahari oldu.

“Nasılsın, Neil? Seni bir daha göremeyeceğimi düşünüyordum.”

Neil’in yüzünde beliren gülümseme şımarıkçaydı ve sesi de bir çocuk gibi hafif, oyunu kazanmış bir oyuncunun sesi gibi neşeliydi.

“Sen ellerini kullandığında ben ortaya çıkacağım. Öyle anlarda senin yerine izleyip ben yazacağım. Düşündüğün, hissettiğin her şeyi biliyorum, sahibim Anahari. Sen beni özgür bıraktın. Artık senin gönüllü kölenim.”

Son cümleyi bilerek daha yavaş söyledi. Anahari, Neil’in kendisini kızdırmaya çalıştığını anladı. Ama üzerine gitmedi. Neil onunla oyun oynamaktan hoşlanıyordu. O ise

oyun oynamıyordu, içinden çıkamadığı bir sorunun tam ortasında duruyordu.

“Beni ilk uyandırdığında sorduğun sorunun cevabını sen de biliyorsun.”

Neil’in sesi alçaldı.

“Sana sadık kalacağım. Çünkü sen bana umut veriyorsun. Neler yapacaksın, bize neler yaşatacaksın, merak ediyorum.”

Anahari, gözlerini kısmış, dikkatlice Neil’i süzüyordu.

“Böyle davranmaya devam edersem, benimle birlikte sen de yok olacaksın. Beni hiç uyarılmayacak mısın?”

Neil omuzlarını silkti.

“Efendim, yaratıcı Kali tüm Denetçileri uyardı zaten. Onu dinlemediğine göre ben yalnızca senin kölenim.”

Anahari derin bir nefes aldı. Neil’in her zaman olduğu gibi rahat ve özgüvenli tavrını değiştiremeyeceğini anlamıştı.

“Demek ki bilgeliğin bana yol gösterecek.”

Neil başını yana eğdi, Anahari’nin bakışlarını inceledi.

“Bu yaşananları vereceğin raporda saklayabilir misin?”

Neil hafifçe eğildi, parmaklarını hafifçe havada dans ettirir gibi salladı.

“Ben sizin suskununuzum.”

Bakışlarını gezegene çevirdi.

“Sizin bu nehre dokunmanız ve yönünü değiştirmeniz o kadar hızlı oldu ki... Üstelik etkisi yüzlerce yıl sonra yaşanacak. Siz gerekli tedbirleri almış gibisiniz. Saklamak oldukça kolay olacak.”

Anahari derin bir düşünceye dalmış gibi konuştu.

“Ama o su, mağaralara yeşillikleri de taşıyacak. Kan böceklerinden kurtulmak lazım.”

Neil, gözlerini kısarak hafifçe başını salladı ve

“Kan böcekleri asıl düşman değil” dediğinde Anahari bir an duraksadı.

Neil gülümsedi.

“Avcı olan o bitkinin kendisi. Böcekler topladıkları kanı sahiplerine taşıyor. Geceleri o bitkiler köklerinden sökülerek toplanırsa böcekler de ölecektir. Pilmaların anne olanları, meleklerle konuşuyor. Görü kanalları açık olanlar var. Onlara yapmaları gereken şeyi gösterebilirsiniz.”

Anahari, kendi zihnine baktığında, Neil’in söylediklerinin doğru olduğunu gördü. Gerçekten yalnızca izliyordu. Kaygıları ona dar bir pencere açmış, asıl düşmanı görememişti.

“Peki Neil, senin o varlıklarla iletişim kurmanı istiyorum.”

Neil, başını hafifçe yana eğdi.

“Onlara kendini ne olarak tanıtacaksın bilmiyorum ama melekler seni görmemeli.”

Anahari'nin sesi ciddiye.

“Ben, daha fazla fiziksel olarak bu kader denen şeye dokunmak istemiyorum.”

Neil, gözlerini kırpmadan Anahari'ye baktı. Sonra yüzünde belirsiz bir gülümseme belirdi.

“Anladım.”

Bunu söylerken yüzüne yayılan ifadeyi Anahari anlamlandıramadı. Ama önemli değildi. Neil işini yapacaktı ve gerçekten de öyle oldu.

Neil, halkı uyardı. Bitkiler yirmi yıla yakın bir sürede, birçok kayıp verilerek yok edildi. Artık güvende olan halk orman içlerine de geri dönmeye ihtiyaç duymadı.

Topraktan yapılan sağlam evlerin yanına kadar gelen su, kurak toprakları bereketlendirdi. Bir buçuk milyon dönümlük bir arazi ormanlık ve dağlık kesimlerle çevrelendi. Tarım gelişti. Sosyal hayat kalabalık ve artık daha huzurluydu.

Anahari, gezegen dışından olanları izlerken bolluğun ve refahın asıl varlıkları nasıl değiştirdiğini gördü. Çıplak bedenlerini örten kıyafetler, daha hızlı yol almalarını sağlayan araçlar, ne kadar uzak olurlarsa olsun iletişim kurmalarını sağlayan teknolojiler, gezegene yayılırken Alternatifler tohumuyla uyum içinde var olan canlılarla kurdukları denge hayranlık uyandırıcıydı. En sonunda da gözünü gezegenin dışına çevirmiş varlıklar oldular.

Bu ağ, tam on bin yıl sürdü. Zihinleri saran felsefe, bilim ve mantıkla Kali'nin varlığını sorgulamaya başladıklarında, Pilmalar nereden geldiklerini düşünmeye başlamışlardı. Bu sorgular bireysel değildi. Tüm gezegene yayılmış Pilmalar, ortak bir zihin düzeyine ykselmişlerdi.

Anahari, bulacakları cevabı heyecanla bekliyordu. Ama beklediği şeyin yerine, gözlerinin önünde bambaşka bir gerçek belirdi.

Gezegene beş yıl uzaklıkta devasa bir meteor...

Anahari, kanatlarını hızla açarak bir çırpıda meteorun yanına ulaştığında büyüklüğüne inanamadı. Neredeyse gezegenin kendisi kadardı.

İlk hissettiği şey, kaygıydı. Ama sonra fark etti ki... Bu, kaçınılmazdı.

O, gezegene yüzlerce kez dokunmuştu. O da gezegenin ömrünü yüzlerce kez kısaltmıştı. Önemli olan fiziksel dokunuştur. Aynı şeyi meteorun yönünü değiştirmek için yapmaya kalktığı anda, meteor bedeni içinden geçip gitti. Anahari

Sebepleri etkileyebilirken, sonuçları değiştiremediğini öğrendi.

Asonus gezegenine yaklaşan meteoru izlemekten başka bir şey yapamayacağını anladı. Meteorun çarpacağı an, onun uyuyacağı zaman dilimine göre denk geliyordu. Sanki her şey bir düzen içinde ayarlanmıştı.

Anahari, Kali şehrine döndüğünde çaresizliğinin ağırlığıyla çarparak yere indi. Onun inişiyle birlikte şehir sarsıldı, küçük bir deprem oldu.

Ve işte, Alat'la olan o konuşma da o zaman yaşanmıştı.

"Her seferinde daha da ağırlaşıyorsun, Denetçi. Dikkatli olmazsan, yakında tamamen taşa dönüşüp buraya dönemeyeceksin. Üçüncü gezegenin olgunluğa ulaşmadan yok olacağı söyleniyor."

Ve en sonunda Alat merakını açıkça dile getirmişti.

“Niye diğer Denetçiler gibi yalnızca izlemiyorsun?”

***

Anahari uyandığında, göğsünde hissettiği ağırlıkla yatağından yavaşça doğruldu. Yabancı bir baskı hissediyordu. Elini göğsüne götürdüğünde, boynuna bir kolye asılı olduğunu fark etti.

Anahari

Siyah zincirin ucunda, pinpon topu büyüklüğünde üç gezegen yan yana sıralanmıştı. Dört gezegeninden biri artık yoktu. Anahari gezegenlerden birine dokunduğunda, bir anda zihnine akın eden bilgiler karşısında şaşırılmıştı.

Alternatifler tohumunun ne zaman atılacağını, asıl varlıkların ne zaman cennetten gönderileceğini, gezegenin adını ve en önemlisi ömrünü öğrenmişti.

Bu bir yardım mıydı, yoksa bir tehdit mi? İçinde beliren ilk duygu öfkeydi. Nerede yanlış yapmıştı? Yanlış yapmaması için ona hatırlatılan şey, Asonus gezegenindeki milyonlarca yaşamın yok edilmesi miydi?

Kendi hataları, bir gezegenin sonunu getirmişti. Ama bu bir ceza değil, bir düzenin parçası gibi görünüyordu. Uyarılmıştı. Ancak Kali'nin düzeninde, bir gezegen ve üzerindeki milyonlarca canlı, yalnızca bir Denetçinin deneyimi ve tecrübesi için hiç umursanmadan yok edilebilirdi. Bir daha bağ kurmayacaktı.

Anahari, düzenli olarak gezegenlerini ziyaret etmeye tekrar başladı. Artık hiçbirine dokunmuyor onları yalnızca izliyordu. Boynundaki kolyeden adını öğrendiği üç gezegenden biri olan Karca, yeni bir döngüye girmiş, orada hayat başlamıştı.

Karca'daki Asıl varlıklar farklıydı. Zekiydiler. Belkide çok fazla zekiydiler. Gezegenin kontrolünü ele geçirmiş, tüm düşmanlarını yok etmiş, kendilerine zarar verebilecek her şeyi ortadan kaldırmışlardı ama yaşam onlar için sıkıcı bir eyleme dönüşmüştü. En büyü sorun, uzun ömürlü olmalarıydı. En az iki yüz yıldan fazla yaşayan varlıklar, tekrardan sıkılıyor, bir süre sonra var olmak istemiyordu.

Zihinleri gelişmiş, ancak duyguları kaybolmuştu. Her şey hesaplanabilir, her şey tahmin edilebilir hale geldiğinde yaşamın anlamı da tükenmişti ve en sonunda, basit bir karar

verdiler. Var olmamak. Tek bir birey bile geride kalmadı. Bütün bir ırk, aynı anda, hep beraber kendilerini öldürdü.

Ölümlü yaratılanların en büyük oyuncağı, yaşamlarını uzatma çabasıydı. Ama değişmeyen bir hayatta uzun yaşamak, yalnızca bir cezaydı ve Anaharinin beklediğı gibi oldu. Toplum yine yok oldu.

Anahari, yaşananları dışarıdan izlerken, kolyesindeki Karca gezegenine dokundu. Gezegen Boştu. Gezegen var oldukça tekrar geri doğacaklardı ve yeni gelenler nasıl bir bilinçle yaşacaklardı merak ediyordu. Cennet kapılarının açılmasına bin yıl vardı. Hiç düşünmeden, hızla gezegene indi. Ayakları toprağı değer değmez, Neil hemen arkasında belirdi.

Anahari yavaşça dönerek ona baktı.

“Seni yeniden görmek güzel, Neil. Ama bu sefer bir şey yapmıyorum. Beni izlemene gerek yok.”

Neil’in yüzünde tanıdık, bir gülümseme belirdi.

“Bu varoluşta seni rahatsız eden ne, Efendim? Daha uzun yaşamalarımı mı istiyorsun? Hatta her canlının sonsuza kadar var olmasını mı?”

Anahari cevap vermedi.

Öne doğru bir adım attı, eğildi ve yerden bir taş aldı. Parmaklarının arasında yavaşça ezdi. Toz, havaya karıştı. Işığa yakalanan tanecikler bir an yanıp söndü, sonra karanlık toprağa usulca döküldü.

Neil, efendisinin ne düşündüğünü biliyordu. Söylemeden de biliyordu. Ama Anahari, yalnızca yumuşak bir sesle konuştu:

“Hadi gidelim, Neil.”

Neil yerinde kaldı. Gitmeye niyeti yoktu. Söylemesi gerekenler vardı.

“Bu ziyaretinizi saklamam oldukça zor olacak, Efendim.”

“Neden saklayacaksın ki? Kadere dokunmadım.”

Neil gözlerini kaçırmadan cevap verdi:

“Ama gezegene dört kez dokundunuz.”

Anahari defterinin ne demek istediğini o an anladığında ikisi de kayboldu. Anahari, bir gezegenini daha ona yazılan kaderden önce yok etmişti.

***

Anahari, ilk gezegenin sonunu göremedi ama ikinci gezegeni, Karca, gözlerinin önünde yok oldu. Üstelik, ilk kez gördüğü İsrafil hemen yanında duruyordu. Tüm gezegenlerin kıyametlerini koparmak için vardı.

İsrafil

Ona verilen saatler şaşmaz, yok etmesi gerektiği zamanı bilirdi. Tereddüt ettiği hiç olmamıştı. Anahari'nin gözleri, İsrafil'e kilitlendi. Elindeki Sur borusunu çalmadan önce oldukça heyecanlı görünüyordu. Bu, onun için yalnızca başka bir görevdi.

Anahari meleklerin onları görmediğini biliyordu, ona görünmeye de niyeti yoktu. Bu sefer neler olacağını merak ediyordu. Toplamda dört kez dokunduğu bir gezegenin ömrünü ne kadar kısaltmıştı? Bir meteor yaklaşmıyordu. Karca'da her şey yolunda görünüyordu ama Sur borusu üflendi.

Önce gezegenin çekirdeğindeki, sonra yüzeyindeki sıcaklık on bin dereceyi aştı. Her şey eridi. Yüzey içe çökmeye başladı. Karca, yeniden bir ateş topuna dönüştü. İsrafil, her zaman yaptığı gibi, hiçbir duygu göstermeden görevini yerine getirdi ve gezegenin son kıvılcımları sönmeden önce, Anahari arkasını dönüp yola çıktı.

Kali'ye döndüğünde, boynunda yalnızca iki dünya kalmıştı.

Anahari

***

Alat, arkadaşı için oldukça telaşlıydı. Uyandığı günden beri ilk kez yerinden kalkmış, Anahari'nin yaklaştığını hissedip konsey binasının dışında beklemeye başlamıştı. Anahari, kapılardan geçer geçmez onu karşısında görünce şaşırıldı.

“Anahari, bir gezegen daha kaybedersen, sen de yok olacaksın, ikinci gezegenin için kıyamet meleği İsrafil, yola çıktı.”

Anahari'nin duygularında hiçbir hareket yoktu. Zihni o kadar boştu ki Alat'ın dediklerini ilk kez bu kadar kolay anladı. Ya da Alat, bu sefer her şeyi olduğu gibi söylemişti. Küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Merak etme, Alat. İsrafil'i gördüm. Benim yüzümden gezegen üzerindeki her şeyin nasıl yok olduğunu da izledim.”

Alat, arkadaşına haber vermekte geç kalmıştı. Durdu, dikkatinin dağılmasını önlemek ister gibi etrafa baktı. Yaşananlar artık geçmişteydi. Onun için gelecek daha önemliydi ve bu sefer, arkadaşını bilgilendirmekte geç kalmayacaktı.

“Sen buraya gelene kadar kaybettiğin iki gezegen yerine, sana bir tane daha verildi. Ayrıca dört gezegen sorumluluğun da alındı. Artık elindeki üç gezegenle ilgileneceksin. Daha dikkatli olmalısın. Gezegenin, teslim etmem için bana verildi.”

Alat, avucundaki küçük yuvarlağı, Anahari'nin boynundaki kolyeye doğru yaklaştırdığı da gezegen, hızla diğer iki gezegenin yanına takıldı.

Alat - Anahari

Anahari, boynunda hissettiği ağırlığın arttığını fark etti. Ama asıl rahatsız edici olan, Alat'ı bu kadar telaşlı görmektir. Arkadaşına veda etmeden önce, Başdenetçi'nin belirli aralıklarla yaptığı konuşmalardan birini hatırlattı:

“Mutlaka sorunlar ortaya çıkacaktır. Kusursuz olan ancak Kali'dir. Denetçiler ve melekler sabırlı olmalı, her şeyin bir sonu vardır. Var olacak yalnız Kali'dir, Alat.”

Alat, Anahari'nin ne yapmak istediğini anlamıştı. Onu selamladı. Elindeki raporları uzanıp aldı ve onu konsey binasına girmek zorunda bırakmadan yanından ayırdı.

Binaya adım attığında, yerinden kalkıp ayaklarını kullanan bir Toplayıcı görmemiş Denetçiler, meraklı gözlerle onu izliyordu ve binlercesi, odasında onu bekliyordu.

***

Anahari, boynundaki yeni ağırlıkla odasına gittiğinde, defterini çağırıp yatağına oturdu. Uyumadan önce yazmaya başladı:

“Sonunda özgür irademi kullanmanın sınırına geldim. Ben de artık melekler gibi iradesi olan bir köleyim.”

Uzun parmak uçlarıyla yavaşça ona verilen yeni gezegenine dokundu ve yazmaya devam etti:

“İki yüz yıllık uyumdan uyanınca, adı Dünya olan yeni gezegenime doğru yola çıkacağım. Benim kontrolümde olmayan büyük değişimler, ödenecek bedellerle sınırlandırılmış özgür irademi sınıyor gibi.

“Benim sonumu belirleyen şey, artık kadere dokunamayacak olmam olacak. Kali sonsuzsa, ben anlık bir varlığım. Eğer en sona giden tek bir büyük kader varsa, benim kaderimin bir önemi yok. Doğruyu hep benim bildiğimi düşünsem de, şimdi yaptıklarımın ne önemi var?”

Defterini kapattığında artık hiç tereddüt etmiyordu. Kendi düşüncelerini deftere yazması yasaktı ve her seferinde Başdenetçi'nin sözleri aklına geliyordu:

“Defterleriniz bize sadık.”

Ama defteri Neil, yalnız ona sadıktı...

***

Anahari, uyanır uyanmaz yeni gezegenine doğru yola çıktı. Dünya'ya yaklaştığında kanatlarını kapattı ve defteri açıldı. Neil'in bilgi açlığını kendi içinde hissediyordu. Hemen yazmaya başladı:

Henüz küçük bir ateş topu halinde. Alternatifler tohumunun ekilmesine iki yüz bin yıl kadar var. Bulunduğu galakside onun gibi beş yüz farklı yaşamın olduğu gezegenler bulunmakta.

Dünya

Kali, yarattıklarının henüz kendi galaksilerinin dışına, hatta kendi güneş sistemlerinin, gezegenlerinin dışına bile çıkmasına izin vermiyor. Evrenin bu kadar büyük olması, tüm yaşamları gezegen denilen hapisanelere tıkmak için mi?

Ya da dışarı çıkmayı öğrendiklerinde, onlara sonu olmayan bir bahçe hediye etmek için mi?"

Anahari, başını kaldırıp Dünya'ya tekrar baktı. Gezegenin ömrünü tahmin etmek istediğindeyse oldukça şaşırdı. Belirsizlik vardı. Kolyesine dokundu ama yine bir şey öğrenemedi. Nedense diğer gezegenlerinin ömrünü hiç merak etmemişti.

"Korkum bana bunu yaptırdı. Dünya diğer iki gezegenlerim gibi değil, çok küçük. Belki de Kali bu gezegen için ufak tefek şeyler yaratır."

diyerek defterini kapattığında, Neil efendisinin yine kendi düşüncelerini yazdığını çoktan fark etmişti.

***

İki milyar yılı aşkın bir süre Dünya'yı izleyen Anahari, gezegenin artık Alternatifler tohumunun atılmasına hazır olduğunu Kali yönetimine bildirmişti.

Asıl varlıkların ne zaman geleceğini de merak eder olmuş, geçen milyonlarca yılda diğer iki gezegeninde her şey sıradanlaşmaya başlamıştı.

Adını en son öğrendiği Sirna gezegeninde tek bir tür kalmıştı, Perreson'daysa binlerce türün çeşitliliği devam ediyordu.

Artık kadere dokunma hakkı kalmayan Anahari, yeni gezegeni Dünya'nın ona farklı şeyler yaşatmasını umuyordu. O artık yalnızca bir gözlemciydi.

***

Evrene yaşam dağılırken, meleklerin iş yükü iyice artmıştı. Alternatifler tohumunu gezegenlere taşıyanlar, haberciler, cennette asıl varlıkların çoğalmasıyla ilgilenenler ve tüm alemin koruyucu komutanı Azazil, hiç durmadan çalışıyorlardı.

Sorunsuz geçen milyarlarca yıldan sonra, Azazil'in aldığı bir haber onu deliye çevirmişti. O, melekler aleminde dağılmış kırmızı bir bulut gibi içerde sürekli dönerdi. Ama duyduğu haberdan sonra tekrar bir bedene büründü ve elindeki kılıç alev aldı.

Azazil (Şeytan)

Kurtulan melek, korkuyla anlattı:

Alternatifler tohumu ekmek için gittikleri gezegen sönmüş, karanlık bir hal almıştı. Yaşamı emilmiş gibiydi. Gezegene biraz daha yaklaştıklarında, bir anda, elinde Alternatifler tohumu taşıyan melek, büyük ve beyaz bir şey tarafından yutulmuş, o da kaçmayı başarmıştı.

Azazil'in dizinin üzerine çöküp, başını kaldırmadan konuşan meleğe emretti:

“Bana Mikail'i çağır!”

Haberci melek göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu. Bir an sonra Mikail, efendisinin önünde eğilmişti. Azazil'in sesi cennet alemini titretti:

Azazil - Mikail

“Kaldır başını Mikail ve bana cevap ver. Sen ordularımın komutanısın. Nasıl bir şey, benim korumamda olan evrende bir meleğe zarar verebilir?”

Mikail başını kaldırdı, gözleri Azazil’in alev alev yanan kılıcına kayd. Sesi dikkatliydi:

“Başdenetçi, Kali’nin her şeyin var olmasına izin verdiğini; cennete, Kali şehrine bile saldırabilecek güçlerin ortaya çıkabileceğini söylemişti.”

Azazil bir an durdu. Sonra gürleyen bir kahkaha attı. Cennette yankılanan o kahkaha, tüm meleklerin içini titretti. Her şeyi yok edebilecek kadar güçlü bir öfkeydi dışarı taşarak konuştu.

“Başdenetçi öyle demiş olabilir ama hiçbir şey benden daha güçlü olamaz. Cennet kapılarına yaklaşmaya hiçbir şey cesaret bile edemez. Sorun benim melekler aleminden hiç dışarı çıkmamamdan kaynaklandı. Evrenin her köşesinde dolaşp, yöneticinin ve yargıcın kim olduğunu göstermeliyim. Sen de benimle geleceksin.”

Azazil ve Mikail cennetten yola çıktıklarında, onların ağırlığından hafifleyen cennet, neredeyse bir bulut gibi yükselecekti. Melekler bir anlığına rahatladılar. Ama yine de Azazil’in geri döneceğini biliyorlardı ve o döndüğünde korkuları daha da büyüyecekti.

***

Kali'nin yaratışı, evrende öylesine büyük bir çeşitlilik ortaya çıkarmıştı ki, uzay yaşamla doluydu ve evrene yalnızca madde değil, ruh da yayılmıştı.

Ruh, madde gibi değildi. Zamanla bilinci uyanmış, küçük parçalara ayrılarak hareket etmeye başlamıştı. Yaratılış düzeninde hareket eden her şey gibi, ruhlar da varlıklarını sürdürebilmek için enerjiye ihtiyaç duyuyordu. Onlar bu enerjiyi, gezegenlerin çekirdeğinde bulmuştu.

Yapışkan Ruhlar

Farklı büyüklüklerde ve değişken ruhsal güçlere sahip bu varlıklar, Azazil'i kızdırdıklarının farkında bile değillerdi. Üstün bilgelikleri ve avcılık yetenekleriyle gezegenler üzerinde zıplayarak ilerliyorlardı. Şekilleri ve boyutları belirsizdi, ama onları gören melekler onlara "Yapışkan Ruhlar" diyordu.

Melekleri görebiliyorlardı. Dahası, onları bir besin kaynağına dönüştürmüşlerdi. Meleklerin gezegenlere taşıdığı Alternatifler tohumu, Yapışkan Ruhlar için eşi benzeri olmayan bir güç kaynağıydı. Bazıları bu tohumlardan birden fazla yemişti ve öylesine güçlenmişlerdi ki, yolları üzerindeki her şeyi yok ederek varlıklarını sürdürmeye başlamışlardı.

Başdenetçi'nin dediği gibi, Kali her şeyin var olmasına izin vermişti ve yaratımın tek merkezi Kali Şehri değildi.

***

Azazil, meleklerin ortadan kaybolduğunu duyduğunda öfkeden deliye dönmüştü. Bunun sebebini bulmak için yola çıkmaya karar verdiğinde, yanında Başkomutan Mikail de vardı. Onu şahit olarak götürüyordu. Gazabı, ateşin gücünü tüm evrene gösterecekti. İkisi de Cennetten ilk kez çıkıyorlardı.

Azazil, meleklerin kaybolduğu noktaya doğru hızla ilerlerken öylesine hızlıydı ki, Mikail ona yetişememekten korkuyordu. Hedeflerine vardıklarında kanatlarını kapattılar. Karşılarında gördükleri büyük, garip şeyin yanında kırmızı ve siyah iki nokta gibi kalmışlardı.

Yapışkan Ruh, üzerinde dikildiği gezegenin neredeyse iki katı büyüklüğündeydi. Kendini bir boğaya benzetmişti. Güçlü gövdesi, kalın dört bacağıyla dengede bekliyordu; kızağa çekilmiş dev bir gemi gibi hareketsiz duruyordu.

Ayak bilekleri, gezegenin toz ve dumandan oluşan atmosferinin içinde kayboluyordu.

Yapışkan Ruh

Alnının ortasına yerleşmiş dört dev göz, zıplayan bir örümceğin gözleri gibi duruyordu. Azazil ve Mikail karşısında kırmızı ve siyah iki küçük nokta gibi kalmışlardı.

Önceden fiziksel bedenleri olmayan Yapışkan Ruhlar, Meleklerden aldıkları Alternatifler tohumunun içindeki canlılardan kendilerine yeni vücutlar seçiyorlar, artık istedikleri şekli alabiliyorlardı.

Yapışkan ruh, karşısında melekleri görünce heyecanla çılgınlık atarak durduğu gezegenin yüzeyinde tepinmeye başladı. Bu heyecan çılgınlıkları bile, bulunduğu galaksideki küçük gezegenleri ve uyduları parçalayıp yok etmeye yetti.

Üstelik, karşılarında duran bu Yapışkan ruh iki tane Alternatifler tohumu yemişti. Azazil ve Mikail, onun karşısında kuyruğuyla kovalayacağı sinekler gibi küçük kalıyorlardı.

Yapışkan ruh, şimdiye kadar hiç asker melek görmemişti. Onları da kolayca avlayabileceğini düşünerek devasa ağzını açtı ve üzerlerine zıpladı. O an, ayaklarının altındaki gezegen yörüngesinden çıktı ve uzay boşluğuna doğru sürüklenmeye başladı.

Azazil ve Mikail, onun saldırısından hızla kaçınarak iki farklı yöne savruldu. Aralarından geçip hızını alamayan Yapışkan ruh hızla geri döndü. Onlar uzayda, suda yüzer gibi hareket ediyorlardı. Bu kez hedefine Mikail'i aldı.

Mikail ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Komutanı Azazil'in neyi beklediğini anlamaya çalışıyordu. O izin vermeden, gördüğü bu garip şeye dokunamazdı bile, öldürmeyi ise asla düşünemezdi.

Boğa, ikinci saldırısında hızını iki katına çıkarmıştı ama yine de meleklerle dokunmadan savruldu. Bu küçük sinekler fazlasıyla çevikti.

Mikail ve Azazil'in korkak tavırlarından sıkılmaya başlayan Yapışkan Ruh, onları basit avlar olarak görüyordu. Şimdiye kadar çoktan mideye indirmiş olması gerekirdi. Öfkeli boğa, yavaşça boşlukta süzülen gezegenine geri döndü. Ama bu sefer tedbirini alacaktı.

Gezegenin yüzeyinden devasa taşlar, madenler ve toprak kütleleri hızla yükselerek onun altına toplanmaya

başladı. Yaratık, kendi bedenini güçlendirmek için gezegenin parçalarını kullanıyordu.

İşi bittiğinde gezegenin dörtte biri yok olmuştu.

Azazil, hiçbir tepki vermeden rakibini izliyordu. Mikail'e kalsa, gelir gelmez işini bitirip çoktan dönmüştü ama Azazil'in bir planı vardı.

Boğa, yörüngeden çıkmış gezegeniyle birlikte uzaklaşırken aniden döndü, ciğerlerine derin bir nefes çekti. Sonra bütün gücüyle korkunç bir çığlık attı!

Mikail hâlâ Azazil'in emirlerini beklerken, önlerinde bir kalkan oluştu. Boğanın attığı korkunç çığlık, güçlü bir ses dalgasına dönüşerek evrenin derinliklerine yayıldı. Ardından, gezegen yüzeyinden içine çektiği ne varsa kusar gibi ağızından fırlatıp üzerlerine gönderdi. Taş, toprak ve metal parçaları fırtına gibi üzerlerine yağarken Mikail, sakın ama tetikte bir sesle fisıldadı:

“Efendim... başka ruhlar da etrafımıza toplandı.”

Azazil, başını kaldırıp boşluğu taradı. Gözleri, karanlık uzayda birer hayalet gibi beliren yüzlerce Yapışkan Ruh'u yakaladı.

“Ben de onları bekliyordum, Mikail.”

İçindeki kibir, sesiyle yankılandı.

“Gücümü yalnız sana göstermek için gelmedim buraya... Tüm evren buna şahit olsun.”

Üzerlerine yağın taş ve toprak bulutunun arkasında, Azazil'in bedeni devleşti. Kırmızı alevler içinden fışkırdı. Etrafa yayılan korkunç sıcaklıktan, Mikail bile hızla geri çekilmek zorunda kaldı.

Azazil

Azazil bunu fark etti ve hoşuna gitti. Gücünden herkes korkmalıydı. Toz ve duman henüz dağılmamışken, Azazil Yapışkan ruh kadar büyüdü. Neyle karşı karşıya olduğunu anlamayan Boğa, etrafına bakarken bir anda devleşen Azazil'in elinde beliren ateşten kılıcı gördü. Kaçmak istedi ama geç kalmıştı. Alevler içindeki kılıç, tek bir darbeye Yapışkan Ruh'un başını gövdesinden ayırdı.

Başı yere düştüğünde gözleri, ayakta duran devasa bedenine öylece bakakalmıştı. Azazil, boğanın kesik başını boynuzlarından tutarak havaya kaldırdı. Alnındaki gözler, dehşet içinde bakmaya devam ediyordu.

Şimdiye kadar besin zincirinin zirvesinde olan Yapışkan Ruhlar, korkunun ne olduğunu hiç bilmemişlerdi. Ta ki, Başmelek Azazil gelene kadar ama Azazil'in işi daha bitmemişti. Gerçek gücün ne olduğunu hepsine gösterecekti.

Ona kafa tutmanın bedeli ağır olacaktı. Yakaladığı Yapışkan Ruhları kendi içinde "Cehennem" adını verdiği ateşin içine hapsedecekti. Alevler onları sonsuza dek tüketirken, Yapışkan Ruhlar birer zebaniye dönüşecekti.

Azazil'in sesi yankılandı:

"Unutmayın! Kali'nin ordularına kafa tutanlar, bundan sonra sadece yanarak var olabilir!

Mikail, efendisinin öfkesinin ve gücünün giderek arttığını hissediyordu. Azazil, avının başını koparmış, gövdesini üzerinde durduğu gezegenle birlikte yakmıştı ama bu yeterli değildi.

Sağ elinde tuttuğu kılıç, kırbaça dönüşüp gezegenin üzerine indiğinde, her şey toza karıştı. Yine de Azazil hâlâ durmaya niyetli değildi.

Kılıcı elinde yok olduktan sonra Yapışkan Ruh'un hâlâ canlı olan başını iki eliyle kavradı. Sıkmaya başladı. O an, gezegenleri bile yutan bir avcının uzayı titreten çılgılığı yükseldi. Etraflarında toplanmış tüm Yapışkan Ruhlar, dehşet içinde uzay boşluğuna kaçıştılar ve kaybolamayla istediler.

Azazil, boğa başının küçüldüğünü hissettikçe baskıyı artırdı. Baş, avuçlarının içinde büzüldü, küçüldü...

Ve sonunda, küçük, boynuzları yüzünden dikenli bir miskete dönüştü. Azazil ne yapacağını biliyordu. Sağ elinin serçe parmağını boğanın boğazından sokarak, kafatasının içinden geçirdi.

Dört küçük gözü, uzun boynuzları parmağına geçirdiği yüzüğü düzelteren Azazil elini havaya kaldırdı ve yankılanan sesiyle konuştu:

“Ben, Kali’nin sağ kolu tüm ordularının komutanıyım. Varoluş düzeninin ve güvenliğinin tek sorumlusu, tüm evrende yaratılmış en güçlü varlık... Ben, tüm âlemlerin yöneticisi, Başmelek Azazil’im.”

Başının üzerinde alevlerden bir taç belirdi. Mikail, Azazil’in sesindeki mutlak gücü hissediyordu. Dizlerinin üzerine istemsizce çöktü. Korku ve saygıyla eğildi. Etraflarında milyonlarca kilometre uzağa kaçan Yapışkan Ruhlar bile onu duymuş, adını öğrenmişti.

Azazil öylesine heybetliydi ki...

Kali’nin onu bilerek ve isteyerek, acımasızlığıyla Başmelek yaptığı ortadaydı. Çünkü hiçbir düzen, korku olmadan korunamazdı. Mikail, Yapışkan Ruhların bir daha bir meleğe yaklaşmaya bile cesaret edemeyeceğini biliyordu. Kaç Alternatifler Tohumu yutarlarsa yutsunlar Azazil’den güçlü olamazlardı ve Mikail de bunun bir parçası olmak istiyordu. Gördükleri onu heyecanlandırmıştı. Sonuçta o da bir askerdi ve Azazil’in vereceği ilk görevi sabırsızlıkla bekliyordu.

***

Azazil, Yapışkan Ruhların meleklerden uzak duracağını düşünmüştü ama yanılmıştı. Alternatifler Tohumu'nu yiyen her ruh, bir bağımlıya dönüşüyor, gezegen enerjilerinden beslenip bir melek görebilme umuduyla dolaşıyorlardı.

Azazil(Şeytan)

Evrenin büyüklüğü Yapışkan ruhlara cesaret veriyordu. Saklanabileceklerini sanıyorlardı ama Azazil onların peşine düşmeye başladı. Her kaybolan meleğin izini sürdü. Her savaşta öldürdüğü yapışkan ruhlardan kendine yeni anı eşyaları yapıyor, parmaklarını yüzüklerle, bedenini zafer izleriyle süslüyordu. Yine de onları hâlâ korkutamıyordu ve bu durum onu sıkmaya başlamıştı. Artık yalnız gitmiyor, Mikail'i ve ordularını da yanında götürüyordu. Cennet ordularının büyüklüğünü ve heybetini gören her Yapışkan ruh kaçıyor olsa da daha geri dönmeden önce başka meleklerin kaybolduğu haberleri geliyordu.

Azazil'in sabırsızlığı büyüyor, öfkesi derinleşiyordu. Cehennemini yüzlerce Yapışkan ruhla doldurmuştu ve güçsüz düşmanlardan sıkılmıştı.

Yeni gelen bir haber; Evrenin hiç ışık görmeyen, buz gibi bir noktasında üç melek saldırıya uğramıştı. Karanlık öylesine yoğundu ki meleklerin gözleri bile ne olduğunu görememişti. Saldırıdan kurtulmuşlardı ama ellerindeki Alternatifler Tohumu kaybolmuştu.

Azazil öfkeyle ayağa kalktı.

“Mikail!”

Mikail, anında önünde belirdi ve diz çöktü. Efendisi, ilk kez taktığı günden beri çıkarmadığı ateşten tacıyla, elinde kırbaçıyla, tahtının etrafında dolanıyordu. Azazil hiç dinlenmez, meleklerin de dinlenmesine izin vermezdi. Ölen meleğin yerine bir başkası doğuyordu.

Onun umurunda olan tek şey vardı. Kendi değeri. Ateşten yaratılan Başmelek, Âlemlerin koruyucusu, Kali'nin sağ kolu Azazil, milyonlarca yıl süren savaşımlardan sonra bir karar verdi. Artık Yapışkan Ruhlarla savaşmayacaktı. Bunu Başkomutanı'na bildirdi.

“Bundan sonra tüm savaşımlara sen gideceksin. Benim daha fazla oyun oynayacak zamanım yok. Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Git. Şimdi.”

***

Mikail, Azazil'in emrini dinlemeyerek, ordusunu yanına almadan, uzayın tarif edilen soğuk noktasına tek başına gitti. Geniş kanatlarını kapattığında, çevresinde hiçbir şey yoktu. Cennetten ayrılmadan önce, hâlâ korku içindeki meleklerin söylediğine göre burada bir gezegen olmalıydı ama gördüğü tek şey, karanlıktı.

En yakın yıldız ya da gezegen, ışık yılları uzakta gözüküyordu. Mikail, karanlığın içinde gözlerini gezdirirken, çok uzakta, ışıklarını kapatmış dev bir kütlenin ilerlediğini fark etti. Bir tır gibi sessizce yol alan, devasa bir kuyruklu yıldızdı bu.

En az yedi yüz milyar kilometreyi bulan kuyruğu, uzayda ihtişamlı bir iz bırakıyordu. Mikail, büyülenmiş gibi izledi. Yanına vardığında fark etti ki, bu şey bir gezegen büyüklüğündeydi. Onunla birlikte sürüklenen parçalar ise, devasa uydular gibiydi.

“Azazil bile bunu durduramaz.”

Bu düşünce, aklından hızla geçti ama merakı, korkusunu bastırdı. Yapışkan Ruh bu sefer nasıl bir forma bürünmüştü? Ne kadar güçlenmişti? Bunu öğrenmeliydi.

Mikail, meteorun en yüksek taşlarından birine kondu. Çevresine baktığında, daha önce hiç görmediği kadar yoğun bir gök cismi topluluğuyla karşılaştı. Ve hepsinde ortak bir şey vardı: Delik deşik olmuşlardı. Meteorun uydularının yüzeyi, bir şey gömülmek istenir gibi kazılmıştı. Kazılan topraklar, belirli bir yöne doğru yığılmıştı.

Mikail

Yuvalar.

Bu farkındalık, zihninde bir şimşek gibi çaktı ve tam o anda onu gördü. Bir yuvadan diğerine hızla geçerek hareket eden bir yaratık.

Yapışkan Ruh (Karanlık)

Dört ayaklı, simsiyah kürklü, uzun kuyruklu, ileri doğru sivrilmiş burnuyla bir köpeğe benziyordu.

Oldukça hızlıydı, ama Mikail onun korktuğunu hissetti. Bu yaratık ona saldırmak istemiyordu ama Mikail'in asıl merak ettiği şey yaratık değil, kendisiydi.

Gerçek gücünü denemenin zamanı gelmişti. Azazil'in olduğu yerde, onun ordularının önünde asla yapamazdı. Azazil'in kendisine rakip olarak bakmasını istemiyordu. Şimdi, onun olmadığı bir yerdeydi ve önünde devasa bir meteor vardı.

Bu, bir fırsattı. Mikail, ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyordu. Azazil ateşin gücüyle yaratılmıştı o, karanlığın her şeyi saklayan özünden ortaya çıkmıştı. Azazil'in gücü ona sonradan verilmiş ama Mikail bu güçle doğmuştu.

Kendi varlığına duyduğu hayranlıkla bir an duraksadı. Sonra, kanatlarını açıp hızla hareket eden meteorun önüne geçti. Kendini onun itiş akımına bıraktı ve Onun da bir şahidi vardı.

***

Yapışkan Ruh, kendini tamamen ortaya çıkarmıştı. Meleğin ne yapmak istediğini anlamaya çalışıyor, kaçıp kaçmamak konusunda tereddüt ediyordu. Siyahlar içindeki melek onu merak ediyordu. İkisi de karanlıktan hoşlanıyordu. Henüz yan yana bile gelmeden, gizli bir anlaşma yapılmış gibiydi.

Mikail hazır olduğunda, kanatlarını kapattı ve büyümeye başladı. Kollarını açtı, meteora iyice sarıldı. Göğsünü kırk beş derecelik bir açıyla meteorun yüzeyine dayadı.

Kanatlarını açtığında siyah bir sis ortaya çıktı. Duman önce meteoru sardı. Sonra çevresindeki uyduları. Yapışkan Ruh, üzerine gelen bu karanlığı gördüğünde kaçmaya başladı. Kuyruğa doğru hızla koştu ama çok geç kalmıştı. Bir süre sonra yakalandı.

Mikail

Mikail'in karanlığı her Şeyi sarabilecek kadar büyüktü. Bir Şey, bu devasa kuyruklu yıldızt ona göndermiŐti. O da yakalamıŐtı. Şimdi, onu durdurma zamanıydı. Mikail, gücünün kanatlarında saklı olduğunu biliyordu ve Şimdi, o gücü kullanacaktı.

Kanatlarını iki kez  ırttı ve meteor yavaŐlamaya başladığında arkadan gelen milyarlarca parça, büyük gövdeye çarpmaya başladı. Daha k c k parçalar, önündeki devasa kütleye yetiŐmiŐti ama meteorun çekim gücü her Şeyi etrafında tutuyordu.

O, kraldı. Tebaası onu geçemezdi. Tüm parçalar, ona doğru çekiliyor, artık meteor devasa ta  yaprakları olan bir çiçeğe benziyordu.

Mikail, gücünü denemeye devam etti. İki elini birbirine yaklaştırdı. o anda, büyük bir kırılma sesi duyuldu. Meteor ve uydularının içi yankılandı. Mikail, ellerini birleştirdiğindeyse etrafındaki her şey sessizce küçüldü. Boyutları yarıya indi. Mikail, hiç zorlanmamıştı. Özgüveni iyice yükseldi.

Şimdi daha fazlasını yapabiliyordu. Meteorun içini görmek için dikkatini yoğunlaştırdı ve bir şeyi fark etti. Her şeyin içinde boşluklar vardı. O boşluklar da tıpkı uzay gibi, karanlıkla doluydu.

“Kuyruklu yıldızın içindeki boşlukları çıkarırsam gerçek boyutu ne olurdu?”

Mikail, gülümsedi. Asıl gücünü yeni yeni keşfediyordu.

“Seni avucumda yok edebilirim... Eğer ben bu kadar güçlüysem, Azazil her şeyi yok edebilir.”

Mikail, neden böyle bir şey düşündüğünü bile anlayamadan gözlerini sonsuz gibi görünen kuyruğa dikti. Meteor, geçtiği yerlerde milyarlarca kilometrelik bir iz bırakmıştı. Mikail, o iz içinde karanlığın yırtıldığını gördü. Tereddütsüz yırtığın yanına varıp arkasındaki şeye dokundu ve her şey durdu.

Mikail’in dokunduğu şey “zaman”dı.

Meteor, zamanın camına çarpmış ama kıramamıştı. Çizerek ilerlemiş, içeri girmek için bir yol aramıştı ama bulamamış gibiydi. Mikail, zamanın akıcı bir şey olmadığını biliyordu. Zaman, yavaşlatmak, belki de durdurmak içindi.

Mikal - Zaman Yırtığı

Kuyruklu yıldız, zamanın ona verdiği süre kadar hızlıydı. Mikail, dev meteorla kavga etmek yerine, sadece zamana dokunup, ona “dur” dedi.

Onu izleyen biri olmuş muydu? Bilmiyordu. Ama Azazil bunu asla öğrenmemeliydi.

Mikail’in şaşkınlığı henüz geçmemişti ki büyük kayaların arasında Yapışkan Ruh’un hâlâ hareket ettiğini fark etti. Onun da kendisi gibi zamana dahil olmadığını anladı.

Artık oyun oynamayı bırakıp garip köpek yavrusuyla ilgilenme zamanıydı. Siyah bir av köpeğine benzeyen Yapışkan Ruh, Mikail ona doğru ilerlerken, en derin ve en karanlık yere saklanmaya çalıştı ve kuyruğunu altına alıp yattı.

Mikail ona ayaklarının altından su gibi akmaya başlayan karanlığını gönderdi ve bir kurbağanın dili gibi onu dışarı çekti.

Yapışkan Ruh, kendini bir anda Mikail'in karşısında buldu. Direnmedi. Yere yattı. Kuyruğunu altına aldı. Ön ayaklarıyla yüzünü kapattı.

Mikail, ona bakarken bir şeyi fark etti. Bu ruh, daha önce gördüklerinden farklıydı. Henüz bir yavruydu ve özünün, kendisi gibi karanlıktan oluştuğunu fark etti. Korkusu akıllıcaydı.

Azazil de yakaladığı Yapışkan Ruhları cennete götürüyordu. Mikail, ilk ve son kez yalnız başına bir ödül alacaktı. Mikail, etrafına baktı. Boşlukta bekleyen dev bir meteor. Zamanı durdurma yeteneği ve kendi evcil hayvanı. Artık yalnız değildi.

Yaşadığı şeyler ona ne kattı? Bunu da bilmiyordu. Tek bildiği, geri döndüğünde kendinde hiçbir değişim olmaması gerektiğiydi.

Azazil yeni Mikail'i fark ederse güçlenen, zamanı durdurabilen komutanını ordularının başından alırdı. Rakip olarak görürse, onu yok ederdi.

Mikail, eliyle zamanın çatlağına tekrar dokundu. Her şey, hiçbir şey olmamış gibi yeniden hareket etmeye başladı. Mikail'in meteoru durdurmak için etrafa dağıttığı karanlık, siyah bir sis şeklinde efendisine doğru sürünerek geri döndü.

Mikail değişmişti ama önemli olan bu değildi. Önemli olan, bunu kimsenin fark etmemesiydi. Eteklerini toplaması

uzun sürdü. yeni köpeğini de yanına aldı. Cennete doğru yola çıktı. Bir daha arkasına bile bakmadı.

Hediye

Mikail, geride bıraktığı şeyi umursamıyordu. Bir sanatçı gibi elleriyle şekil verdiği, yaratılışın en büyük, siyah papatyasını evrene hediye etmişti.

***

Mikail, cennete geri döndüğünde Azazil'in huzuruna çıktı. Saygıyla önünde diz çöktü ve başını eğdi.

Azazil, tüm meleklerden yüksekte, bir tepenin üzerinde duruyordu. Etrafını saran binlerce kilometrelik düzlük, orayı daha da belirgin hale getiriyordu.

Azazel- Mikail

O her zaman yüksekte dururdu. Cennet onundu. İçinde gezerken ışınlanır gibi hareket eder, aynı anda birden fazla yerde olduğu söylenirdi.

Tam ortasında durduğu geniş düzlük, yüz binlerce meleği bir araya getirirdi. O anlarda, ona bedenen yakın olmak istemeyen tüm meleklerin aklında yalnızca korku olurdu.

Azazel'in etrafı hiçbir zaman boş olmazdı. Ondan korkanlar kadar, huzurunda olmak isteyenler de vardı. O an etrafında göreve gitmek için izin bekleyenler, komutanlar ve düşük rütbeli asker melekler sıralanmıştı ve Mikail'in ordusunu yanına almadan cennetten ayrıldığını Başmelek'e çoktan söylemişlerdi.

Mikail, sessizce beklerken Azazil'in sesi tüm cennette duyuldu.

“Göreve tek başına gitmişsin, Mikail. Bu âlem güçlü varlıklarla dolu. Sen kendini ne zannediyorsun?”

“Ben her seferinde sizi kurtarmaya gelemem. Sen başkomutansın! Bu tedbirsizlik nedir?”

Mikail konuşmasını çoktan hazırlamıştı. İçindeki karanlık o kadar güçlenmişti ki artık efendisinden her şeyi saklayabileceğini biliyordu. Ama bunu denemekle büyük bir risk almıştı. Dikkatli olmalıydı. Başını eğdi ve sakın bir sesle konuşmaya başladı:

“Yüce Azazil... Emrinizden sonra görevden dönen meleklerle konuştum. Onlara saldıran şeyin ne olduğunu gören olmamış. Eğer güçlü bir varlık olsaydı, hiçbiri kurtulamazdı diye düşündüm. Amacım, yalnızca gidip bakmaktı. Gittiğimdeyse, etrafta tek bir gezegen bile yoktu. Orduyu almaya geri dönecekken büyük bir meteor gördüm. Ona doğru gittiğimdeyse, küçük, yavru bir köpek gibi şekillenmiş bir Yapışkan ruhla karşılaştım.”

“Beni görür görmez saldırdı. Kendimi savunmak zorunda kaldım. Sizin gibi bir kudretim ve cesaretim yok, efendim. O üzerime gelirken hemen kılıcımı kaldırdım ve ruhu kestim. O da bir bedeni yokmuş gibi bir sise dönüşüp boşlukta kayboldu.”

Mikail'in sersemce tavırları ve olaydaki beceriksiz halleri Azazil'in hoşuna gitmiş, öfkesi biraz dinmişti.

Ders verir gibi konuştu:

“Bak Mikail... O küçük ruh seni kandırmış. Nasıl olur da buhar olup uçar? Bu seferlik, bu başarısızlığını ve tek başına hareket etme cüretini görmezden geleceğim.Ama bir daha ordularımı almadan cennetten ayrılırsan, bunun bedelini ödersin!”

Mikail, Azazil’in önünde sakinliğini koruyordu. Ama çevrelerinde toplanmış binlerce meleğin korkusunu hissedebiliyordu ve biliyordu ki efendisinin söyleyecekleri henüz bitmemişti.

“Benden bir şey saklarsan seni yok ederim, Mikail!

Mikail, başını kaldırmadı. İçinde taşıdığı köpeğe korkudan, Mikail’in sonsuz karanlığında kaybolmuştu. Azazil, bakışlarını bir an bile çekmeden son emrini verdi:

“Senin cesaretini istemiyorum. Ben, emirlerimin yerine gelmesini istiyorum, Git şimdi.Mikail.”

Mikail, Azazil’in önünden çekilene kadar cennette her şey durmuş gibiydi. Tam ayağa kalkıp çekilecekken...

Başdenetçi’nin sesi duyuldu.

Baş Denetçi

***

Başdenetçi'nin sesi evrenin her köşesine ulaştığında, asıl o zaman her şey durdu.

“Melekler, Kali'ye en sadık olanlar! Verilen emirlere uymak sizin göreviniz. Şimdi tüm işlerinizi bırakın ve bu emri dinleyin.”

Milyarlarca kilometre uzaktaki melekler bile bu çağrıya dahil edilmişti. Bir anda kendilerini cennette buldular. Evren, ilk kez melekler olmadan kendi başına bırakılmıştı.

Azazil, Başdenetçi'yi hissediyordu. Öfkeyle sağa sola baktı. Melekler, ona sorulmadan görevlerinden alınıp cennete getirilmişti. Bu, gücüne ve otoritesine bir hakaret gibiydi.

Başdenetçi konuşmaya başlamadan önce, Azazil kendini daha da heybetli hale getirdi. Önce başındaki tacın alevi yükseldi. Ardından arkasında ateşten bir taht belirdi. Tüm melekler ayaktaiken, Azazil tahtına oturdu.

Başdenetçi meleklerin telaşının geçmesini beklese de Azazil'in öfkesinin dinmeyeceğini biliyordu. İsteyeceği şeyin böyle bir zamana denk gelmesi ona da garip gelse de Kali her şeyin sonunu bilirdi.

Melekler renkli küçük ışıklar gibi yanıp sönmeyi bıraktıklarında, Başdenetçi konuşmaya başladı. Ses tonunu sakın, kışkırtıcı bir etki vermeyecek şekilde ayarlamıştı:

“Kali şehrinde yaratılan İnsan isimli varlık, yaşayacağı gezegene hazırlanmak için cennete gitmeden önce, Kali tüm meleklerin onların önünde diz çökmesini emretti. Şimdi size onları göstereceğim.”

İnsanlar

Meleklerin karşısına çıktıklarında, henüz uyanmamış insan bedenleri, boşlukta yan yana süzülüyordu. Kali şehrinde yaratılan birçok çift, dişi ve erkek olarak yaratılmışlardı. Melekler, buldukları yerlerde diz çöktüler. Kapılarının önüne, evlerinin üzerine ve başlarını öne eğdiler.

Meleklerden istenen her şey, bir emrin arkasında dururdu ve bu da sadece bir emirdi ama Azazil için öyle olmadı. Etrafında eğilmiş milyonlarca meleğe baktı ve öfkeyle oturduğu tahtından ayağa kalktı. Hemen elinde beliren kılıcıyla, tüm bedeni alev almış, insanlara bakmaya başlamıştı. İnsanların Kali şehrinde yaratılmış birçok Asıl varlıktan farklı bir özellikleri olmadığını görmüştü. Onu kızdıran yok sayılıp hiçbir açıklama yapılmadan emredilmesi idi.

Kendisi bu kadar değersiz olamazdı. İstese, karşısında gördüğü varlıkları bir anda yakabilirdi. Başdenetçinin duyacağını bilerek daha fazla beklemeden sordu:

“İnsan nedir Başdenetçi, siz onun önünde eğildiniz mi?”

Azazil’in sesi, Kali’ye başkaldırmıştı. Melekler, yaratıcılarının emirlerine karşı gelen Başmelek’in öfkesini içlerinde hissedip nerdeyse Azazil’in kudretine bakmak için yüzlerini yerden kaldıracaklardı ki o da bir ihanet olurdu.

Başdenetçi şaşırılmıştı. Azazil’i tanıyordu. Güce olan hayranlığını, egosunu, sınır tanımayan kudret tutkusunu görüyordu ama bu başkaldırışı beklememişti.

İnsanlar, denizin ortasında tek başına yükselen bir deniz feneri, Azazil etraflarını saran karanlık okyanus gibiydi. Güçlü dalgaları kayalıkları dövmeye başlamış olsa da insan yaşananlara şahit olmuyordu. Henüz uyuyorlardı. Belki de ona düşman olan şeyin ne olduğunu görmemesi daha iyi olmuştu.

Başdenetçi, sakince konuştu.

“Bize onun önünde eğilmemiz söylenmedi. Kali ona kendinden bir parça verdi, Azazil. Her şeyi bilen ‘O’dur. Melekler onun kararlarının doğruluğuna bizden daha çok inanırlar.”

Azazil, gözlerini insanlara dikti.

“Yaratıcı bana ateşin gücünü, isminin sırrını ve onu kullanma hakkını verdi.”

Elindeki alevler içindeki kılıcını kaldırdı ve cennete gitmek için bekleyen insanları gösterdi.

“Onlar da gidecekleri gezegenin özünden yapılmış, çift yaratılmış, beş duyuyla sınırlandırılmış, duyguları olan varlıklar. Kali, yaratılışı bana emanet etti. Bende olmayan neyi bu güçsüz varlıkların içine koymuş olabilir? Ya da benim yok edemeyeceğim ne var onların içinde?”

Başdenetçi tek kelimeyle cevap verdi:

“Özgür irade.”

Azazil, bir an sessiz kaldı. Sonra insanların ilerde yapacağı gibi büyük bir kahkaha attı.

“Denetçilere ve meleklere bile bedel ödeten özgür irade, insanı kolayca yok edecek, Başdenetçi. Bunu sana ve Kali’ye ispatlayacağım. Ben de özgür irademın bedelini ödeyerek, bu emri yerine getirmeyeceğim ve insanları izlemek için Dünya’ya gideceğim. Ancak yok oluşlarını kendi elleriyle sağlamazlarsa, bu emri yerine getiririm.”

Başdenetçi, Azazil’i durdurabilirdi ama görevi ne oluyorsa izlemek ve izin vermektir. Sakin bir sesle:

“İstedğin kabul edilmiştir, Azazil. Buradan çıktığında, Kali’ye ait ismini bırakacaksın ve insanların gezegeni olacak Dünya’ya gideceksin. Dünya’ya gittiğin andan itibaren adın ‘Şeytan’ olacak. İnsanlar da sana böyle seslenecek. Eğer kader senin dediğin gibi olursa, insan özgür iradesiyle kendini yok ederse, bundan sonra yaratılan hiçbir varlık senden daha değerli olmayacak.”

Şeytan - Dünya

İşte o an en güçlü melek, ona hediye edilen gücü kullandı. Dünya'ya gitmeyi diledi ve bir anda kayboldu. İnsanın kıyametiye, henüz o uyurken başlamıştı.

“Özgür irade, kendi varlığını sorgulayıp mutlak özgürlüğe ulaştığında, zorunlulukların kaçınılmazlığıyla yüzleşir ve kendini mutlaka yok eder.”

***

Yaşanan tüm olaylar, Anahari'nin Kali'de uyuduğu zamana denk gelmişti. Gözlerini açar açmaz, daha yatağından bile kalkmadan, boynundaki Dünya'nın ağırlığının değiştiğini hissetti. Bu da onu telaşlandırdı. Hemen kolyesine dokundu ,her şeyi öğrendi.

İlk aklına gelen şey şuydu:

“Benim yaşamımın sonunu getirecek şey, insan denilen varlığın kaderi olacak.”

Anahari, yatağından sessizce kalktı. İçindeki kaygıyı atacağını düşünerek, ilk kez odasından ayrılmadan önce havuzuna girdi. Görevden döndüğünde bedeninden akan tüm yükün, havuzun derinliklerinde kaybolmasına alışkındı ama bu kez olmadı. Su onu hafifletmedi. Zihni, onun yerine konuşmaya başladı:

“Bana verilen üçüncü gezegenin Dünya olması bir şans mı? Başdenetçi'nin dediği gibi, Kali her şeyin sonunu biliyorsa Şeytan'ın başkaldırması ya da Dünya'nın kaderinden önce yok olması onun için bir şey ifade etmiyor.

“İnsanlar, ruhani olgunluklarına ulaşıncaya kadar cennetlerde kalacaklar. En azından daha milyonlarca yılları var. Ama Azazil... ya da artık Şeytan... Neden o zamanı beklemeden erkenden Dünya'ya gitti? İnsan, onun karşısında çok güçsüz ve aciz.”

Anahari

Havuzdan çıktı. Defterini açtı ve yazmaya başladı:

“Bu notu kendim için yazıyorum. Bana verilen yeni gezegen Dünya'nın, iradem dışında erken yok oluşa gittiğini görüyorum. Şimdiden ömrü iki yüz bin yıl kısaldı. Bu benim sonum. Bir gezegenimi daha zamanından önce kaybedersem, bir daha uyanamayacağım. Dünya'nın bana verilmiş olması, yaşananların asıl kimin kaderi olduğunu gösterecek.

Azazil adını artık Şeytan olarak değiştirdi. Şimdi Dünya'da ateşin içinde uyuyor. Onun karşısında insanların mı, yoksa kadere dokunamayacak olan benim mi yardıma ihtiyacımız var?"

Anahari, defterini kapatıp kanatlarını açtı ve Şeytan'a doğru yola ıktı.

***

Şeytan gittikten sonra, Mikail yaratılışın yeni koruyucusu oldu. Cennette, ateşin kırmızısı yerine, Mikail'in karanlığının siyahına daha çok saygı duyuluyordu.

Başmelek ilan edilmesi, Melekler leminde hiç kimseyi Őařırtmadı. Ateş ne kadar hareketli ve gösterişli ise, karanlık o kadar hareketsiz ve mtevazıydı. Şeytan'ın ne yapacağı bilinemezdi ama Mikail kurallara bağlı, Kali'ye sadık bir melekti.

Mikail

Başmelek olduktan sonra, ona da yeni yetenekler verildi. Milyarlarca meleğin isimlerini, görevlerini ve yeteneklerini öğrendi. İhtiyaç duyduğunda, istediği meleğin zihnine girebiliyordu. O artık yalnızca bir komutan değil, bir gözetleyiciydi.

Şeytan, melekler içinden emirleri reddeden ilk örnekti. Bu yüzden Mikail, gözlerini diğerlerine çevirdi. İlk yaptığı şey, rastgele seçtiği meleklerin sadakatini test etmek oldu.

Kali'nin yarattıkları birbirine benzemezdi. Melekler de öyleydi. Mikail, binlerce meleğin zihnine baktı ve düşündüklerinin doğru olduğunu kanıtlayan birini buldu.

Melekler, görevlerini yerine getirmekten başka bir şey yapmazdı. O melek, İsrail'di. O düşünüyor, merak ediyor, Sorguluyordu. En ilginci, kendi kendine konuşuyordu.

***

Mikail tarafından izlendiğini bilmeyen İsrail, sarıya en yakın tonu taşıyan bedeniyle, göz kamaştırıcıydı. Ana rengin gerçek tonuna en yakın olanlar, diğerlerinden daha güçlü ve özeldi. Bu tür meleklerin görevleri zordu. Sorumlulukları ise ağırdı. Şimdiye kadar, cennette yalnızca iki ana renk oraya çıkmıştı. Şeytan'ın kırmızısı ve Mikail'in siyahı.

Meleklerin ortak noktası yüzlerindeki düz beyaz alandı. Konuşurken kelimeler yerine duyguları kullanırlardı. Bunu da renklerin sonsuz çeşitliliğiyle anlatırlardı. Yüzlerinde kareler şeklinde beliren ışıklar, binlerce renkte yanıp sönerek duygu ve düşüncelerini yansıttırdı.

Ama İsrail'in yüzünde, milyarlarca yıldır hiçbir renk parlamamıştı. Çünkü nedenini anlamasa da hiç arkadaşı olmamıştı. O, yalnız bir melekti.

İsrail'in görevi bambaşkaydı. O, asıl varlıkların yaşadığı gezegenlerin sonunu getirirdi. Sur borusunu üflediğinde, o ses, gezegenin ve içindeki her şeyin duyduğu son tını olurdu.

Mikail, onun zihnine girdiğinde, İsrail yeni bir kıyametten dönüyordu. Şehri saran bulutsu halkanın içinden geçti. İlk gördüğü kayanın üzerine kondu ve kanatlarını kapattı.

İsrafil

Yok ettiği gezegenler, parçalanmış halleriyle bile, Melekler Âleminden daha güzel görünüyordu. Bir şeyler değişmiş mi? diye etrafına bakındı. Canı sıkılmıştı.

Aşağı baktığında binlerce kilometre derine inen bir uçurum gördü. Sonsuz bir boşluğun içinde, küçük bir nokta gibi duruyordu.

Baktığı her yerde, melekler kuş sürüleri gibi uçuyordu. Bazen ayağını yere hiç basmamış melekler var mıydı? Düşünmeden edemedi. En büyük sorunu buydu zaten. Düşünmeden duramıyordu.

Hiç kimseyle konuşmayan İsrail'in düzenden sıkıldığı kesindi. Şeytan ihanet edip kovulduktan sonra Kali yönetiminin daha tedbirli olacağını düşünmüştü. Ama melekler aynıydı. Hiç değişmiyorlardı.

Asıl onu rahatsız eden de buydu. Görevini tamamlayıp tamamlamadığını, şimdiye kadar kimse sormamıştı.

“Başiboş bir yaratılış...Mikail de ihanet ederse belki o zaman...”

Aklından geçenleri tamamlamadı ama düşüncelerinin yönü belliydi. Evine ya da mağarasına gitme zamanı gelmişti. Tam kanatlarını açacaktı ki, cennetten geçen dev bir meteorun üstüne atladı. Geçerken hiçbir şeye çarpmamayı başaran o devasa şeyler mucize gibiydi.

Meteorda süzülürken içinden geçti:

“Denetçiler hiçbir şeye karışmayacak, melekler verilen emirlerin dışına çıkamayacak...Çok sıkıcı.”

Harabe olarak gördüğü şehrindeki küçük dağınık evine giderken keyif almaya çalıştı ama yapamıyordu. Üstelik,

karşılaştığı her meleğin yüzündeki renksiz, duygusuz beyazlık, onu daha da rahatsız etti.

“O kadar güçlü olsam ben de emredileni yapmazdım. İstedğim yere giderdim.”

Bir an durdu.

“Böyle konuşunca da onun tarafında olduğumu düşünüyorlar. Henüz kimseyle konuşmamış olsam da, kesin öyle düşünürler. Sonra onun gibi beni de yargılandılar. Yine de Mikail’i tercih ederim.”

Mikail’in adını aklından geçirdiği anda, zihninde siyah bir şimşek çaktı. Şeytan’dan korktuğundan bile daha çok, Mikail’den korkuyordu.

Evine yaklaşınca, meteorun üstünden geriye doğru kendini boşluğa bıraktı. Kanatlarını açtı. Uzaya düşer gibi, cennetin göğüne yükseldi. Sonra gölgenin içinde süzülerek evinin önüne indi. Girmeden önce, şehre ve ardındaki sonsuz boşluğa baktı.

Ve şöyle fısıldadı:

“Şeytan, ateşin efendisi... Kali’nin sağ kolu... İblis... Gittiğin dünyanın kıyametini üflemek için sabırsızlanıyorum. Biliyorum, senin istediğin de bu...”

İçinde yükselen güç dalgası, onu bile şaşırttı ama kendi kendine konuştuğunu fark edince, içeri girerken

“Bunu bırakmalıyım.” diye mırıldanarak konuşmaya devam etti.

***

İsrafil, sonun, bitişin meleği olsa da başlangıçları görmek, kaçınılmaz sona nasıl gidildiğini öğrenmek istiyordu. Her hikâye farklıydı, fakat sonları hep aynı oluyordu. Artık gördüklerini anlatabileceği, başka âlemlerden bahsedebileceği arkadaşlar bulmak istiyordu. Yeni efendi Mikail, meleklerin bir araya gelmesine izin veriyordu.

İsrafil’in dikkatini çeken ilk şey, yaklaştığı her meleğin ondan uzaklaşmasıydı. Kafasındaki tek soru: Ne kadar güvenilir görünüyorum? Bu sorunun cevabını bilmiyordu. Henüz hiçbir varlık onunla konuşmamıştı, kimse onu eleştirmemişti. Sıradan olmanın güvenilir olmak anlamına geldiğini biliyordu. Diğer melekler gibi davranırsa, bu sorunu çözebileceğini düşündü.

Ama bir sorun vardı. Melekler şehrinde bir arkadaş bulmak oldukça zordu. İsrafil, ne yapması gerektiğini bilmesede kendince bir yol bulmuştu. İlk olarak, herkes gibi davranmaya başlamak oldu. Şehir içinden geçen meteorlara binmemeye, uçarken kanatlarını fazla açmamaya dikkat etti. Hiçbir melek göz teması kurmadı. En önemlisi, kendi kendine konuşmamaya özen gösterdi.

Asıl engel, atlaması gereken en büyük eşik, açması gereken kapı şuydu: Bir melek ona adını söylemeliydi. Melekler gereksiz konuşmaz, isimlerini paylaşmazdı. Ancak birbirlerine isimleriyle hitap ettiklerinde aralarında bir bağ oluşurdu. İsrafil’de bunu istiyordu.

İsrafil, Mikail'den başka hiçbir meleğin ismini bilmiyordu. Öğrenmek için en uygun yer görev değişim alanlarıydı. Bazı şanslı melekler, aynı görevlere tekrar tekrar gitmemek için yer değiştirebiliyordu. Melekler âleminde bunun için dört ayrı toplanma noktası vardı.

Toplanma Alanı

Şehirdeki tek düzlük alanlar oralardı ve melekler, beyaz, pürüzsüz zemin üzerinde yürürken ağırlıkları varmış gibi ayak izleri bırakıyordu. Buluşma alanları, içine batıp yok olacakları bataklık bir alan gibiydi. Melekler burada birbirleriyle tanışabiliyordu. Mikail'in gelmesinden sonra değişim alanları daha da kalabalıklaşmıştı. Azazil, bu değişimleri gereksiz görür, gerekmedikçe izin vermezdi.

İsrafil uzun zaman herkes gibi davrandı. Tek başına olmadığı her an zihnini susturdu. Artık bir isim öğrenmek için yola çıkmaya hazırlanırken içinde bir avcının heyecanını

taşıyordu. Toplanma alanına giderken hızına dikkat etmemişti. Evinin önünden kanatlarını açıp kapatmasıyla kalabalığın içine karışması bir oldu.

Avını çoktan gözüne kestirmişti. Uzun zamandır takip ettiği, haberci olduğunu öğrendiği melek, görev değiştirmekten hoşlanıyor gibiydi. Ondan öğrenebileceği çok şey vardı. Bu tanışma fırsatını iyi kullanmalıydı. İlk izlenimin önemini öğrenmişti ve başka şansı olmayacağını biliyordu.

“Arkadaş bulmak ne kadar zor.” diye içinden geçirdi. Kontrolünü kaybetmişti. Birçok meleğin anlaşmalarını tamamlayıp dağılmaya başladığını fark edince acele etmesi gerektiğini anladı. Düşüncelerinin yüzündeki beyazı bozmaması için dikkatli olmalıydı. Tedirgindi.

Tanışmak istediği meleğin yanına vardığında tam karşısına dikildi ve ilk kez yüzünde renkleri kullandı:

“Senin adın ne?”

Yavaşça kanatlarını çırpan melek, uzaklaşmak ister gibi bir tavır içindeydi. Yine de duraksadı ve cevap verdi:

“Seninle görev değişemem, bunu biliyorsun.”

“Adını sordum.” dedi İsrail, sesini daha belirgin ve net çıkararak.

Melek hafifçe yükseldi, sanki bir sınır çiziyor gibiydi.

“Ben seninkini biliyorum, İsrail. Sen de benim adımla öğrenebilirsen sorularına cevap veririm.”

İsrafil - Cebrail

İsrafil şaşırđı. Karşısındaki melek yükselirken, kendisi ağırlaşmış gibi hissetti. Ayaklarının altındaki zemin hafifçe dalgalandı. Telaşla:

“Peki, adını kimden öğreneceğim?” diyebildi.

“Hepimizi bilen yeni efendiden.”

Cevap buydu. Melek, güçlü bir kanat çırpışıyla gözden kayboldu.

İsrafil, o an fark etmiş gibi, melekler âlemini çevreleyen karanlığa baktı. İçinde heyecan ve korkunun aynı anda yükseldiğini hissetti. Yüzünde koruduğu beyazlık içinde büyük, siyah bir kare belirdi. Bir anlığına bile olsa duygularını kontrol edemediğini anladı.

Ağırlaştığını hissetti. Ayaklarının altındaki beyazlık, sanki onu içine çekmek ister gibi titreşti. Görkemini gizlediği kanatlarını iyice açtı. Karanlığın efendisi, Başmelek Mikail'in yanına gitmek için yola çıktı.

***

İsrafil, Mikail'in yanına çok yaklaşımadan yere indi. Gördüğü o yoldan gidip de bir daha geri dönmeyen melekler olduğunu duymuştu. Hangi suçu işlediklerini bilmiyordu. Belki de hiçbir şey yapmamış, yalnızca Mikail'i gereksiz şeyler için rahatsız etmek istemiş olabilirlerdi. Kendisi gibi...

İsrafil yürümeye başlamıştı. Artık düşünmek yerine bir şeylerin değişmesini istiyordu ve orada olması bile bir değişimdi. Üstelik planları ondan bağımsız ilerliyordu. Birazdan kendini Mikail'in karşısında bulacaktı.

Tahmin ettiğiinden daha kısa sürede çevresindeki karanlık arttı. Yürümek ilk kez hoşuna gitmiyordu. Çevresini rahatça görebilse de yere sis gibi çökmüş karanlık, ayak bileklerine kadar yükselmişti. Efendisinin yanına neden uçarak gidilmediğini o an anladı. Yolun uzun bir kısmının karanlığın içinde yürüyerek geçilmesi gerekiyordu.

İsrafil'in susturamadığı zihni, temposu olmayan bir gayzere dönüşmüştü. "Ben onun yanına bir suç işlediğim için gitmiyorum ki. Bir meleğin adını soracağım sadece. Ayrıca ben önemli bir meleğim."

Kendi kendine söylenirken bu sefer de duyguları bir volkan gibi patladı. Korku, heyecan ve merak, sıcak lavlar gibi göğsünden yukarı doğru yükseldiğinde lezzetleri zihninde garip bir tat bırakmıştı.

Ne yapacağını bilemeyen İsrail, Mikail'i gördüğünde bu sefer kendini şanslı olarak değerlendirdi. Başmelek'in karşısında dört melek saygıyla eğilmişti ve Mikail onu henüz fark etmemişti.

Cesaretini kaybeden İsrail, uzun zamandır düşündüğü sorunun cevabını bulmuştu:

“Geri dönmeliyim.”

İsrail yürümei bırakmıştı. Bu bile büyük bir başarıydı onun için çünkü karanlığa girdiğinden beri kontrol onda değil gibiydi, Mikail'e doğru sürükleniyordu. Yine de Başmelek'i bu kadar yakından görmek ona farklı bir heyecan vermişti.

Mikail'in de Şeytan gibi iri yapılı ve güçlü bir vücudu vardı. İsrail uzun boylu bir melekti ama Başmelek'in omuzlarına ancak gelirdi. Mikail'in bedenindeki siyahın koyuluğu karadelikleri andırıyordu.

“Zaten biraz daha yaklaşırsan kendini de içinde bulacaksın.”

İsrail tam geri dönmek için tüm cesaretini toplamışken zihninin derinliklerinde bir ses yankılandı:

“Gereksiz merak, her şeyi tehlikeye atar.”

Bu sefer kendi kendine konuşmadığından ne kadar eminse duyduğu cümlenin kendisine söylendiğinden de aynı derecede emindi.

Dönmeye kesin karar vermişti ama o andan sonra yapabildiği tek şey, öne doğru adımlar atıp Mikail'e yaklaşmaya devam etmek oldu. Artık geri dönme şansının olmadığını anlayan İsrafil, kendi kendine dalga geçer gibi mırıldandı:

“Gereksiz merak mı? Geri dönme şansım olmadığını daha önce fark etmeliydim.”

İsrafil'in zihni karmaşık sorularla dolmuştu. “Neden geldin?” sorusunu duyduğunda, ona kimin sorduğunu bile anlayamamıştı. Gerçekten neden gelmişti? Mikail'in bir sekreteri mi vardı? Ona ulaşmadan önce sorunlar mı çözülmüyordu?

İçindeki korku bir an hafifledi. “Birkaç milyon yıl daha yalnız kalabilirim.” diye düşündü ama amacı sorulan soruya cevap vermek değildi.

İsrafil - Mikail

Artık iyice kontrolden çıkmıştı. Bir anda kendini Mikail'in önünde diz çökmüş halde buldu. Vücudunda özgürce hareket edebilen tek şey duygularıydı. Mikail konuşmaya başladığında, onlar da bir köşeye çekilip solmaya başladı.

“Bir melek senin adını sordu... Demek onun için geldin.”

İsrafil konuşmaya bile fırsat bulamamıştı. Mikail her şeyi biliyordu.

“Ben de seni bekliyordum. İzleyen, merak eden zihnini gördüm İsrafil. Cebrail, senin ismini neden sordu biliyor musun?”

İsrafil, merak ettiği ismi hiç beklemediği bir anda öğrenmişti. Mikail, Cebrail'in adını umursamadan söylemişti.

Şimdi İsrafil'in zihni yeni sorularla doldu. “Neden Cebrail'in ismini hemen söyledi? Neden beni bekliyordu? Neden zihnime baktı?”

Mikail konuşmaya devam ettiğinde, İsrafil kıpırdamadan öylece durdu.

“Senin görevin hiçbir zaman değişmeyecek. Kali'nin gezegenlerini yok eden Sur borusu sana verildi. Onu kullandıktan sonra ortaya çıkan ışık, senin için göz kamaştırıcı olmalı... Sonra arkasından gelen sessizlik ve karanlığın içinde niye bekliyorsun, İsrafil? Yok oluşun arkasından ne çıkabilir?”

Mikail'in sesi daha da derinleşti.

“Merak, meleklerin içinde olmaması gereken bir duygudur. Bunu engelleyemediğine göre sana istediğini vereceğim. Bu senin için daha güvenli olacak.”

İsrafil, Mikail’in dediği gibi gezegenleri yok ettikten sonra yaşanan karanlık içinde beklemeyi seviyordu ama şimdiye kadar neyi beklediğini hiç düşünmemişti.

Şimdi içinde bulunduğu karanlık, bildiği karanlıktan farklıydı. Mikail’in huzurunda artık geri dönemeyen bir melek olacağını düşünmeye başladığı sırada, Mikail sesini yükseltti:

“Her görev dönüşü, Cebrail ve deneyimi onun kadar fazla olan Azrail’le bir araya geleceksiniz. Birbirinize öğrendiğiniz, merak ettiğiniz şeyleri anlatacaksınız. Cebrail’den varlıkların başlangıçlarını, Azrail’den sonlarını öğreneceksin. Sen de onlara, başlangıcın ve sonun birlikte nasıl yok olduğunu göstereceksin.”

İsrafil’in etrafındaki karanlık dağıldığında, yüzüne bile bakmadığı Mikail gitmişti. Ama geride iki yeni isim bırakmıştı. Cebrail ve Azrail.

Hareket edebildiğini fark ettiğinde, içini garip bir mutluluk kapladı. Bir an önce onları bulmak istiyordu. Yaşadığı kaygılar silinmiş, yerini coşkulu bir heyecan almıştı.

Yalnızca, azar işitmiş bir çocuk gibi hızla uzaklaşmak isterken yine yerinden kıpırdayamadığını fark etti. İstemese de yüzünü yeniden yere eğdi.

Sevincinin içinde büyüyen bir huzursuzluk vardı. Yakalandığını düşündü. Sanki uzun yıllar hapis yatacak bir suçluydu ve işlediği suçu bile bilmiyordu.

Mikail bu sefer onu uyardmamıştı. Zihninde yankılanan sesi, içindeki sessizliği delip geçti:

“İsrafil, plan yapmak ve kaderle oynamak bizim işimiz değil.”

İsrafil'in yüzünde koyu turuncu bir renk belirdi. Zihninden tek kelime geçti.

Plan!

***

Anahari, zamanının büyük bölümünü Kali’de, konsey binasındaki kütüphanelerde geçirmeye başladı. Yüzlerce yıl boyunca okudu ama bulabildiği her şey, Üç Bilge’den duyduklarından farklı değildi.

Kali Şehri Kütüphanesi

“Denetçinin gücü, maddenin kaderini değiştirebilir. Sorumlu olduğu gezegene dokunursa, onun ömrü yarı yarıya kısalır. Denetçinin görevi yalnızca izlemek ve Kali’ye güvenmektir ama insanlar, Şeytan’la başa çıkabilir mi?”

Anahari’nin tek bildiği, Şeytan’ın Dünya’nın kaderini değiştireceğiydi. Kali müdahale etmeyecek, kendisi de bir gezegenini daha kaybederse yok olacaktı. Bu yüzden Dünya’yı daha dikkatle izlemeye başladı. Süreç çoktan başlamıştı.

Meleklerin attığı Alternatifler tohumu filizlenmiş, derin sulardan dağ zirvelerine kadar Dünya'yı sarmıştı. Hareket eden canlılar ortaya çıkarken, gezegenin çeşitliliği yine hayranlık verici olmuştu. Asıl merak ettiği şey, Şeytan'ın onu görüp göremediğiydi. Bu bilgi her şeyden daha önemliydi ve farkında olmadan Dünya'ya daha fazla zaman ayırmaya başladı. Önceden sadece kayıt alırken, artık Şeytan'ı bulmak için her ayrıntıyı inceliyordu. Bir yaprağın rüzgârda hangi yöne döndüğü, nehrin aşındırdığı taşın şekli, yağmur damlalarının düşerken ki hızı, en küçük bir canlının bile ölüm sebebine bakarak her bir zerrede Şeytan'ın dokunuşunu arıyordu.

Tek bir tahmini vardı. Şeytan, gezegenin dönerken çıkardığı o uğultunun içinde, tam merkezde, ateşin içinde uyuyordu.

***

“İzlemek için yaratılmış tüm varlıklar, bir gün kendi sonlarına şahitlik edeceklerdir.”

Anahari tam da bunu yaşıyordu. Milyarlarca yıl sonra, ateş topundan su gezegenine dönüşen Dünya'ya yaklaşması artık imkânsızdı. Bir gezegenine ayak basması, yerden bir parça toprak alması bile onun sonunu getirmişti. Yine de Dünya'yı Şeytan'a bırakmak gibi bir niyeti yoktu.

Kendi kendine konuşmaya başladığında, sesi neredeyse gezegenin dönüşüyle birlikte savrulan rüzgâr gibi yankılandı:

“Şeytan, ihanet eden melek... Sabırla cennetteki insanları beklediğini biliyorum. Sonrasında mutlaka harekete geçeceksin. Yaptığın şey bilgeliğin mi, yoksa egon mu? Onları

bir anda yok edecek kadar güçlü olsan da bunu yapamayacaksın. İşte bu süre de bana yetecek. Tek umudum, egon.”

Denetlediği diğer iki gezegen kendi kaderlerini yaşıyordu.

Sirna’daki asıl varlıklar, diğer tüm türleri yok etmiş, bilgelik ve birlik fikriyle beraber yaşamaya başlamışlardı. Zamanla bir ağaç dalı gibi değişen bedenlerinin ayaklarını toprağa gömüyor, bir yerden bir yere gitmek istediklerinde ayaklarını çıkarıyor, ihtiyaç duyarlarsa kolları ve elleri ortaya çıkıyordu. Birisi ölmeden bir başkası doğmuyordu.

Perreson gezegeni ise yeşilliklerle kaplanmış, içinde hareketliliğe yeni izin vermeye başlamıştı.

Dünya’da ise Alternatifler tohumunun gezegendeki değişimi her zamanki gibi olağanüstüydü. İnsanlar gelene kadar çok şey değişecekti.

Kendi çeşitliliğiyle beslenen Alternatifler tohumu, zamanla o kadar çok tür ortaya çıkarıyordu ki, besin zincirinin en üstündeki varlıklar bile av olmaktan kaçamıyordu. Ya da genç galaksiden kopup gelen büyük meteorlar Dünya’ya çarpıyor, her şeyi yok ediyordu. Yine de yaşam, bitki örtüsünün derinliklerinden yeni bedenlerle doğarak varlığını sürdürüyordu.

Anahari’nin son zamanlarda raporlarında anlattığı varlıklar, dış tehditlerden uzak yüz binlerce yıl boyunca büyüüp gelişmişti.

M.Ö .....

Dünya'daki en büyük ve en güçlü varlıklar olmuşlardı. Bitkiler kırk metreyi aşan dev ağaçlara dönüşmüş, onlarla beslenen uzun boyunlu yaratıklar, ayaklarının altında koşturan üç-dört metrelik canlıları bile fark etmiyordu.

Avcı olanlar, keskin dişleri, kısa kolları ve güçlü bacaklarıyla hareket eden her şeyi yiyorlardı.

Anahari, Dünya'yı ele geçiren bu yeni yaşamın uzun ömürlü döngüsünü izlerken keyif alsada, Şeytan'ı hâlâ görememişti.

Az da olsa kaygılarından kurtulmuştu. Ona verilen izleme süresi her şeye yeterli olmuştu. İnsanların Dünya'ya gelmesine daha çok zaman vardı.

O günkü ziyaretinde de canlıların birbiriyle amansız mücadelesini izledikten sonra Kali'ye dönmek için kanatlarını açıp arkasını döndüğünde, ona doğru yaklaşan büyük meteoru gördü ama garipsemedi.

Dünya, Şimdiye kadar sayısız büyük çarpışmalar yaşamıştı. İstese meteoru durdurabileceğini biliyordu ama bu, küçük bir nehrin yönünü değiştirmek gibi basit bir Şey olmayacaktı.

Düşüncelerini bir kenara bırakıp tekrar Dünya'ya döndü. Koşturan yavrular, onları koruma içgüdüsüyle etraflarında dönen dişiler ve acımasız avcıların vahşeti gözlerinin önüne serildi. Defterini ağırdı.

Kendine not alma zamanı gelmişti.

“Bir sonlarının olduğunu bilmeden, yaşamak için hâlâ mücadele ediyorlar. Bense sonumun geldiğini bile bile hiçbir Şey yapamıyorum... Yaklaşan meteor oldukça büyük, gezegeni ikiye bölüp yok ederse bu harika olurdu tabi ki Şeytan buna izin vermez. Henüz insanlar gelmedi ama onların da bir sonu var. Bu kez de yaşanan felaketten sonra bir tür yok olup yerine yenisi gelecek. Bakalım geri döndüğümde Alternatifler tohumu bana neler izletecek?”

Defteri kapattı.

Anahari, Dünya'ya son bir kez bakıp kanatlarını açtığında, milyonlarca ışık yılı öteye savruldu ama bir Şeyden habersizdi. Meteoru, Azazil'in Dünya'ya çektiğini fark etmeden gezegeni yeni efendisi Şeytan'a bırakıp gitti.

“Gerçeklerden hızla uzaklaşanlar, ancak izleyenlerdir.”

Meteor

Artık onun zamanı başlamıştı. Anahari meteor Dünya'ya çarptığında, ortaya çıkacak yeni türün insanlar olacağı aklının ucundan bile geçmemişti.

***

Zaman ilerlemek için yaratılmıştı. Anahari, Dünya'ya yaklaşan meteoru aklından silmiş, Kali'ye gelip uyumuştı. Her şeyin yolunda olduğunu düşündüğü bir dönemde uyandığında, zihnine akan bilgiler onu yine telaşlandırdı.

Hızlıca yatağından kalkıp defterine seslendi:

“Bana yaratılışla ilgili bilgileri göster. Ruhsal gelişimi tamamlamadan cennetten çıkılır mı?”

Sayfalar geriye doğru açılıp, yazılar önünde belirmediğinde Anahari dikkatle okumaya başladı:

Denetçilerin bulduğu gezegenlere, melekler eliyle Alternatifler tohumu ekilir. Gezegen hazır olduğunda Kali şehri içinde, farkındalıklarıyla yaratılan Asıl varlıklar, gidecekleri gezegene uyum sağlamaları için cennetlere gönderilirler.

İlk aşamada, Asıl varlıklardan kendi soylarını oluşturacak tohumları üretmeye başlamaları beklenir. Sonrasında onlardan alınan tohumlar cennet bahçelerine ekilir. İlk anne olan cennettir. Doğurgandır ve gezegenlere gidecek tohumlara da doğurmayı öğretir. Çocuklar toplanmaya hazır olana kadar, Asıl iki varlığın da ruhani olarak gelişmesi beklenir ve hiçbir müdahale yapılmaz.

Cennet Tarlaları

Asıl varlıkların, henüz Kali'den başka hiçbir şeye ihtiyaçları yoktur. Eğer yinede cennette beslenmek isterlerse, bu duruma müdahale edilmez. Bunun sonucu olarak gidecekleri gezegenle cennet arasındaki ayrımı fark ederler. Bu sürede, asıl varlıklar ruhsal gelişimini tamamlayamazsa bile, cennetten yine de çıkarlar. Çünkü Cennette yenilen her şey, saf bedenleri ağırlaştırır, bu yük tıpkı anne karnından düşer gibi gezegene geçmeyi zorunlu kılar.

Bu aşamada başarısız olan asıl varlıklar, cennette büyüyen tohumlarıyla birlikte yaşayacakları gezegene gönderilirler. Bu yüzden, çocukları da bedensel ve ruhsal olarak tam gelişmiş olamazlar. Asıl iki varlık, kendi soylarının en saf halidir ve cennette doğanlara yol gösterici olanlardır. Her şeyin sorumluluğunu alsalar da, onların da yaşam süreleri kısa, hatta belirsizdir. Kali, tüm olasılıkları aynı anda var eder ve gezegenlere gönderir.

“Kaderin sorumluluğu, başlangıcında değildir.”

Anahari okumayı bırakıp yazmaya başladı:

İnsan, zamanından önce Dünya'ya inmiş ve gezegenin ömrü beş yüz bin yıl daha kısalmış. Melekler, cennete Şeytan'ın girdiğini ve insanı kandırdığını söylüyorlar. Bunu Şeytan yapmış olamaz. O, elinde olan tek dilek hakkını Dünya'ya gitmek için kullandı. Tekrar buraya gelmiş olamaz.

Dünya'da bulunan cennet kapıları dışarıdan açılmaz. Yalnızca bir misafir gelirse, içerden açılır ve öyle olduğunda tüm âleme haber edilir. Nasıl hiçbir iz bırakılmadan insana ulaşır sonra Dünya'ya geri dönebilir?

Cennet Kapısı

İnsanlar, kendisine sunulan maddenin küçük bir parçasını yiyerek, büyük bir ruhu terk etti. Şeytan insanı tanımıyor, arzularını bilemez, nasıl kandıracağını tahmin etmiş olamaz. Peki, Dünya'ya geldiklerinde onları kandırmak hep bu kadar kolay mı olacak? Böyle düşünürsem ben de Kali'ye ihanet etmiş olur muyum? Sanırım bu, Kali'nin umurunda olmaz. Artık çok daha dikkatli olmalıyım.

Şeytan, Dünya'dan hiç ayrılmadı. Çıksa bunu anlardım. Ona yardım eden birisi var. Hâlâ ona sadık bir melek olmalı. Onu bulmalıyım. Şeytan, bütün insanlıkla beraber benim sonumu da istiyor. Ona izin vermeyeceğim. Ama nasıl?

***

Anahari, Dünya'ya öyle çabuk vardı ki daha önce gezegenlerine giderken oyalandığını fark etti. Gezegenin atmosferine en yakın noktada durup kanatlarını kapattığında, gözlerine o kadar çok değişim bilgisi akıyordu ki insanları fark etmesi uzun sürdü. Alternatifler tohumunun yarattığı bitkiler, canlılar ve gezegenin ortak ritmi bozulmuştu. Önceden hepsi tek bir kalp gibi uyum içinde atıyordu.

Anahari - İnsanlar

İnsanlık, gezegenin birçok farklı yerine bırakılmıştı ama Anahari, Asıl iki varlığı göremiyordu. Bu kadar çabuk geri dönmeleri garip gelmişti. Üstelik gezegenin ömrü elli bin yıl daha kısalmıştı ve her şey onun aleyhine ilerliyordu.

Anahari, açılan defterine yazmaya başladı:

İnsanlar, erkenden doğmuş oldukları dünyada ne dik yürüyebiliyor ne de konuşabiliyor. Yol göstericileri, anne babaları, onları erkenden terk etmiş gibi görünüyor. Korkak, çaresiz, bakıma muhtaçlar... Gelişimleri çok yavaş, henüz yaşamla ilgili herhangi bir fikirleri yok. Taklit etmekte ve empati yapmakta oldukça iyiler. Bu yetenekleri, çevrelerindeki hayvanlar gibi davranmalarına sebep olsa da asıl iki varlık olmadığından başka çareleri yok.

Gezegendeki diğer canlılar gibi vahşiler, aynı zamanda tedbirli. Saklanmak ve kaçmak gibi içgüdüsel yetenekleri, onları küçük gruplar hâlinde yaşamaya itiyor. Hastalıktan, yaşlılıktan, açlıktan, doğal felaketlerden ve bilgisizlikten ölüyorlar. En çok da birbirlerini öldürmeyi seviyorlar.

Kali'nin insanlara kendinden verdiği parça, "Ölüm" olsa gerek.

***

Anahari, gözünün önünde tuttuğunu düşündüğü Şeytan'a yine yenilmişti. Artık Şeytan'ın onu gördüğünden emindi.

İnsanların bir anda dünyaya gelmesinden sonra geçen on binlerce yılda, gezegen kalabalık ve karmaşık bir hâl almaya başlamıştı. Yapacak hiçbir şeyi olmayan Anahari, Kali şehrine erken dönmeye, günlerini kütüphanelerde geçirmeye başlamıştı. Şimdilik aradığı şey, gözlem süresini nasıl uzatabileceğiydi. Böylelikle Dünya'da kaldığı zamanı arttırıp Şeytan'ın hareket süresini kısıtlamak istiyordu ama Şeytan'ın onun gitmesini beklediğini biliyordu.

Anahari, Dünya’da ve Kali’de kendini yalnız hissetmeye başlamıştı. Bu duygunun nereden çıktığını sorgulamıyordu bile. O zaten her zaman tek başınaydı. Konuştuğu tek varlık, raporlarını verdiği Alat’tı. Şeytan Dünya’ya indiğinden beri onunla da konuşmuyordu. Alat, onunla konuşmak isteyip bir şeyler söylese de Anahari, cevap vermeden odasına dönüyordu.

Anahari, iki gezegenini kaybetmişti. Üçüncü gezegenini de kaybederse yok olacaktı. Kendini cezalandırılmış gibi hissediyordu. Üstelik Başdenetçi’nin yaşananları bildiğinden emindi ve Dünya’yı ona bilerek vermişlerdi. Aklından çıkmayan bu düşünce, yaratılışa olan güvenini sarsmıştı. O yüzden Alat’ın sorularına ne cevap vereceğini bilmiyordu.

Son zamanlarda yaptığı tek şey, raporlarını verip odasına dönmeden kütüphanelere gitmekti. Yüksek tavanlı, geniş aralıklı rafların arasında kanatlarını açsa bile sığabiliyordu ve kütüphane sürekli genişliyordu. Milyonlarca Denetçi, evrenden sürekli değişimin bilgisini taşıyordu. O yüzden Anahari, ne aradığını bilmiyordu. Başka yaşamların raporlarına bakmak ya da hikâyelerini okumak ona oldukça saçma gelmişti. Her yaşam kendi kaderine bağlıydı ve birbirine dokunmuyordu.

Anahari, gezegeninde yaşanan hiçbir şeyin sorumlusu değildi ve bugüne kadar ona hiçbir şey söylemeyen Başdenetçi’ye kızgındı. Artık iyice duygularının kölesi olmaya başlamıştı ve onu asıl rahatsız eden şey buydu.

Zihni, gerçekler üzerine düşünmesi gerekirken duyguların hayalini izlemeyi engelleyemiyordu.

Anahari, Kali şehrine dönüp Alat'a raporlarını verip yine aceleyle yanından ayrılmak üzereyken Alat, Başdenetçi'nin kendisini beklediğini söyledi. Anahari, bir an durup masasında oturan arkadaşına döndü. Alat'ın yüzündeki gülümseme, son zamanlarda hiç hoşuna gitmiyordu ama o an içinde bir umut oluşturdu. Alat'ın odasının duvarları, derin uzayı yansıtıyordu ve bir duvarında Dünya dönüyordu. Anahari ona yine bir cevap vermemişti ama Alat'ın ne demek istediğini anlamıştı.

Anahari, hızlı adımlarla dışarı çıktığında binanın bahçesinde Başdenetçi'yi hissetti. Durup selamladı.

İlk konuşan Başdenetçi oldu.

“Bana sormak istediğin şeyler var sanırım. Alat, zihnindeki karmaşayı görüyor. Ben de içindeki kızgınlığı.”

Anahari, hemen konuştu.

“Kali, her şeyin olmasına izin verse de Başdenetçi beni yalnız bıraktı. İki büyük gücün arasında kalan yalnız insanlar değil.”

Başdenetçi'nin sesi her zamanki gibi sakindi.

“Herkes kendi kaderini yaşayacak, Anahari. Kali, sonunu zaten biliyor.”

“Ya sen Başdenetçi?”

“Ben de senin gibi bir izleyenim. Yaşanan her şeyde Kali'ye güvenmek, benim var oluş sebebim. Sen de öyle yapmalısın.”

“Şeytan, yeni gezegenim Dünya’da artık insanlarla beraber ve kadere karışıyor. Yoksa gezegenin ömrü beş yüz bin yıldan fazla kısalmazdı. Böyle giderse zamanından önce yok olacak. Bu da benim sonum demek.”

Başdenetçi konuyu uzatmadan cevap verdi:

“Şeytan’a karışılmayacak, bunu biliyorsun. Kali, ona istediği kadar zaman tanıdı. O da insanların özgür iradeleriyle yok olacaklarını ve ondan daha değersiz olduklarını ispatlayacağını düşünüyor. İnsanların cennetten kovulmasına Şeytan mı sebep oldu, Anahari?”

“Sebep olmuş olabilir ama bunu onun yapmadığını biliyorum.”

Anahari’nin aklında o kadar çok soru vardı ki Başdenetçi’ye fırsat vermeden devam etti:

“Peki, kandırılan asıl varlıkları neden erkenden geri aldınız? Çocukları kim büyütecek?”

“Onlar kendi çocuklarına yol göstermemekle cezalandırıldı.”

“Ceza mı? Kime ceza verildi? Geride bırakılan gelişmemiş insanlara mı, asıl varlıklara mı, bana mı? Dünya’da yaşanacaklar sonucu yok olacak olan benim, Başdenetçi. Şeytan Dünya’nın kaderiyle oynamasa da ne yapması gerektiğini bilmeyen insan, gezegenle beraber kendini yok edecek.”

Başdenetçi sustu. Daha önemli bir şey söyleyecekmiş gibi bir an bekledi, sonra konuştu:

“Sen Denetçisin, Anahari. Sana verilen güç, iki gezegenini, üstündeki tüm canlılarla beraber yok etti. Bu senin kaderin... Sen yok olursan, Dünya zaten yok olacak. O gezegen senin gezegenin. Yalnızca beklenmedik bir misafirin var.”

“Hiçbir şey yapamamak ve sonumu öylece izlemek bana göre değil.”

“Sana yardım ederek şu an senin kaderine dokunuyorum ve ömrünü kısaltıyor olabilirim. Dünya'nın kaderine dokunmadan ona yardım etmenin bir yolu var. Ama henüz zamana ihtiyacın var. İnsanlık gelişmeli, üretmeli ve en önemlisi yaratmalı.”

“Yaratmak mı?”

“İnsanların tanrılarını bekle, Anahari. Yeryüzünden gökyüzüne taşıdıkları zamanı bekle. Yarattıkları tanrılar gökyüzünde yerlerini aldıklarında sana yardım edeceklerdir.”

“Nasıl?”

“Dünya'da yaşayan bir tanrının dileği yerine getirildiğinde...”

Başdenetçi bir an sustu. Söylediklerinin ağırlığını kavraması için Anahari'ye zaman tanıyordu. Ama Anahari sabırsızdı.

“Kali’den başka Tanrı yoktur, Başdenetçi. Ayrıca kendisinin tanrı olduğunu düşünen bir varlık dilek diler mi?”

Başdenetçi, Anahari’nin sakinleşmesini bekledi. Sonra devam etti:

“Ancak senin çaresizliğinin üstündeki bir çaresizlik, sana bu yolu açabilir. Kendine, belki insanlara da yardım edebilirsin. Bir Tanrı’nın dileğini gerçekleştirdiğin zaman, Dünya’ya dokunsan da kaderi kısaltmayacak. Şehirdeki kütüphanelere gitmelisin.”

Anahari, Başdenetçi’nin gerçekten ona yardım ediyor olduğunu hâlâ anlayamamıştı. Tekrar dikkatini toplayarak sordu:

“Benim çaresizliğimden daha büyük bir çaresizlik olamaz. Hem insanların yardıma ihtiyacı var mı? Kali insanlara güvenmiyor mu?”

Başdenetçi sustu. Cevap vermedi. Ama bu sefer Anahari’nin zihni ona söylediklerini tekrar etmeye başladı. Etraflarından geçen diğer Denetçiler onları görmüyor, bazıları içlerinden geçip gidiyordu. Başdenetçi, zihnindeki hareketliliği fark ettiğinde tekrar konuştu:

“Şu anda sorumlu olduğun gezegen sayısı üç. Birinden daha vazgeçebilir, istediğin zaman Alat’a söyleyebilirsin. Kali kütüphanelerinin tüm odalarına girmene izin verildi. Sorduğun ve soracağın soruların cevaplarını kendin bulmalısın. Sana yardım etmeye devam edersem, bu kez benim yüzümden tüm var oluşun ömrü kısalacak. Belki de sen yaşanacakların sonunu görmeden, çok daha önce yok olacaksın.”

Anahari, yüz binlerce yıl sonra ilk kez içinde bir şeyler hissetti. Kıpırdandı. Derin bir nefes verdi ve Başdenetçi'nin uzaklaştığını hissetti. Konuşmanın ona ne kazandırdığını tam olarak bilmese de, Başdenetçi'nin ve Kali'nin ona yardım etmek istediğini anlamıştı.

Zihninde hâlâ yanıtlanmamış birçok soru vardı. En azından şimdi, nereye bakması gerektiğini biliyordu. Odasına döndü. Havuzun kenarına geldiğinde suya daldı. Su, bedenini hafifletirken, zihni daha da ağırlaşıyordu. İlk kez hissettiği bu duyguların ona ne kattığını bilmiyordu.

Elini sudan çıkardığında defteri önünde belirdi. Yazmaya başladı:

“Başdenetçi niye bu zamana kadar bekledi? Yardım etmesinin bedeli, benim küçük bir nehrin yerini değiştirdiğimde hissettiğim gibi basit ama ağır mı? O da mı insanlara inanmıyor? Kali ve Şeytan arasına kimse girmeyecek. Ben kendi kaderimi mi yaşayacağım? İnsanlar tanrılarını ne zaman yaratır ve onlar benden ne zaman yardım ister? Sanırım beklemekten başka yapacağım bir şey yok.”

Kalemi elinden bıraktığında, yazdığı son cümle zihninde yankılandı.

“Kali'nin kendinden insanlara verdiği şey ‘Yaratma’ gücü mü?”

Bu sorunun cevabı, Dünya'nın kaderini de değiştirebilirdi. Anahari, defterini kapattı ve uzun zamandır ilk kez, gerçekten beklemesi gerektiğini kabullendi ama neyi beklediğini hâlâ bilmiyordu.

***

Anahari'nin Başdenetçiyle yaptığı konuşmadan bu yana kırk bir bin yıl geçmişti. İnsanlar ateşi kontrol etmeyi öğrenmiş, böylelikle karanlıktan korkmayı biraz olsun bırakmışlardı ama bu, aynı zamanda Şeytan'ın özünü ellerine almaları demekti.

Ateş - İnsan

Şeytan, ateşin gücüyle onlara yol göstermiş gibiydi. Gezegen geldiğinden beri gelişimlerdeki durgunluk, ateşi kontrol etmeleriyle bir anda sona ermiş, farkındalıklarında büyük bir patlama yaşanmıştı. Bu hızlı değişimin, gezegenin ömrünü elli bin yıl daha kısalttığını fark eden Anahari, ilk defa Telaşı deneyimlemişti.

İnsanlık, küçük ve büyük buluşlarla hızlıca çağlar atlamaya başlamıştı. Hayvanları eğitip işlerini kolaylaştırmış, ihtiyaç duydukları araçları geliştirerek sağlam evler inşa

etmişlerdi. Dünya'nın tamamında olmasa da, içgüdüsel davranmayı bırakan insanlar büyük medeniyetler kurmaya başlamıştı.

Anahari, Şeytan'ın hiçbir şeye karışmadığını düşündüğü her seferde, dünyada yeni ve büyük değişimler oluyordu. Medeniyetler kuran insanlar, aklın ortaya çıkarabileceği özgürlükler yerine, kendi kendilerini sınırlandıracak kurallar belirlediler. Hiyerarşi, yaratılışın vazgeçilmez bir parçasıydı. İnsanlardaki yöneticiler halklarını Şeytan'ın melekleri yönettiği gibi korkuyla kontrol altına almışlardı. Anahari, insanların bu yöntemi Şeytan'dan öğrendiklerine emindi.

Anahari'nin raporlarındaki değişim, başka bir boyut almıştı. Her seferinde sayfalar dolusu yeni bilgiyle dönüyordu. Alat, artık taşa dönüşmeden gelen arkadaşının gözlerini kolayca görebilse de, o iki kara delik dışarı hiçbir şey sızdırmıyordu ama zihninde hep aynı şeyi duyuyordu:

“İnsanların bu kadar hızlı gelişmesinin tek sebebi Şeytan.”

***

Yine de anne babasız büyüyen insanların gelişimi kolay olmadı. On binlerce yıl boyunca medeniyetleri sürekli yok oldu ve insan hiçbirinden ders almadı. Birlikte yaşamayı öğrenmeden, birbirlerini tekrar tekrar yok ettiler, çünkü onları doğa yetiştirmişti. Doğanın üvey çocuğu, annesinden tek bir ders almıştı: Güçlü olanın, güçsüzü yok ettiği yerde, her şeyin kontrolünü ele geçir.

Bu yüzden sürekli doğup ölen insan, her seferinde yeniden evler, köyler, şehirler kurmaktan vazgeçmedi.

Anahari, o dönemde ortaya çıkan insanlar için ilginç notlar almıştı:

“Son bin yıllık yıkım süreci içinde Dünya'nın farklı yerlerinde yeni bir insan türü ortaya çıktı. Aurasının rengi daha belirginleşti, bedenleri parlıyor ve açık mavi tondan yeşile doğru renk değiştiriyor. O değişimi ne sağladı bilmiyorum.

“İlk yok olan gezegenimde yaşayan Pilmalar, birçok sefer yapışkan böcekler yüzünden yok olmuşlardı. Cennetten geri geldiklerinde ise daha zeki olmuşlardı. İnsanlar dünya üzerinden hiçbir zaman tamamen yok olmadılar, binlerce yıl kendi bilgilerini sakladılar. Okuyup ortak bir zihin ve bilgi alanı oluşturdular. Doğan çocuklarının da zihinleri bu ağa bağlanabilecek şekilde dünyaya geliyor. Daha zeki ve birbirine bağlı görünüyorlar.”

“Kurdukları medeniyetlerde sanat ve felsefe dedikleri, bedensel ihtiyaçları dışında bir şeyler yapmaya başladılar. En çok tekrar eden olay, bir insan grubu şehir kurup medeni hale gelirse, savaş gücünü yani vahşiliğini kaybediyor. Acımasız olansa onları kurdukları medeniyetle birlikte kolayca yok ediyordu.

“Ama sonrasında zekâ, güce karşı saklanmayı öğrendi. Büyük taşları şekillendirmeye ve güçlü duvarlar kurmaya başlayan insan, artık korunabileceğini öğrendi. İnsan her zaman daha uzun yaşamak istiyor...”

Zamanla vahşi insanlarla yapılan savaşların sonuçları değişmeye, güçsüz ama zeki insanlar, barbar dedikleri acımasız insanlara üstün gelmeye başladı. Krallar, kahramanlar, efsaneler ve Anahari'nin hâlâ fark edemediği tanrılar da o zamanlarda ortaya çıktı.

O andan sonra insanların hikâyesi bitti, tanrıların hikâyesi başladı.

Tanrılar

***

Anahari'nin kendi için aldığı not...

“Şeytan, insan kaderine karışmaya başladı. Birkaç yılda gezegenin ömrü yüz bin yıl kısaldı. Dünya’da ortaya çıkan her yeni kültür, onu hissetmeye, hatta görmeye başladı. Çizdikleri resimlerde onu tasvir ediyor; rüyalarında görüp Şeytan’la ilgili korku dolu hikâyeler anlatıyorlar. Başdenetçi, Azazil’e adının Dünya’da Şeytan olacağını söylemişti. Bu ismi insan nereden biliyor? Kendi kendine mi öğrendi?”

Dünya’da doğal felaketler yaşanıyor. Volkanik dağlar patlıyor; denizler kıyıları basıyor; depremler şehirleri yıkıyor ve her şeyin sorumlusu Şeytan olarak anılıyor. Onlara kendisinin en kullanışlı yönünü gösterdi. Günahkâr diye adlandırılan insanlar onu kendine çekiyor, başlarına gelen her olumsuz şeyin içinde Şeytan’ı görüyor. Yolunu kaybeden her yolcu onu karşısında buluyor ve ben bunların hiçbirini göremiyorum...

Şeytan, tüm dünyaya farklı yüzlerle yayılmış olabilir. İnsanı çok iyi taklit ediyor ya da insanın içine, o da kendinden bir parça koydu ve Kali’nin onlara ne verdiğini bulmaya çalışıyor.

Annesiz, babasız büyüyen insan, yaptıklarının bedelini ödemesi gerektiğini öğrenemedi. Şeytan, onlar için kendini kullanışlı hale getirdi. İnsanlar, Şeytan’ı bahane ederek içlerindeki kötülüğü ortaya çıkarıyor. Onun kölesiymiş gibi yaptıkları kötülüklerden pişmanlık duymuyorlar. Sonuç olarak kötülüğü insan iradesi değil de Şeytan yaptırıyor. İnsan, özgür iradesinin bedelini ödemeyeceğini düşünerek kendi yok oluşuna ilerliyor.

Şeytan, bu durumdan oldukça memnun olmalı.”

***

İnsanla ilgili Anaharı'yi memnun eden tek bir şey vardı. Zihinlerinin, tehditler karşısında, kontrolleri dışında da çalışıyor olmasıydı.

Tanrısıl Dünya

Tanrı bilinci tüm Dünya'da hemen hemen aynı zamanlarda ortaya çıktı, çünkü Şeytan tüm gezegene korku salıyordu. İnsan, nereden geldikleri ve Dünya'nın ortaya çıkış şekliyle ilgili farklı mitleri tanrıların sorumluluğuna verdi. Yaşanan mucizelerin kaynağı hep tanrılardı.

İlerleyen zamanlarda tanrılarının soyut halleri zihinler için yeterli gelmedi. Bu yüzden insan, tanrılarıyla arasında somut bir bağ kurmaya çalıştı. Onları duyabilmek, dokunabilmek, yakınlarında hissedebilmek için büyük

tapınaklar inşa etti. Tanrılarının gökyüzünden yeryüzüne inmesini bekledi. Sunaklar yaptı, kurbanlar adadı, dualar etti. Zamanla, kendisine yardım etmesi için yarattığı tanrılarının kölesi oldu.

Anahari içinse, sürekli değişen insan zihni ve ruh halinin tam olarak bir yere oturma ihtimali yoktu. Tanrılara olan ihtiyacın, Şeytan'a olan korkudan doğduğunu biliyordu.

Bu durum Şeytan'ın hoşuna gidiyor, yarattığı tanrılarla insanın ne kadar çaresiz olduğunu büyük bir keyifle izliyordu. Biliyordu ki insanın yarattığı güçlü tanrılar, ancak insan zihni gibi aciz ve sınırlı olacaktı. Şeytan'ıysa her şeyin efendisi Kali yaratmıştı.

***

Şeytan, geçen on binlerce yılda insanlar hakkında birçok şey öğrendi. Tahmin ettiği gibi, onların önünde eğilmeye gerek yoktu. Yönlendiriyor, korkutuyor ve ne isterse yaptırıyordu. Yine de son zamanlarda insanların zihninde, ona sorun yaratabilecek bir yetenek keşfetti. Bu güç, ruhsal gelişimlerini hızlandıracak kadar tehlikeliydi. İnsanların birbirine saygı duymasını, kendini başkasının yerine koymasını sağlıyordu. O duygunun adı Empatiydi...

Empati, insanın kendinden başkasına yardım etmesine sebep oluyor, hatta ona manevi bir huzur da hissettiriyordu. Önce birbirine sosyal olarak yakın, üreten toplumlarda ortaya çıkmaya başladı. Acılar paylaşılıyor, eğlenceler birlikte yapılıyor, sofralar ortak kuruluyordu. İnsanların birbirini anlamasını sağlayan her şey, Şeytan için bir tehditti.

Hiç vakit kaybetmeden bu yeteneği insanlardan aldı. Hem de düşündüğünden çok daha kolay bir şekilde...

Hiyerarşi oluşturmak için insanları ikiye ayırdı: Şanslılar ve şanssızlar.

Sayıca az, küçük sınıfların şansını arttırarak zenginliklerini büyüttü. Denizde gemilerini korudu, yeni yollara çıkanları cesaretlendirdi. Zenginliklerin korunması için askerler, taşınması için işçiler, kazanılan şeylerin paylaşılmaması için yasalar oluşturulmalıydı. Böylece, empati yeteneği alınan insanlar, kendi elleriyle köleliği yarattı. Şeytan'ın asıl istediği de buydu.

İnsanlar, yaşadıkları standartları korumak için başka hayatları yok etmeye başladı. Karşısındakini öldürürken acısını hissetmedi, karnını doyururken başkasının açlığını umursamadı. Şeytan, empatiden kurtulmuş, insan, artık sadece kendisi için var olan bir varlığa dönüşmüştü.

***

Anahari, Başdenetçinin onu uyarmasına rağmen, Kali kütüphanelerinin derinliklerine inmekte geç kalmıştı. Ama artık oradaydı. Etrafına şaşkınlıkla bakarken, hareket etmeyen bir tek kendisiydi. Kütüphane, milyarlarca olasılığı içeren bilgilerle dolup taşıyor, her an genişliyor, raflar sürekli uzuyor, yükseliyordu.

Bölümlerin üzerinde gezegen isimleri vardı. Anahari'ye merak ettiği şeyi düşünmesi söylenmişti, o da öyle yaptı ve ihtiyacı olan raf karşısında belirdi.

“Dünya”

Anahari, siyah pelerinin içinde kıpırdadı. Her zaman kapüşonunun içine sakladığı gözleri, karşısında bilgiyle dolu rafları bir anda içine çekmek istedi. Orada, bilmediği bir şey var mıydı? Milyonlarca Denetçinin getirdiği raporlar haricinde, Kali de bilgi topluyor muydu?

Kali'yle ilgili bir şeyler sormayı bırakması gerektiğini düşündü. Şimdilik ilk merak ettiği şey, Kali şehrinde asıl varlıkların yaratılışı, cennete yolculuk ve gezegene geçiş süreçleriydi. Dünya rafı önünde belirse de bu sefer neyi nasıl sorması gerektiğini bulamadı. Sağına soluna bakan Anahari, toplayıcı Alat'a verdiği raporların nasıl bir hiçlikte kaybolduğunu da gördü.

Her şeyin sonunda, Kali'ye yalnızca bilgi kalacaktı.

Anahari ilk sorusunu sordu:

“İnsanı özel yapan nedir?”

Raftaki kalabalıkta tek bir sayfa çıkıp Anahari'nin yüzüne doğru yükselip durdu. Eline aldığımda üzerinde yalnızca şu yazıyordu:

“Kali onlara kendinden bir şey koydu.”

Bu cevap, Anahari'nin zaten bildiği bir şeydi.

Hemen arkasında beliren defteri Neil, kadın biçimiyle ortaya çıktı ve gördüğü her şeyi efendisi yerine yazmaya başladı.

Anahari, cennetle ilgili merak ettiği soruyu sordu:

“Cennette neden yapılmaması gereken şeyler var?”

Sayfa yine aynı hızla ortaya çıktı:

“Kali, her şeyin var olmasına izin verir. O, tüm olasılıklardır.”

Anahari'nin canı iyice sıkılmıştı. Sonsuz bilgi kaynağı olan kütüphane, Başdenetçi gibi cevaplar veriyordu. O karmaşa içinde, karşısına çıkan yeni ve ilginç hiçbir bilgi göremiyordu. Sorularına cevap bulamıyordu.

Başdenetçi, ona tüm kapıların açılacağını söylemişti ama yardıma ihtiyacı olduğunu anladı. İçinden sakince kütüphane sorumlularına seslendi:

“Bilgeler...”

Ve bir anda Üç Bilge, değişen yüzleriyle karşısında belirip zaman kaybetmeden sordular:

Üç Bilge

“Anahari, bilgelikten ne istiyor?”

Bilgeler, elsiz, kolsuz, saydam bedenleriyle Anahari'nin önünde dikiliyorlardı. Başlarında mum gibi dalgalanan ışık vardı ve sürekli değişen yüzleri farklı anlamlar taşıyordu.

Neil, hiçbir şaşkınlık hissetmeden, bilgelere gördüğü tüm yüzleri ve efendisinin değişen tüm duygu ve düşüncelerini sürekli not alıyordu. Cevap verme sırası Anahari'deydi. Ama bilgeler konuştu:

“Bilgelerle nasıl konuşman gerektiğini bilmiyorsun. Doğru cevaba ulaşmak istiyorsan, uçümüze birden soru soramazsın. Biz, geçmiş, şimdi ve geleceğiz. Birimizi seçmelisin.”

Anahari, Bilgeler arasında hiç tereddüt etmeden seçimini yapmıştı.

“Geçmiş, yaşananları defterime kaydettikten sonra ortaya çıkıyor. Ben onun yazarı ve şahidiyim. Gelecek, şimdi yaptıklarına göre sürekli değişiyor. Kali, bütün olasılıkları biliyor ve hangisinin yaşanacağını bir önemi yok. Hatta geleceğin tüm olasılıkları, onun için bir diğerinden daha değerli değil. Ama benim için değerli...”

O anda, ortadaki bilgenin yüzü boş bir karanlığa dönüştü. Diğer iki bilgenin ışıkları hafif bir esintide sönecek gibi belirsizleşti.

“Demek konuşmak için beni seçtin, Anahari. Ne istiyorsun şimdiden?”

“Burada benim işime yarayacak hiçbir şey yok. Yaratılış, kadere karışmamı istemiyor ama Şeytan, insana olan tavrıyla benim kaderime karıştı.”

“Yanlış düşünüyorsun, Anahari. Geçmişe şahitlik ediyor olabilirsin ama onun içindeki bilgelik, deneyimdir. Gelecekteyse, sonunun sırrı gizlidir. Sen, gelecekte değişen ya da yaşanacak olasılıklardan korkuyorsun. Tüm bu kolaylıkların yerine, şimdikiyi, yani mücadele etmeyi seçtin. Belki Kali için olasılıklar değerlidir. Ya da hepimizi yalnız bir olasılığın, şu anda yaşadığımız şimdinin içine koymuştur. Bu anı yaşamayı

engelleyebilir miydin? Beni seçtiğin için sana yardım edeceğim.”

Şimdinin Bilgesi'nin altında toplanan karanlık, bir balon gibi şişerek ikisini içine aldı ve hızla aşağıya çekti. Anahari, kanatlarını açma isteği duysa da, düşüşe alıştığında Neil hemen yanlarındaydı ve bir tiyatro izler gibi olanları kaydetmeye devam ediyordu.

Bilgeler, Anahari kütüphaneye geldiğinde, onun fark etmediği bir anda defteri Neil'le konuşmak istemişlerdi. Onun yaratılışla ilgili kendi notlarını görmek istiyorlardı. Ama zincirlerinden kurtulmuş defterin onlara söylediği tek şey, defterdeki tüm bilgileri silmekle tehdit etmesi olmuştu. Bilgelere, tüm defterler ve içindeki bilgilerin güvenliği emanet edilmişti. Ama Başdenetçi, onlara hiçbir şeye karışılmaması gerektiğini söylemişti.

Yine de... Öyle olmuştu.

Anahari, içinde buldukları siyah balonun iniş hızını ve geçen süreyi hesaplamaya çalıştı. Kali Şehri'nde daha ne kadar derine gidilebilirdi, bilmiyordu ama şimdiye kadar tüm gezegenlerini dolaşmış, evine geri dönmüştü. Bilgiye doğru yaptıkları yolculuk oldukça uzun sürüyordu... Ya da Anahari çok sabırsızdı.

Hemen arkasında, çıplak ayakları yere basmadan havada duran defteri Neil'e baktı. O, hiçbir şeyden etkilenmemiş gibi durmadan yazıyordu. Yüzünü tekrar Bilge'ye çevirdiğinde, onun yüzündeki karadeliği andıran boşluğun yavaş yavaş kapandığını gördü.

Ve gördüğü son şey de oydu.

Bir anda her şey karardı. Anahari, ilk kez hiçbir şey göremez oldu. Ya da belki de görmesi gereken hiçbir şey kalmamıştı. Anahari'nin gözleri ışığı değil, bilgiyi görürdü. Belki de etrafta artık hiç bilgi yoktu.

Bir süre süren mutlak karanlığın ardından, Bilge'nin başı bir alev gibi yanmaya başladı. Mum ışığı gibi titrek ama giderek büyüyen bu ışık, etrafı aydınlattığında, Anahari önünde beliren kapıyı gördü.

Üzerinde bir kol ve anahtar deliğinden sızan bilgi vardı. Dışarıdaki karanlık yüzünden içeriden gelen ışık, oldukça belirgindi.

Bilge, arkasında duran Anahari'ye döndü ve konuştu:

“Biraz önce hiçbir şey göremediğini biliyorum. O karanlığın içinde de bilgi vardı. Bazı bilgiler, ancak bilgelikle aydınlatılmalı. Bu kütüphanede, duygularını ve defterini dışarıda bırakmalısın. İçerideki bilgiler zaman içinde değildir. O yüzden defterin, not alırken bilgileri geçmişte, gelecekte ya da şimdide yazmak zorunda kalır. Kitaplar sana lazım olanı verecektir. Geçmiş ve gelecek yaşanmamış olsaydı, şimdi de olmazdı. Sen tüm kilitleri açansın. Bu kapıyı benim açmama gerek yok. Çıkmak istediğin zaman odanı düşün ve ‘çık’ de.”

Bilge kaybolduğunda, Anahari hemen arkasında durduğunu düşündüğü defteri Neil'i ne görebiliyor ne de hissedebiliyordu.

Bilge, onu yanında götürmüş gibiydi.

Geride, kapının anahtar deliğinden sızan ışık kalmıştı.

***

Anahari, kendisine yapılan bu yardımı boşa harcamaması gerektiğini biliyordu. Daha fazla oyalanmadan, parmak ucuyla kapı koluna yavaşça dokundu. Açılan kilidin sesi, tüm karanlıkta yankılandı. O an kapının ardında ne olduğunu göremeden, kendini bir anda içeride buldu.

İçeri girdiğinde kaygılarından ve maddeden ibaret olduğunu anladığı bedeni yok olmuş, geriye yalnızca iki siyah göz kalmıştı. Şimdi, boşlukta süzülen bir varlıktı. İçinde bulunduğu mekân, kusursuz bir küp gibiydi. Hiçbir eşya yoktu, ancak tüm yüzeyler yan yana, üst üste, boşluk bırakmadan dizilmiş raflarla kaplıydı. Rafların içleri, farklı renklerde yanıp sönen kitaplarla doluydu. Anahari'nin gözlerine yalnızca fiziksel bilgi doluyordu. Ellерinin onda kalmasının iyi olduğunu düşündü. Hâlâ ne aradığını bilir gibi bir hisse kapılmıştı ama sonra bir anda düşünmemesi gerektiğini fark etti ve zihnini susturdu.

Tam o anda, ayaklarının altındaki raflardan birinden bir kitap havalanarak ayrıldı. Boşlukta süzülerek gözlerinin önüne kadar yükseldi ve kendiliğinden açıldı. Ancak sayfaları tamamen boştu. Bilge ona, bazı bilgilere ancak bir yol göstericiyle ulaşabileceğini söylemişti. Bu sessizlik ve boşluk ona garip geliyordu. Düşünmemeye çalıştı ama zihnini durduramıyordu.

“Keşke duygularımla bedenim benden alınırken zihnim de alınsaydı. O zaman yalnızca görebilirdim.”

Tam bu düşünce zihninde yankılanırken, kitabın sayfaları hızla çevrilmeye başladı ve üzerlerinde kelimeler belirdi. Anahari okumaya çalıştı, ancak kitabın üzerindeki harfler bir anda yerlerinden sökülüp gözlerine doğru aktı. Gözleri tüm yazıları yutarken, sayfalar ölümle karşılaşmış bir ruh gibi bir anda bembeyaz oldu ve ardından yıldız tozu gibi dağılıp geldiği yere döküldü.

Anahari o kadar şaşkıncı ki, odasına dönmek istediğini bile fark etmeden, bir anda havuzunun kenarında buldu kendini. Gözleri ve zihni, yeniden bedenine hapsedilmişti. Yaşadığı deneyimi tam olarak anlamlandıramıyordu ama içinde bir değişim olduğunu hissediyordu.

Defterini ararken, Neil hemen karşısında belirdi. Deftere dönüştürerek sabırla sahibinin ne yazacağını bekledi. Anahari, defterinin bilgiye duyduğu açlığı umursamadan, tedbirli olmak için yalnızca tek bir kelime yazdı:

“Elçi”

Defterin gri kapağı yavaşça koyu kırmızıya döndü.

Anahari Defteri

Şeytan'ın rengine.

***

Anahari, Kali yönetiminin Kader'e karıştığını öğrenmişti. Gezegenlerdeki yaşamlara, yorumlamaya açık fikirler gönderen bir yardım sistemi vardı. Odasından çıkıp yönetim binasının uzun koridorlarından geçerken neredeyse, bir çırpıda binlerce ışık yılı yol alacakmış gibi kanatlarını açmak istedi. Bedeni yavaş ilerlese de, düşünceleri çoktan Başdenetçiye ulaşmıştı.

Onun bu heyecan ve merak hâlini hisseden Başdenetçi, konsey binasının önünde bekliyordu. Anahari oraya vardığında, etrafın yine kalabalık olduğunu fark etti. Daha önce de aynı yerde konuşmuşlardı. Üstelik çevresinden geçen

Denetçilerin bile aynı olduğunu hissetti. Başdenetçi onunla hep aynı zaman diliminde, aynı yerde konuşuyor gibiydi.

Biraz olsun sakinleşmeye çalışarak, nihayet konuştu:

“Başdenetçi, Elçi nedir? Bu nasıl bir yardım sistemi? Varlıkların kaderlerine karışılmayacaktı. Kali, yalnız insanlara değil, yarattığı hiçbir şeye güvenmiyor mu? Ondan mı umursamaz duruyor? Yarattıklarının beceriksizliklerinden utanıyor olabilir mi?”

Anahari, Başdenetçinin varlığını ilk defa bu kadar güçlü hissetti. O an, Başdenetçinin gerçekten bir bedeni varmış gibi ellerini karnının üstünde sabırla birleştirdiğini gördü. Sabırlı bir baba gibi bekliyordu. Kendi sözlerinin duyulmaktan mı korkulduğunu düşündü, yoksa sadece Kali’yi fazlasıyla eleştirdiği için mi böyle hissediyordu?

Başdenetçinin cevabı sakin ama sarsıcıydı:

“Kusursuz ve değişmez olan yalnızca Kali’dir. Kali, hissetmeye, bilmeye ihtiyaç duymaz. Utanmak, umursamak, güvenmek ve öğrenmek bizlere emanet edilmiştir. Yaratılıştan müdahale edilip durdurulması gereken tek şey, varlıkların kendilerine köleler yaratmasını önlemektir. Elçiler, yaratılmış olanları değiştirmez, toplumların ömrüne karışmaz. İnsan zihni her şeye rağmen kendi dünyasını ve kaderini yaşar. Yaratılmış olanlara, ihtiyaç duyduklarında Kali’yi hatırlatırız. Gelecekteki olasılıkları azaltan yardımlardan sakınırız. İnsanlar da kendi kaderini yaratır.”

Anahari, Başdenetçinin söylediklerini tam olarak anlamıyor ya da anlamak istemiyordu.

“Yaratıcı Kali değil mi? İnsana kendinden koyduğu parça gerçekten ‘Yaratıcılık’ olamaz.”

Başdenetçi, onun bu sorgulayıcı hâlini sessizce izledi. Sonunda, doğrudan bir soru sordu:

“Anahari, benden ne istiyorsun?”

Bu soru onu çaresiz hissettiren gerçeği açığa çıkardı. Düşünmeden söyledi:

“Dünya’ya gittiğimde Şeytan’ın beni görmesini istemiyorum.”

Başdenetçi, kendi gibi sarsılmaz bir ifadeyle cevap verdi:

“Dünya senin gezegenin Anahari. Şeytan bir misafir.”

Anahari’nin dimdik duran bedeni, siyah pelerininin içinde kıpırdadı. Her zaman kapüşonunun derinliklerinde sakladığı yüzü iyice geriye çekildi. Başdenetçi, ona boyutunu, ağırlığını hissettirmiyordu ama nedense ondan uzun olduğunu düşündü. Kendine güveni gelmiş gibiydi. Bu konuşmanın sonunda bir şeylerin değişeceğini biliyordu. Yine de Başdenetçinin, Şeytan hakkında olumlu bir şey söylemiş gibi hissettirdiğini düşündü. Kızgınlığını belli etmeden, sesini mümkün olduğunca sakın tutarak konuştu.

“O misafir değil, o bir işgalci. Artık kendini gizlemiyor bile. En azından insanlardan... Bir gezegenin ömrü durduk yere yüz binlerce yıl bin yıl kısalmaz.”

Başdenetçinin cevabı, soğukkanlı bir kesinlikle geldi.

“Kaybettiğın iki gezegenin kaderine dokundun, Anahari.”

Anahari, bunun farklı bir durum olduğunu düşündü. Sesini daha da netleştirerek cevap verdi.

“Bu öyle bir şey değil. O yok etmek istiyor.”

Başdenetçi, bu cümleye karşılık sadece Kali'nin iradesini hatırlatarak karşılık verdi:

“Kali ne yaptığını biliyordur. O her şeyin sonunu bilir.”

Anahari, duyduğu her olumlu cümlede daha da fazla sinirlendi.

“Ama ben bilmiyorum?” dedi, sesini kontrol etmeye çalışarak. Öfkesini bastırđı, biraz bekleyip sakinleşti. Sonra devam etti:

“Kali her şeyi biliyorsa, hiçbir şey yapmadan, öylece durayım.”

Başdenetçi, ona tekrar bakıp bir karar vermiş gibi başını hafifçe eğdi.

“Ben artık senin kaderine daha fazla karışmam. Sana ne yapman gerektiğini söyledim. Dünya'daki tanrılar sana ihtiyaç duyar mı bilmiyorum ama uyurken bile kulağın Dünya'da olsun.”

Bu cümle, Anahari'nin içinde yeni bir soru doğurdu.

“Tanrılar ortaya çıktı, Başdenetçi. Şu anda bile yüzlerce kültürün, binlerce tanrısı var. Onların yardım istemesine ancak Şeytan sebep olabilir ama o, onlarla hiç ilgilenmiyor. Şeytan’ı görebilme yeteneği bana verilmeli.”

Başdenetçi, bu isteği duymazdan gelir gibi sakinliğini koruyarak cevapladı.

“Beklemelisin, Anahari. İzlemeye devam etmelisin. İnsan, henüz Şeytan’ı bir tehlike olarak görmüyor. Yazdığın raporlar, onu amaçları doğrultusunda kullandıkları yönünde. Şeytan tarafından kandırıldıklarını, günah işlerken kendi bilinçlerinin olmadığını savunuyorlar. İnsan artık Şeytan yerine, tanrılarında daha çok korkuyor. Üç Bilge’nin söylediği gibi: ‘Geçmiş ve gelecek yaşanmamış olsaydı, şimdi olmazdı.’”

Anahari, derin bir nefes aldı ve kabul etti.

“Başdenetçi, artık bilgeliğini sorgulamayacağım. Dünya’daki tanrıların dileğini sabırla bekleyeceğim. Bu yüzden Dünya’ya girme ihtimalime de hazır olmak istiyorum. İnsanların değil, onların yarattığı tanrıların benden dileklerini kabul edeceğim. Onların istekleri gerçekleşmeden de Şeytan’a karışmayacağım.”

Fakat Anahari asıl istediği şeye yeni geliyordu. İnsanları taklit eder gibi derin bir nefes alıp devam etti.

“Ancak yaratılışa ihanet eden bir melek daha var. Eğer Dünya’ya bir gün gidebilme ihtimalim varsa, onun arkamda kalmasına izin veremem. Şeytan bile cennet kapılarını dışarıdan açamaz. Kapılar misafirlere içeriden açılır. Ona

kapıları açan meleğin Dünya'ya gönderilmesini istiyorum. İnsanları kandıran, belki de Şeytan bile olmayabilir.”

Başdenetçi, Anahari'nin zihninde gördüğü ismi düşündü.

Anahari, bu sessizliği fırsat bilerek sözlerine devam etti.

“Kali'nin müdahale ettiği tek şey kölelikse, Dünya'da da başladı. Bir elçiye ihtiyaç duyuyorlar. Kali yönetimi bunu durdurmak istiyorsa şimdi yapmalı ve elçiyle Dünya'ya, o melek de gitmeli.”

Başdenetçi, Anahari'nin isteğinin kabul edildiğini gösteren işareti verdiğinde, yaşananlara ve verilen sözlere Neil şahitlik etti.

Anahari, içindeki umut keyfiyle yerden yükselmek üzereyken Başdenetçi, sessizliğini bozdu.

“Sana son bir uyarı. İzleyen Denetçiler, yaratılışın en değerli varlıklarıdır. Bir izleyen olmadığında, var olanın bir önemi yoktur. Kali ve Azazil'in arasına girme. Anlaşmayı bozamazsın. Niyetin tanrılara yardım etmek olacak olsa da kaderi değiştireceksin. Gezegenin ömrünü kısaltmayacaksın ama her şeyin bir bedeli olacak. Bu yüzden seçme şansını tanrılara bırak ki yollarından ayrılmasınlar.”

Anahari, nefesini tuttu. Başdenetçinin sesi, daha da ağırlaştı.

“Her şeyin sonunda başarılı olursan, Şeytan kaybederse, yapman gereken tek şey, buraya dönerken yanında

neler olduğunu gören bir şahit getirmek. Bencilce kendini mi kurtardın, yoksa herkese adil mi davrandın? Buna biz karar vereceğiz. Artık gezegeninde yaşanacak her şeyin sorumlusu sensin.”

***

Mikail, Kali şehriden ona doğru bir habercinin yola çıktığını hissettiğinde, gelen habercinin zihnine baktı ama yalnızca ona ulaşma şartlanmışlığını görebildi. Bu, bir emir gibi netti. Habercinin niyeti, yalnızca haberi ulaştırmaktı ve bunun ötesinde bir düşüncesi yoktu. Mikail, evinin karanlığında şekilsiz ve dağılmış halde beklerken habercinin ne isteyebileceğini düşündü. Önce kendi içine döndü. Yaşamı her zaman düzenliydi. Mikail hata yapmazdı.

Mikail

Yine de canı sıkılmıştı. Yaratılmışların önünde bir kez daha eğilmesi mi isteniyordu? Bundan başka bir şey aklına gelmiyordu. Evinden dışarı süzüldü ve melekler âlemini saran karanlığıyla her şeyi gözden geçirdi. Dışarıda da onun odasının bir uzantısı gibiydi, kontrolündeydi. Her şey olması gerektiği gibiydi.

Ellerinde yaşam tohumları taşıyan melekler, etraflarını saran buluttan çıkıyor, görevleri bittiğinde tekrar içine karışıyordu. Yaratılışı tehdit eden hiçbir varlık yoktu. Şeytan gittiğinden beri... Mikail, huzurun bozulmadığını, meleklerin emirleri yerine getirdiğini ve her şeyin düzen içinde olduğunu gördü. Ama içindeki huzursuzluk geçmiyordu.

Mikail, odasından çıkmaya niyetlendiğinde, karanlık ona bir halı gibi serildi. Kendi varlığıyla mekâna hükmediyordu. Melekler şehrine adım attığında, gördüğü yer İsrail'in tanımladığı gibi dağınık, yıkık dökük değildi. Onun baktığı yerde düzensizlik, o görmeden düzelir, gözünü çektiğinde eski halini alırdı. Mikail, Kali'nin sesini duyduğundan beri kendisine verilen her görevi kusursuzca yerine getirmişti. Olayların nasıl gelişeceğini bilir, bilgeliği ona sürprizler yaşatmazdı.

Ama bu kez yaklaşan haberci... O bir istisna olabilirdi.

Mikail, kapısının çıkışına vardığında o kadar heybetli bir hal almıştı ki, evinin çatısı ve ön duvarı tamamen açıldı. Ona doğru gelen haberciye, kiminle konuşacağını göstermek niyetindeydi. Her şey onun yönetiminde adil ve güvendedi. Bir daha hiçbir melek, Şeytan gibi isyan edemezdi ama içindeki tedirginlik hoşuna gitmiyordu. Başmelek olmadan önce bile, yerine getiremediği hiçbir görevi olmamıştı.

Mikail, bedeninin kontrolünü kaybetmiş gibi evinin önünde büyümeye başladı. Etrafa dağılmış karanlığı, işlenmemiş benzin gibi siyah ve yoğun bir hal almış, farklı yönlerden ayaklarının altına bir nehir gibi toplanıyordu. Mikail, kısa sürede haberciyi gördü. Ona doğru gelen şey, avucu kadardı ama kanatları Mikail'in bacakları kadar uzundu. Ağır bir şey taşıdığı belliydi ama istese, dev kanatlarıyla şimdiye kadar çoktan yanında olabilirdi. Mikail, bilerek bekletildiğini anladı. Öfkesi giderek kabarıyordu. Bir sonraki adımını, eline kılıcını alıp haberciyi ikiye bölmek gibiydi.

Beklemekten vazgeçerek hızla arkasını dönüp evine girecekken, haberci, sakin ve duygusuz sesiyle konuştu:

“Başdenetçi, Kali'nin emirlerini sana iletmemi söyledi.”

Mikail ve Haberci

Mikail, bir adım bile atmadan başını omzuna kadar arkasına çevirip haberciye baktı. Bilerek bekletildiğini artık kesin olarak biliyordu.

Haberci sakince devam etti:

“Efendi Mikail’in cevaplamaşı gereken sorular var.”

Mikail tamamen döndüğünde, etrafına toplanan karanlık dizlerine kadar yükselmiş, kendi bataklığında iyice güçlenmişti. Haberci yere inse, bir daha uçamazdı. Başmeleğin karşısında korkuyla bekliyordu.

Haberci daha fazla beklemeden, etrafındaki karanlığı dağıtmak ister gibi dev kanatlarını bir kere kapatıp açtı. O anda Mikail’in önünde büyük bir kitap belirdi. Haberci, kitabın arkasında görünmez olunca cesaretlendi.

“Bu, Başdenetçinin defteri. Sorularını yalnız sen okuyacak, cevaplarını bu deftere yazacaksın. Bu senin için bir emirdir!”

Mikail, habercinin büyük kanatlarını kaçmak için yanına aldığını anladı ve öyle de oldu. Habercinin tek bir kanat çırpışıyla Kali şehrine döndüğünü gördü. Arkasında, tüm heybetiyle Başdenetçinin defterini bırakmıştı.

Mikail, başmelek olduktan sonra ortaya çıkan gücünden derin bir nefes içini çekti. Deftere bakmak istemiyordu. Onu yırtıp atmaya düşündü ama bunu yapamayacağını da biliyordu. Avucunu istemsizce sıktığında, etrafına toplanan karanlık hızla bütün âlemi kaplayacak şekilde tekrar dağıldı. O sırada, defterin üzerinde yazılar belirmeye başladı ve artık, çok geçti.

Mikail, okuduklarına inanamadı. Duyduğu öfkeyle bedeni öyle ağırlaştı ki, ayaklarının altındaki toprak onu taşıyamayıp içine çöktü. Gözlerinden taşan kızgınlık, melekler âlemini çatlamak üzere olan bir kar küresine çevirmişti. Hemen arkasından ortaya çıkan büyük sarsıntı, meleklerin yıkık dökük evlerinden dışarı çıkmalarına sebep oldu. Küçük bir dokunuş daha, her şeyi yok etmeye yetecek gibiydi.

İsrafil ve Cebrail, görevinden yeni dönen Azrail'i de yanlarına alarak, Mikail'den oldukça uzak bir noktada, onun melekler âlemini yıkıp yıkmayacağı üzerine konuşuyorlardı. Üçü de yaşananların sebebini biliyordu. Mikail, Dünya'ya gönderilecekti. Onlara da Dünya'ya gitmeleri için görev emirleri verileli çok olmamıştı. Üstelik bu emri kabul ettiklerinde, rütbeleri ve renkleri değişmişti.

İsrafil'in kanatları sarı, Azrail'in griye, Cebrail'in ise maviye dönüşmüştü. Üstelik renkleri de koyulaşmış, adeta Dünya'ya uyum sağlamaya başlamışlardı. Ama hiçbirinin tepkisi Mikail gibi olmamıştı. Cebrail bunu önemsememiş, Azrail umursamamış, İsrafil ise sevinmişti ve şimdi, Mikail'in ne yapacağını merak ediyordu.

Mikail'in öfkesi o kadar hızlı artıyordu ki, çevresinde yarattığı yok oluşun farkında değildi. Arkasındaki küpe benzeyen evi tamamen çöktü, duvarları yıkıldı ve içeride sakladığı asıl güç dışarı yayılmaya başladı. Mikail, kontrolünü bırakmış, tüm varlıklara gerçek gücünü göstermek ister gibi duruyordu. Tıpkı Şeytan gibi...

Melekler, olabildiğince Mikail'den uzaklaşmaya çalışsalar da nereye kaçacaklarını bilmiyorlardı. Başmelek'ten istenen, melekler şehriden ayrılıp Dünya'ya gitmesiydi. Oysa onun görevi, tüm varoluşu korumaktı. Üstelik, Şeytan'ın kendi isteğiyle gittiği gezegene o, bir sürgün gibi gönderiliyordu.

Mikail tamamen kontrolünü kaybetmiş gibiydi. Öfkeyle kanatlarını açtığında, Kali'nin parmağındaki sisi andıran yüzük, siyahın en koyu rengine büründü. O anda, Mikail'in dizinin dibinde bir şey belirdi. Kırmızı gözlerini açarak yerde uzanmış şekilde ortaya çıktı.

İşte o an, İsrafil gerçekten heyecanlanmıştı. Mikail'in bir evcil hayvanı vardı ve onun böyle bir şeye sahip olmak hiç aklına gelmemişti.

Başı ön ayaklarının üzerinde uyanan, ince gövdeli, uzun bacaklı, sivri burunlu bir köpek, gözlerini açar açmaz etrafına bakındı. Uyanır uyanmaz yapmak istediği ilk şey, gözlerini rahatsız eden aydınlığı yok etmektir. Yavaşça ayağa

Karanlık

kalkarken önce öne, sonra geriye doğru gerindi. Ayağa dikildiğinde, bir deve dönüşmüş; efendisinin beline kadar yükselmişti. Etrafında milyonlarca melek vardı ve tatlarını severdi.

İleri doğru uzattığı dişlerini gösterip bir adım attığında, sahibinin emrini beklediği anlaşılıyordu. Mikail, adını “Karanlık” koyduğu bu köpeği özüyle beslemiş, milyonlarca yıldır büyütmüş ve güçlendirmişti.

Melekler korkuyla hızla küçülmeye devam eden bir ışığın içine toplandılar. Şeytan bile bu kadar ileri gitmemişti. Yok oluşun ne olduğunu öğrenmek üzereydiler.

Mikail’in aklından geçenler, köpeğiyle aynı olmasa da, elindeki zinciri bırakırsa neler yaşanacağını tahmin ediyordu. Aslında zinciri bırakmak, gerçek gücünü göstermekti. Kendisi

Başdenetçi'ye karşı gelemezdi ama köpeği Karanlık, anlaşmayı parçalayabilirdi.

Yapışkan Ruh Karanlık

Tek yapması gereken, Başdenetçi'nin defteriyle köpeğinin arasından çekilmektir. Kendi ihaneti, Şeytan'inkinden çok daha büyük olmazdı. Üstelik, Karanlık bir melek değildi ve Denetçiler onun kaderine karışamazdı.

Mikail, sırf o heyecanı yaşamak için zinciri bir anlığına gevşetti. Ama köpeği bunu fark etmeden geri tuttu. Tekrar derin bir nefes alarak kanatlarını kapattı ve işaret parmağıyla defterin üzerine cevabını yazdı:

“Ben Azazil değilim!”

***

Mikail, yaşadıklarının onun için hazırlanan bir sınav olduğunu düşünmekten başka bir çıkış yolu bulamadı. Başdenetçi'nin defteri kaybolduğunda, derin bir nefes alarak evine doğru geri döndü. Arkasındaki küp ev, büyük bir saray gibi şekillendi. Kapıları, surların altındaki çift kanatlı devasa girişlere dönüştü. Başmelek hâlâ içindeki öfkeyle küçülememişti; evi ise onu içine alabilecek kadar büyümüştü.

Efendisi içeri kolayca girdi, ancak köpeği Karanlık bir anda onun kadar büyüdü. Gözleri hâlâ etrafta korkuyla donakalmış meleklerdeydi. Dilini dışarı çıkarıp ağzının suyunu toplayarak, geriye dönerken oldukça ağır hareket etti. Mikail gibi, bastığı yerlerde ayaklarının izlerini bıraktı. Kapıya geldiğinde, dev gövdesindeki başını eğmek zorunda kaldı. Girmeden önce, kırmızı gözleriyle melekleri bir kez daha süzdü. Ardından, kapının önünde kayboldu.

Melekler, Mikail'in köpeğinden o kadar korkmuşlardı ki, artık onu görmeseler de bir süre tüm âlem kıpırtısız kaldı. Etrafa yayılmış karanlık, tekrar küçük pınarlar oluşturarak Mikail'e geri dönüyordu. Savaşı kaybetmiş ordular gibi, ellerinde ne varsa geride bırakıp akın akın çekiliyorlardı.

Mikail'in Karanlığı

İsrafil, Mikail'in canavarının deftere saldıracağını ümit etmişti. Beklediği gibi olmayınca, büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Gözleri, heyecanla Cebrail ve Azrail'i aradı ve onların olduğu yöne biraz daha yaklaşmış olduğunu fark etti.

Başını iyice arkaya çevirip onlara bakarken, yanlarına gitmeden konuştu.

“O, Şeytan değil. Mikail, sadık. Peki, Başdenetçi, bize yalnızca görev emri gönderirken ona ne imzalattı?”

İsrafil'in duygularının renklerini, yüzünde görmeye alışmış olan Cebrail ve Azrail, bu sefer onun bembeyaz olduğunu fark etti. Sorduğu sorunun gerçek merakı olup olmadığını anlayamadılar.

***

Mikail'in arkasından büyük kapılar gürültüyle kapandığında, telaşın çığılı dışarı taşmıştı. Melekler, büyük bir yok oluşun eşiğinden dönmüş, yayılan karanlık geride tortular bırakmıştı. Evinden çıkmakta geç kalmış, hemen yükselip ondan uzaklaşamamış meleklerin kanatları kirlenmişti. Melekler âleminin temizlenmesi kolay olmayacaktı.

İsrafil, Cebrail ve Azrail, görev emirlerini yeni almış; henüz ne yapılması gerektiğini bilmiyorlardı. Yine de ortak tavırları, Mikail'den uzak durmaktı. Konuşmaya başlayan yine İsrafil oldu.

“Mikail’in bir silahı varmış. Hem de güçlü bir silah... Onu Dünya’ya götürmese iyi olur. Dünya’yı yok etme görevi benim.”

Cebrail, İsrafil’i haklı bulmuştu. Korkmalı mı, şaşırmalı mı onu bile anlayamamıştı. Yayılan karanlığı izlerken, *zorunlu başlangıçların ne kadar tahammülsüzlük yarattığını, alışkanlıkların değişim için ne kadar hazırlıksız olduğunu yine görmüştü.*

Onu asıl tedirgin eden şeyse, Mikail’in melekler âlemine istediği zaman geri dönemeyeceğini bilip bilmediğiydi. Köpeğinin bıraktığını gördüğü zincirini, Dünya’da öfkelenildiğinde de geri tutacak mıydı? Emin değildi.

Cebrail, kendi kendine düşünmekten vazgeçip yüzünü İsrafil’e çevirdi.

“İsteddiği zaman geri dönemeyeceğini bilmiyorsa, öğrendiği zaman ondan çok daha uzakta durmamız gerekecek, ama bu mümkün değil. Dünya çok küçük bir yer.”

Konuşkan bir melek olmayan Azrail, arkadaşlarını dinlerken her zamanki gibi sessizdi. *O, daha çok ölmek üzereyken oyuncakları için ağlayan, sevdiğinden ayrılamayan, sebepleri sorgulayan, yaşamı bırakmak istemeyen ruhlarla konuşur; maddeye bağımlı kalanların, her şeyi arkalarında bırakmaları için yaşayanları ikna ederdi.*

Mikail de onun gözünde ölmüştü. Ama Başmelek Mikail'i, köpeğini geride bırakması için ikna edecek kadar güçlü değildi. İlk kez İsrail'e katılmıştı. Mikail'in köpeği, onunla Dünya'ya gitmemeliydi.

Ölen bir ruhun, yanında bir şey götürebildiğini ilk kez görecekti.

Üçü, uzun süre oldukları yerde kaldılar. İsrail ortada, Cebrail sağında, Azrail de solundaydı. Bu duruş biçimini İsrail seçmişti.

Azrail çok konuşmuyor, ona uzak olan Cebrail bir şey kaçırmıyor, ortalarında duran İsrail ise ikisinin de kendisini duyduğundan emin oluyordu.

Her şeye rağmen İsrail, keyifliydi ve yine bir anda konuştu.

“Melekler âleminin de bir sonunun olabileceği, hiç aklına gelmemişti. Bu âlem yok olacak olsa, başlangıcı aynı böyle olurdu zaten.”

Diye söylendiğinde, yine kendi kendine konuştuğunu düşündü. Ama artık etrafında onu duyan iki melek daha vardı.

***

Mikail, verilen emri kabul edip sarayın derinliklerindeki odasına girerken, köpeği Karanlık, arkalarından örtülmüş dev sur kapılarının önüne yattı. Efendisini almak için içeri gireceklerse, önce onu geçmeleri gerekecekti.

Asıl merak ettiği şey, sahibini bu kadar öfkeliendiren şeyin ne olduğuydu. Bir an zincirini bıraktığını hissetmişti ama harekete geçmeden tekrar tutmuştu. O an hissettiği koşulsuz özgürlük duygusunu tekrar yaşamak istediğinden emindi. O zaman geldiğinde, hiç kimse onu durduramayacaktı. Efendisi bile...

“Ona kötülük yapan her şeyi yok edeceğim!”

Mikail, köpeğinin aldığı kararı duymamıştı. Evine girdikten sonra göreviyle ilgili tüm bilgiler zihnine akmaya başlamıştı.

O, bu sınavı daha önce geçmişti. Şeytan, insanlar yüzünden Kali'ye başkaldırığında, onun yanında ayağa kalkmamıştı. Şimdiyse, elçi denilen bir insanın arkasından, Şeytan'ın yanına gönderiliyordu.

Henüz kendi görev süresini de öğrenmediğinin farkındaydı. Özellikle söylenmemiş olabileceği ihtimali hoşuna gitmiyordu. Görevinin basitliği de canını sıkıyordu.

Mikail, elçinin doğumu sırasında hava olaylarını düzenleyip birkaç rüzgârın yerini değiştirecek, güneşin sıcaklığıyla oynayacaktı. Bu görev, onun gerçek gücünü yok saymaktı.

Mikail, daha önce yeteneklerini denemiş, neler yapabileceğini görmüş, gideceği Dünya kadar bir meteoru ellerinin arasında yok etmişti.

Odası karanlıktan başka bir şey içermiyordu. Sürekli ileri doğru yürüyor ve düşünüyordu.

“Şimdilik tek sorun, ne zaman geri döneceğimin söylenmemesi. Elçi, bir insan ve ölümlü. İnsanın yaşamı o kadar kısa ki, beni buradan göndermeye değmeyecek bir süre.”

Diye düşünürken kendini yine önemsiz hissetti.

Artık evinden çıkarak, onu bekleyen diğer üç meleği yanına alıp Dünya’ya doğru yola çıkma zamanı gelmişti. Elçinin yola çıkmak için hazır olduğunu, Başdenetçi ona hissettirmişti.

Mikail, odasından çıktığında köpeği onu ayakta bekliyordu.

Mikail sesini yükselterek:

“İçeride kal!”

Dediğinde, Karanlık yerine oturdu ve yüzünü, efendisinin önünde açılan kapılardan içeri sızmaya çalışan ışığa doğru çevirdi. Kapı kapandığında, başını ön ayaklarının üstüne koyup gözlerini kapattı. Hemen görmeye başladığı rüyaysa, Mikail'in zincirini bırakmasıyla başladı...

***

Mikail, dışarı çıktığında, arkasındaki saray, köpeğiyle beraber küçük siyah bir misket tanesine dönüşüp avucunun içinde kayboldu. Mikail Melekler âleminde dağılan karanlığının da ona tamamen dönmesini bekliyordu. En son, ayaklarından vücuduna akan küçük, karanlık nehirler de evine döndüğünde artık hazırды. Geriye hiçbir parça bırakmamıştı. Her zerresi gerekli olabilirdi, çünkü Şeytan'ın yanına gidiyordu.

Başmelek'in hazır olduğunu gören Cebrail, İsrail ve Azrail çabucak yanına varıp önünde diz çöktüler. Her zaman yaptıkları gibi önce gidecekleri âlemdeki görevlerinden bahsedeceklerdi.

Mikail izin verirse, ilk sözü Cebrail alacaktı ama henüz hiçbir şey söylememişti. Karşısındaki melekleri Mikail bir araya getirmişti. Milyarlarca melek varken onlarla yola çıkışı da tesadüf olamazdı. Rütbeleri de yükseltilmişti. Renkleri koyu tonlara yakındı. Üçünün de zihnini okudu.

İsrail'in hâlâ planları vardı, Cebrail ve Azrail'inse işleri. Bir tek kendisinin yapacağı bir şey yoktu Dünya'da.

“Anlat Cebrail.”

Cebrail başını yukarı kaldırdı:

“Elçinin doğumdan ölümüne kadar eğitimiyle ilgileneceğim.”

Sonra Azrail konuştu.

“Elçiyi ve o gittikten sonrasında ona inanan insanları cennetlerine geri götüreceğim. Yeni bir ölüm inancı götürüyorum.”

İsrail yerinde kıpırdanarak:

“Dünya'nın kıyameti yaklaştı.”

Dedi. Onun yapacağı her zaman tek bir şey vardı.

Karşısında diz çökmüş melekler, onun yüzüne bile bakmaya korkarken, Mikail konuşmaya başladı. Sesi, camı sikkın gibi duyuluyordu.

Üzerlerindeki baskının azaldığını fark eden üç melek, başlarını kaldırıp Mikail'e bakarken, efendileri Kali şehrine doğru bakıyordu.

Mikail, o an gördüklerine oldukça şaşırıldı. Artık Denetçileri görebiliyordu. Ona da yeni haklar verilmişti. Hemen kendini toplayıp:

“Ayağa kalkın ve hazırlanın!”

Dediğinde önünde bekleyen melekler bir anda kayboldu. Onun ilgisini çeken şey artık Denetçilerdi. Kali şehrinin kalın duvarlarından gelip geçerken onları görebiliyordu. Onların, melekler gibi kaygıları yoktu. Yalnızca izleyicilerdi.

Kendi sorumluluğuysa her zaman çok daha büyük olmuştu. Gittiği Dünya'nın da bir Denetçisi vardı ve artık yaratıcı Kali'den başka biri daha onu izliyor olacaktı.

İsrafil, Cebrail ve Azrail, Mikail'in karşısında tekrar belirdiklerinde, Kali şehriden bir elçinin yola çıktığını gördüler.

Bir süre sonra, önlerinden hızla geçen elçinin yuvarlak küçük ışığını takip etmek için kanatlarını açıp gözden kayboldular.

***

Geriden gelen İsrafil, her zamanki görevlerinden birindeydi. Bir gezegenin sonunu haber verip onu yok edecekti. Tek fark, artık yalnız değildi. Henüz kimse onun ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordu ve yapacaklarıyla Mikail'i bile şaşırtmak istiyordu.

Melekler âleminden çıktuktan sonra insan formunu ilk o aldı ve bir kadına dönüştü. Diğerleri gibi Dünya hakkında birçok şey öğrenmiş, kadının gücünü sevmişti. Yeni oluşmuş yüzündeki ağzı, mutluluktan kulaklarına kadar varmış, vücudunu saran kıyafetini ve onu örten pelerinin mor rengini de kendi seçmişti.

O, nekrotik, alışılmadık bir varlıktı. Bilgeliğine danışılın, takdir edilsin, gücüne saygınlık ve itibar duyulsun istiyordu. Bunların hepsini ona, insan denilen varlık sunacaktı.

İsrafil, büyük kanatlarıyla, mor pelerinin içine sakladığı gülen yüzüyle, Dünya'yı yok etme sevinciyle atan kalbiyle, yeni vücudunu da çok sevmiştir. Dünya'ya varmak için sabırsızlansa da Mikail geçip gidemezdi, o hep efendisi olacaktı. Ama onun için de planları vardı.

İkinci değişimi yapan Azrail de kadın olmayı seçti. Çıplak vücudunu gri tonlarla giydirdi ve üzerine gri bir pelerin örttü.

Gri; denge, tarafsızlık, sakinlik, olgunluk ve hareketsizlikti. Bir ölüm meleği olan Azrail, konuşmadığı gibi düşünmezdi, söyleneni yapardı. Asıl varlıklar, doğdukları yere geri dönmek istediklerinde ortaya çıkarlardı.

Dünya'nın son anlarında yaşanan çok tanrılı dönem, farklı inançlar ortaya çıkarmıştı. Cennet inancını kaybetmiş birçok ruh gezegende hapsolmuş, gidecekleri yolu göstermesi gereken bir ölüm meleğine ihtiyaç duyulmaya başlanmıştı.

Cebrail, Elçi'nin görevi ve insanlar hakkında her şeye hakimdi. O yüzden bir erkek olmayı seçti. Böylelikle işleri çok daha kolay olacaktı. Diğerlerinin neden kadın olmak istediklerini anlayamamıştı. Dünya'da erkek söz sahibiydi. Tüm elçiler erkeklerden seçilirdi. Üstelik kadınların dahil edildiği hiçbir din görmemiştir.

Cebrail, bağlılık, güven, sorumluluk sahibi, başarı ve düzendi. Her zaman disiplinli, kurallara uymayı seven bir melek olmuştu. Tüm bedenini, elçinin yanına gideceği insanların giydiği gibi, kum rengi ve kahverengi üzerine bol gelen kıyafetlerle örttü; uzun bir pelerin seçti.

Yalnız Mikail'in dev vücudu hâlâ küçülmüyordu. Ama o da Dünya'ya girebilmek için şekil değiştirmek zorunda kalacaktı.

Cebrail ve İsrail, Mikail'in hangi türü seçeceğini düşündükleri bir sırada, henüz melekler şehrinden uzaklaşmamışlardı.

Elçiyi izlerken hazırlanıyorlardı. Meleklerin hazır olduğunu anlayan Başdenetçi, Elçi'nin yola çıkmasını emretti. Bir anda hızlanan küçük, yuvarlak bir ışık, meleklerin gözleri önünden kaybolurcasına Dünya'ya doğru yola çıkmıştı.

Melekler, peşinden yola çıkmadan önce Mikail'e baktılar. Efendileri geniş kanatlarını açtığı anda hepsi birden yola çıktılar ve Elçi'nin geride bıraktığı mavi ışığı takip ettiler.

***

Anahari, Mikail'in tepkisinin ne olacağını merak ediyordu. Şeytan gibi mi davranacaktı? Yaşananları izlemek için tam zamanında tribündeki yerini almıştı.

Başdenetçinin defteri, Mikail'in önünde açıldığında Anahari, kendi defterine çoktan notlarını almaya başlamıştı. Kısa bir süre sonra ortaya çıkan depremin yarattığı güçlü şok dalgaları, suya düşen bir taş gibi halka halka uzaya dağıldı.

Anahari, üstünden geçen her titreşimin içinde Mikail'in öfkesini hissetti. Üstünde bahis oynar gibi defterine yazmaya başladı:

Anahari

“Mikail’in ihaneti, Şeytan’inkinden daha mı tehlikeli? Şeytan, yalnız insanları yok edip geri dönmek isterken, Mikail bu yaşadıklarının cezasını tüm meleklerle ödetecek mi? Yaşanacaklardan ben mi sorumlu olacağım?”

Anahari, gözlerini Mikail’den ayırmıyordu. Attığı her adımı, ellerini, kanatlarını, etrafı saran karanlığı izlerken yazmayı da bırakmıyordu. Mikail’in, ondan istenen emri yerine getirmekte hâlâ kararsız olduğunu anlamıştı. Ta ki ayaklarının altında beliren köpeği görene kadar...

Anahari, yazmayı bırakıp ayağa kalkan köpeğin cesaretini izlemeye koyuldu. Mikail kadar büyük değildi ama yüz kat daha öfkeliydi. Mikail’in elindeki zinciri bir an bıraktığını gören Anahari, kanatlarını açıp beklerken, köpeği bunu fark etmemişti.

Anahari, defterine tekrar yazmaya başladı:

“Mikail bu varlığı ne zamandır melekler âleminde tutuyor? Yaratılmış en güçlü varlık Şeytan’ın, onu hissetmemesi çok ilginç. Mikail bir şeyler saklamakta oldukça yetenekli. Köpeğini görmem iyi oldu. Dünya’ya yanında götürmesi büyük bir sorun oluşturabilir. Yapacakları için onu sorumlu tutabilir.”

Fırtına bir anda kesilmiş, Mikail, emri kabul edip evine geri dönmüştü. Anahari, defterini kapattı ve beklemeye başladı. Çok geçmeden, melekler şehrinin kaplayan bulutun içinden önce küçük, yuvarlak bir ışık; peşinden de geniş kanatlarını açmış dört melek yola çıktı.

Hep beraber Anahari’nin yanından geçerlerken, Mikail başını çevirip ona baktı.

Arkalarından yolcuları izleyen Anahari, tekrar defterini açtı:

“Şeytan, Mikail’i Dünya’da görünce ne yapacak? Yanına gelen meleklerin ilk hangisiyle görüşecek? Dünya’ya dokunmadan sorularımın cevabını bulamayacağım. O zaman gelirse, tekrar karşılaşacağız Mikail. Başına gelenlerin sebebinin ben olduğumu öğrenince bakalım ne yapacaksın?”

***

Doğum

İnsanlık, doğum döngüsüyle ölümsüzlüğü buldu ve bu keşif, zamanı ve insanlığı bitmek bilmeyen bir devamlılık yarışına sürükledi. Belki de asıl savaş, insan ile zaman arasındaydı. Devamlılık uğruna her şeyi yapmaya hazır olan insan, “Zaman”ı yenerek onun var olmadığı bir gelecekte yaşamak için mi yaratılmıştı?

Bunca geçen zamana rağmen Şeytan, insanın değersizliğini hâlâ yaratıcısı Kali'ye kanıtlayamadı mı? Tarihi boyunca öldüren, yok eden, birbirine ve çevresine her türlü kötülüğü yapan insanın daha ne yapmasını bekliyor? Şeytan'ın öfkesi insana olamaz; o hâlâ yaratıcısını affetmedi.

Belki de insanlığın bu bitmek bilmeyen ıstırabına, yanında köpeği Karanlık'la gelen Mikail bir son verebilir.

***

Elçi ve Dünya

Elçi ve melekler Dünya'ya yaklaştıklarında, elçinin mavi ışığı, meleklerin önünde hızla ilerliyordu. Mikail, geniş ve dönüşmemiş kanatlarıyla hâlâ görkemini koruyordu. Öfkesi yüzünden, onun da Şeytan gibi görülmesini istemiyordu.

Tüm meleklerin zihinleri suskundu. Önlerinde gerçekleşecek mucizeleri merakla bekliyorlardı. Cebrail ve Azrail, daha önce gezegenlerin içlerine girip birçok görev yerine getirmiş olsalar da şimdi önlerinde izledikleri güç, onlara nasıl bir kapı açacaktı? Neyin içine gireceklerdi? İnsan bedenlerinin kalabalığına mı, yoksa Kali'nin onlara verdiği o değerli şeyin içine mi? Yine de ne olursa olsun, asıl gerçeği biliyorlardı: Şeytan'ın kapısı çalınacaktı.

Elçinin ışığı evine yaklaşırken sağa sola hareket etmeye başladı; mutlu olmuş gibiydi. Sonra bir anda, kapının önünde bekleyen annesine doğru koşan bir çocuk gibi hızlandı. Ona yetişen melekler, hep birlikte Dünya'nın atmosferine girdiklerinde, geçişlerini sağlayacak kapı aniden ortaya çıktı.

Kapının dış yüzeyi karanlıktı ama üzerindeki anahtar deliği belirgindi. İki kanatlı gibi görünen dikdörtgen kapının açılma sesi, melekleri bile heyecanlandırmıştı. Kapının iki kanadı, Dünya'nın içine doğru açılmaya başladığında, ışık uzaya doğru yayıldı.

Gezegenin içinden bakıldığında ise bulutsuz, güneşli bir gökyüzünün ortasında, kalın bir yatak gibi uzanan dikdörtgen kapının iki kolu aşağı sarkıyordu. Yüksekliği ve genişliği ancak kilometrelerle tarif edilebilirdi.

O an Dünya, öğretmenlerin öğrencilerini uyarmadığı bir anaokulu gibiydi. İnsanlar başlarına gelecekten habersiz, kendi gürültülerine gömülmüşken, onların yarattığı—

bulutların üzerinde ya da Dünya’da dolaşan—milyonlarca tanrı, bir anda yüzlerini kapıya çevirdi.

Tanrıların sessizliği uzun süre bozulmadı. Birçoğu yerlerinden kalkarak, o dönem Zeus’un kontrolünde olan bölgeye kadar gelmeye cesaret etti. Kapı, Olympos Dağı’nın hemen üzerinde belirmişti.

Zeus saldırgan bir tanrıydı ve ona inanan insanların orduları, genişleyen sınırlarını koruyordu. Bir süre sonra kapının etrafına toplanan binlerce tanrı, Zeus’un hükmü altındaki bölgenin çevresinde büyük bir çember oluşturdu. Gördükleri şeyden korkmaları gerektiğini düşünen tanrılar, sessizliklerini bozarak kendi aralarında konuşmaya başladılar.

Artık tüm tanrıların ortak merakı, gözlerinin önünde beliren bu kapının ardında ne olduğu sorusuydu.

Yaşananlardan habersiz insanlar, açlık, kıyım ve sefalet içinde tanrılara yakarmaya devam ediyordu. Fakat sanki seslerinin duyulmadığını anlamış gibi, duaları giderek yükselen çığlıklara dönüşmüştü. İlgisizlikten hırçınlaşan bir çocuk gibi, varlıklarını duyurmak için daha da gürültülü hale gelmişlerdi. Derken, tüm bu kargaşanın içinde duyulan kilit sesi, Dünya’da büyük bir sessizlik yarattı—ya da belki de tanrıların kulakları artık başka hiçbir şeyi duyamaz olmuştu.

İki kanatlı kapı, Dünya’ya doğru açıldığında, çemberdeki birçok küçük tanrı bir anda kaçıp kayboldu. Geriye kalan güçlü tanrılar ise, kapının içindeki karanlığın sonsuz uzaya açıldığını net bir şekilde görebiliyordu. Yıldızların parlaklığı solmaya başladığında, kapının içinden şekilsiz, küçük bir mavi ışık süzüldü.

Tanrılar, bu ışığın yaydığı enerjiyi tanımıştı. Onun bir elçi olduğunu seziyorlardı, fakat daha önce hiçbir elçi Dünya’ya böyle gelmemişti. Elçiler genellikle bir anda ortaya çıkar ve yaşadıkları topraklardaki inancın değişmesine sebep olurdu.

Bir elçinin geliş şekli nasıl olursa olsun, Dünya’ya inmesi her zaman içlerinden birilerinin sonunun yaklaştığının işaretiydi. Korkup kaçmayan büyük tanrılar, elçinin nereye gittiğini merakla izlerken sevinçle birbirlerine baktılar.

Yeni hedef Zeus’tu.

***

Azrail, İsrail ve Cebrail, melekler şehrinden ayrıldıklarından beri Mikail'in etraflarını saran karanlık nedeniyle yıldızları hiç görememişlerdi. Bu yüzden Dünya kapısı açıldığında dışarı sızan ışık, gözlerini kamaştırmış, elçiyi de hızla içine çekmişti.

Elçinin hızlandığını gören İsrail, onunla oyun oynar gibi Dünya'ya ondan önce girmek isteyerek tüm hızıyla fırladı, ancak ona yetişemedi. Yanından geçen Cebrail ve Azrail bile onu fark etmekte zorlanmıştı. Yine de İsrail onları takip etmeyi bırakmadı. Geri dönüp arkasına bakmak istemiyordu. Orada yalnızca karanlık vardı ve birazdan o da ışığın içine girecekti.

Cebrail ve Azrail, elçiye yetişmek için kapıdan öyle büyük bir hızla geçtiler ki tanrılar yalnızca mavi ışığın izini görebildi. Melekler Dünya'ya yaklaşırken, hızlanmak için kapattıkları kanatlarını, bu kez yavaşlamak için olabildiğince geniş açtılar. Cebrail ve Azrail, şaşmaz bir uyum içinde yere indiklerinde, gri ve lacivert renkli pelerinleriyle ışığın peşinden ilerlemeye devam ettiler. Elçi, Dünya'dan çıkana kadar onun yanından ayrılmayacaklardı.

Yaşananları izleyen tanrıların sayısı artık oldukça azalmıştı. Zeus'un sonu gelmişti ve bundan daha iyi bir haber olamazdı. Birçoğu müjdeyi diğer tanrılara vermek için dağılmış, geriye yalnızca bilge tanrılar kalmıştı.

Tanrılar o ana kadar yalnızca bir elçinin içeri girdiğini görmüşlerdi. Tam kapının kapanacağını düşündükleri anda, mor renkli peleriniyle büyük, sarı kanatlı bir insan belirdi. Eğer tanrılar da insanlar gibi gözlerini kırabilseydi, onu asla

göremezlerdi. İsrail, Dünya'ya girdikten sonra öyle hızla kayboldu ki, varlığı sadece bir anı kadar bile sürmemişti.

Tanrılar

Kapı açık kalmış ve uzun bir süre hiçbir şey olmamıştı. Ancak tanrılar, dışarıda bekleyen bir şeyin daha olduğunu ve ondan korkmaları gerektiğini anlamışlardı. Yine birçok tanrı kayboldu. Geriye yalnızca cesaretli, bilge ve meraklı olanlar kaldı. Hepsi, içeri girmek istemeyen bir varlığın, mecburiyet içinde olduğunu düşünüyordu.

Tanrılar gözlerini ve kulaklarını kapıdan ayırmadan beklerken, kapının içindeki karanlık, siyah bir duman gibi içeriye doğru sızmaya başladı. Artık dışarıdaki misafirin gelmesini istemediklerinden emin olmuşlardı. Yine de merakla beklediler.

Mikail, içeri girebilmek için küçülmesi gerekirken, meleklerin gitmesiyle kontrolünü kaybetti ve öyle büyüdü ki, Dünya'yı avucunun içinde tutuyormuş gibi hissetti. Bir insan elinde tuttuğu kar küresine ne kadar sığabilirse, Mikail de aynı çaresizliği yaşıyordu. İçinden taşarak büyümesine sebep olan şeyin, Dünya'ya sığamayacağını biliyordu. Kurtulması gereken şey egosuydu. Ne insan ne de Şeytan için buradaydı. Görev emrini almıştı ve bundan dönüş yoktu. O, her zaman kurallara uymuş ve olması gerektiği gibi davranmıştı.

Mikail, Şeytan'ın Dünya'ya sığmak için geride bir şey bırakıp bırakmadığını düşünürken, onun tarafından izlendiğini hissetti. Ona gücünü göstermemesi gerektiğini biliyor, hedef haline gelmek istemiyordu. Dağılmış zihnini ve bedenini kontrol altına alarak küçülmeye başladı. Kapıya yaklaştığında, karanlık, bir duman gibi tekrar kapının kenarlarından Dünya'ya sızmaya başladı.

Alçak tavanlı bir tünelden geçer gibi başını eğip kendini içeri çekti. Hâlâ yeterince küçülemiyor, kanatlarını geçirmekte zorlanıyordu. Nerede duracağını kestiremiyordu. Tüm bedeni içeri girdiğinde kapı, küçük parçalar dökülerek kapandı ama kaybolmadı. Menteşelerinin yağlanması gerekiyormuş gibi çıkardığı gıcırta, tüm Dünya'daki tanrıların kulaklarını kapamasına neden oldu.

Mikail hâlâ çok büyüktü. Kanatlarını açması ya da hareket etmesi sorun yaratabilirdi. Vücudunu ve yüzünü örten siyah pelerinin içinde kıpırdamadan durdu. Karanlığını, olabilecek en ince şekilde Dünya'ya yaymaya başladı.

O günden sonra Dünya, bir daha eski ışıltısına kavuşamayacaktı. Sonbahardan kışa, kıştan ilkbahara geçerken yeterince ışık alamayan bazı insanların ruh sağlığı bozulmaya başlayacaktı.

***

Mikail, Dünya'nın içeriden daha da küçük olduğunu fark edince canı sıkıldı. Rahatça hareket edebilmesi için önce öfkesini kontrol etmesi, sonra da bir an önce küçülmesi gerekiyordu. Avcunun içinde sakladığı köpeği Karanlık'a baktı. Ruh hali, donmuş bir gezegenin etrafında dönen asteroit tarlası gibiydi. Ona da bir yer bulmalıydı.

Mikail, etrafını merakla incelemeye başladı. Akli bir sebep, gözleri bir bahane arıyordu. Dünya'ya vardığında, burada neden bulunduğu dair bir işaret görebileceğini düşünmüştü. Gezegenin yüzeyi, Alternatifler Tohumu'nun yarattığı zenginlik ve çeşitlilikle kaplıydı. Ölümün olduğu sıradan bir gezegendi.

Gökyüzünde, yeryüzünde—yaşamın izin verdiği her yerde—hareket vardı ve tüm hayatlar birbirine bağlıydı. Etrafına bakmaya devam ederken, sonunda ilginç bir şey fark etti. Bulutların üstü de şehirlerle doluydu; üstelik, Dünya’dakilerden çok daha gösterişli ve büyüktü.

Gördüğü varlıklar, tanrısal özellikler taşıyordu. İçlerinde az da olsa Kali’nin izleri vardı. Mikail, bunun diğer gezegenlere kıyasla farklı bir özellik olduğunu düşündü. Tanrıların zihinlerine baktığında, kendilerini sonsuz bir yaşamın içinde gördüklerini fark etti. Fakat Mikail, gerçeğin böyle olmadığını görebiliyordu.

“Tanrılar...”

diye mırıldandı. Daha önce böyle bir şeyden hiç bahsedildiğini duymamıştı. İnsanlar, yaratıcısı Kali’yi unutup

kendilerine benzeyen bir şey var etmişlerdi. Mikail'in aklına gelen ilk düşünce buydu:

“Kali'nin insana verdiği özgür irade, onun yerine tanrı yaratacak kadar güçlü demek.”

Mikail, kıpırdamadan aylarca bekledi. Ölümlüleri ve tanrıları izlemekten sıkılan Başmelek, sonunda ayaklarının altında dönen gezegeni fark etti.

“Dünya.”

Dünya, Mikail'in ayağının altında dönerken, sıkılmış bir bebeğin önüne bırakılan top gibi onu rahatlatmıştı. Sakinleşen Mikail, yavaş yavaş küçülmeye ve nihayet kendi hücrelerine sığabilecek kadar daralmaya başladı. Bu sırada gözünü bir an bile ayırmadığı Cebrail ve Azrail, elçinin peşinde görevlerine başlamış, İsrail ise kaybolmuştu.

Geldiğinden beri eski komutanı Şeytan, onunla tek kelime etmemişti. Dünya’da yok gibiydi. Mikail, bir karşılama beklemiyordu, ama onu hiçbir yerde görememişti. Emin olamadığı bir şey vardı: Şeytan, Dünya’ya geleli o kadar uzun zaman olmuştu ki hissettiği şeyin Dünya mı, yoksa onun kendisi mi olduğunu anlamamıştı.

Mikail, neredeyse iki insan boyuna kadar küçüldüğünde Dünya’ya ayak bastı. Ağırılığıyla depremler yarattı ve ona geri dönen titreşimlerle gezegenin her ayrıntısını öğrendi. Dünya’nın merkezi, ateşten bir küreydi. Yine de Şeytan’ı hissedemedi. Ancak kendine bir ev buldu.

Toprağın altında, tek parça halinde duran siyah bir taşın karanlığı ilgisini çekmişti. İnsanlar buna monolit diyordu.

Bu taş, Avustralya’daki Augustus Dağı’nın içinde, kendini Dünya’dan soyutlamıştı. Denizlerle çevrili büyük bir adada, insanların ulaşması pek mümkün olmayan, çorak toprakların ortasında yükseliyordu. Boyu 800 metreden fazlaydı

Mikail, köpeği Karanlık'ın burayı seveceğini tahmin etti ve gözden kayboldu.

***

Mikail, emredildiği gibi elçinin doğumu sırasında üzerine düşen görevi yerine getirdi. Cebrail, elçinin gelişip büyümesine; Azrail, ölümünden sonra geri dönmesine; İsrail ise elçinin geride bıraktığı Dünya'nın yok olmasına yardımcı olacaktı.

Cebrail, doğumdan önce bir çoban kılığında girerek insanların arasına karıştı ve kulaklarına doğacak elçinin yerini fısıldadı. Böylece insanlar, ahırdaki doğumun hemen ardından elçiyi bulmuş ve etrafında toplanmaya başlamışlardı.

Cebrail

Yaşananları izleyen Mikail'in görevle ilgili sorguladığı çok şey vardı...

Gücünü aşağılayan bu görevde, peşinden geldiği elçi, bir ahırda—birçok çiftlik hayvanının arasında—doğmuştu. Mikail, insanlar için Dünya’yı ve yaşamayı değerli kılan şeyin güç ve zenginlik olduğunu çoktan öğrenmişti. Sonuçta insanlar, sahip olmak için cennetten kaçmamışlar mıydı?

Eğer elçi bir kral olarak doğsaydı, amacı ne olursa olsun başarıya ulaşması çok daha kolay olurdu. Güce tapan insanlar onu takip eder, emir ve yasaklarına boyun eğderdi. Uymayanlar, her zaman olduğu gibi, herkesin gözü önünde kolayca cezalandırılırdı. Korku, yönetmekte her zaman başarılı olmuştu.

Ama Mikail’in elçi ya da insanlar umurunda değildi. O bir melekti ve emirleri yerine getirmişti. Kendisi için asıl sorun “Zaman”dı. Zaman, beklemek demekti.

Ölümlülerin kendini fark etmesini sağlayan zaman, onların birer anlık parıltılar gibi kaybolup gitmesini engeller, anılarla dolu bir geçmiş verirdi. Mikail, “Zaman”la tanışmış, ona dokunmuştu.

Zaman, siyah bir camın arkasına saklanmış, kötü niyetli bir varlık gibi hissettiriyordu. Canlı değilse bile, bilinçliydi—ya da en azından bir kod gibi programlanmıştı. Ne yapması gerektiğini biliyordu. İnsanlar üzerindeki etkisini de görmüştü:

Üzgünlerse, mutsuzlarsa zaman yavaşlıyor; acılarını uzatıyor, acelesi olanları bekletiyordu. Mutlu olduklarında ise hızlanıyor, sevinçlerinin süresini kısaltıp tadını damakta bırakıyordu.

Mutluluk ya da üzüntü, Mikail'in hissedeceği duygular değildi ama ne kadar beklemesi gerektiğini bilmiyordu.

Zaman, yalnızca her şeyin bir sonu olduğunu hatırlatır.

***

İnsanın ayrıcalıkları, İsrail'in hoşuna gitmişti. Dünya'ya büyük bir merakla gelmişti çünkü bu varlık, Şeytan'ı melekler âleminde kovdurmuş, Mikail'in Dünya'ya inmesine sebep olmuş ve hatta kendi kıyametlerini koparma zamanını belirleme hakkına sahip kılınmıştı.

İsrail de ilk kez görevini ne zaman tamamlayacağını, sur borusunu ne zaman üfleyeceğini bilmiyordu. Bu belirsizlik, onu monoton hayatından kurtarmıştı. Bu yüzden, Dünya'ya gelir gelmez cennetten kovulan insanların başlangıcını bulmak için zamanda yolculuğa çıktı.

Zamanda geriye yolculuk yapmak, melekler nadiren verilen bir ayrıcalıktı. İsrail, geçmişe giderken kayıtlı bilgileri görebiliyor, kapalı bir kitabın içine dalar gibi hareket ediyordu. Herhangi bir sayfada durduğunda, içinden geçtiği yatay zaman genişleyerek üç boyutlu hale geliyor, her şey canlanıyor ve izlediği yaşam, yazıldığı gibi akıyordu.

İsrail, bu yeteneğini birçok kez kullanmıştı. Sur borusunu üflemeden önce merak ederse, gezegen üzerindeki asıl varlıkların kıyamete nasıl geldiğini görmek için zamanın akışını geriye doğru izliyordu. Bunu defalarca yapmıştı, ama her seferinde aynı sonuca varıyordu:

Tüm canlılar, kıyamete yaklaşırken yaşadıkları gezegene zarar vermeye başlıyordu.

İsrafil büyük bir heyecanla on bin, yirmi bin, elli bin yıl gibi geniş zaman aralıklarıyla geriye doğru ilerledi. İnsanlar hep vardı. Onların olmadığı bir dönem bulmak istiyordu. Zamanda kısa bir sıçrayış daha yaptı ve kanatlarını açarak durdu.

İsrafil

Bu kez atmosferin dışındaydı ve Dünya, ayaklarının altında dönüyordu. Derin bir nefes aldı. İnsanların kokusunu cennetten öğrenmişti ve bu koku, Dünya'daki toprağa benziyordu. Ama bu sefer, gezegen yalnızca toprak kokuyordu.

Eğer henüz karşılaşmadığı Şeytan'ın varlığını bilmeseydi, Dünya'nın sadece yeşil ve mavi renkleriyle sevimli bir su topu olduğunu düşünebilirdi. O kadar çok su vardı ki, toprağın görünmesine izin vermek için gezegen, sudan saçlarını kulaklarının arkasına toplamış, insanların ekvator dedikleri iki farklı yerde bu suları dondurmıştı. Belki de yaşamın yalnızca

suyun içinde değil, dışında da var olabilmesi için böyle olması gerekiyordu.

İsrafil yine gülmeden edemedi.

“Bakalım insanlar o donmuş suya ne zaman bulaşacaklar.”

***

İsrafil, bu sefer onu kimsenin dinlemediğinden emindi ya da öyle düşünüyordu. Kadın bedeninde, sarı saçlarını, başının üstünde basitçe toplanmıştı. Mor pelerini çıplak ayaklarına kadar uzanıyordu. Atmosferin dışından izlediği Dünya'ya sarı kanatlarını kapatarak hızla indi.

Yere vardığında, çevresini sis ve karanlık kaplamıştı. Gündüz olmasına rağmen, ormanın içi neredeyse hiç güneş almıyordu. Gördüğü şeyin bir çiçek mi yoksa bir ağaç mı

olduğuna karar veremedi. Sonra burnuna gelen kötü koku, kararını kesinleştirdi.

“Evet, bu garip Şey bir ağaç.”

Şimdiye kadar gördüğü birçok gezegende, hiçbir canlı kendinden başkasının yaşamasına izin vermese de, yok olmasına da göz yummuyordu. Gökyüzünü kaplayan devasa ağaçlar, çok az da olsa güneş ışıklarının alt katmanlara ulaşmasına izin vererek, ayaklarının altında toplanan dilenciler yaratmıştı. İsrail, bu manzaraya bakarken devleri anladı. Daha fazla güneş sızdırmaya devam ederlerse, ayaklarının altındaki küçük varlıklar, başlarını yukarı dikmiş bekliyordu.

İleriye doğru ilk adımını atmak istediğinde, bir Şeyin kendisini ağırlaştırdığını fark etti. Ayaklarına yapışan siyah balçığı o an gördü. Artık, etrafındaki tüm renklerin cansızlığının, çiçeklerin kötü kokusunun ve Őekillerin bozulmuş olmasının sebebini anlamıştı. Bulunduğu yer ve kilometrelerce genişlikteki alan, siyah bir çamurun üzerinde yaşam bulmuştu. *Var olan Şeyin neyden beslendiği çok önemliydi.*

“Ben acaba neyle besleniyorum?”

İsrail, yüzünü buruşturarak çıplak çamur içinde kirlenmiş ayaklarına baktı. Bir kadın bedeninin güzelliğe ve temizliğe olan hassasiyetinin bedelini ödüyordu. Kirlendiğini düşünmüştü. Üstünü başını temizleme, daha estetik ve güzel kokulu bir yere gitme isteği, içindeki yönlendirici bir güç gibi yükselmişti. İlk kez bir Şey, ona ne yapması gerektiğini söylüyor ve itaat etmesi için baskı yapıyordu.

“İnsanlar bedenlerine nasıl karşı koyuyor acaba? Ben, kullanmasını öğrenemediğimden mi böyle oldu? Peki, burada olmak bedenimi rahatsız ediyorsa, onu buradan götürüyüm.”

İsrafil, kanatlarını bile kullanmadan zamanda yalnızca bir gün geriye gitti. Artık nerede isterse orada olabiliyordu. Yol aldığı şey zamandı ve onun içinde mesafe yoktu.

Şimdi etrafını güzel kokulu çiçekler ve rengârenk büyük yapraklı bitkiler sarmıştı. Önünde, sanki toplanmak için bir araya gelmiş gibiydiler. İçinde garip bir huzur hissetti. İnsan bedeninin yemeğe ihtiyacı yoktu, ama yine de tok değildi. Onu başka şeylerle beslemek, kendisine de iyi gelecekti.

İsrafil, hissettiği garip neşe ve mutluluk arasında, yüzünde küçük bir gülümsemeyle öne doğru eğildi. Açmış, yirmi yapraklı, beyaz, taç şeklindeki çiçekten bir yaprak kopardığı o anda, bir ses yankılandı:

“İsrafil!”

İsrafil korkmak yerine heyecanlanmış, ürküp kaçacak bir kuş gibi sarı kanatlarını bir anda açmıştı. Sonra sakinleşmeye çalışarak düşündü. Eğer ona seslenen Şeytan’sa, ondan zaten kaçamazdı. Başka da doğal bir düşmanı yoktu.

Kanatlarını kapattı. Suçunu gizlemek istercesine, o an ortaya çıkan rüzgâra elindeki küçük yaprağı bıraktı. Geçmişte yaşanmış, değişmez kadere dokunmuştu ve yaptığı şey, ona Şeytan’ı getirmişti.

Onu bulduğunu düşünerek arkasını döndü, ama hiçbir şey göremedi. Bir şey ona seslenmişti. Şeytan, kendini

gizlemezdi. Hatta milyonlarca yıl sonra bile kendini göstermek için hevesli olmasını umuyordu.

Etrafına bakındı. Sağa sola göz gezdirdi. Sormaktan başka çaresi yoktu.

İsrafil - Anahari

“Sen de kimsin?”

Bir ses, içini titreten bir netlikle cevap verdi:

“Ben, her şeyin kaydını tutanım. Geçmişimde bir değişiklik olursa, bunu bilirim.”

İsrafil, suçluluk hissetmiş gibi mor pelerinin başlığını kabartıp yüzünü içine çekerek gülümsedi.

“Demek bir Denetçiye yakalandım. Daha önce sizden biriyle hiç konuşmamıştım. Bana kendini göstermeyecek misin? İşinizi bu kadar iyi yaptığınızı bilmiyordum. Hiç kadere dokundun mu, Denetçi? Bildiğim kadarıyla siz bir bedel ödüyorsunuz. Benim cezam ne olacak?”

Dalga geçer gibi konuşmaya başlamıştı, rahatlamıştı ve neler olacağını merak ediyordu. Yaşananlar, Anahari için de ilginçti. En azından bir şeyler olmaya başlamıştı. Bu fırsatı iyi değerlendirmesi gerektiğini biliyordu. İsrail’i bir daha yalnız bulamayabilirdi.

Çocuk gibi davranan İsrail’in hiçbir şeyle ilgili sorumluluğu yoktu. Bu yüzden konuşmayı onun yönlendirmesi lazımdı.

“Niye bu kadar geriye geldin? Mikail’in yanına geri dönebilecek misin, İsrail?”

Mikail’in adını duyan İsrail’in yüzü gerildi. Bir an bile düşünmeden, az önce bir yaprağını kopardığı çiçeğin tüm gövdesini topraktan söküp yere fırlattı. Eğer her şey planladığı gibi giderse, Şeytan’dan bile korkmasına gerek kalmayacaktı ve bu Denetçiye, kim olduğunu gösterecekti.

“Şimdi ne olacak, Denetçi?”

“Bir şey olmayacak, İsrail. Onu ben yapsaydım, çok şey değişirdi. Benim yerime Şeytan’ı beklediğine eminim. Bir Denetçiye hesaba katacak kadar zeki olduğunu düşünmüyorum. Şeytan amacına ulaşmak üzere. Onun tek derdi kendi varlığı. İstedğin eğlence onda değil.”

İsrafil, Anahari'nin nerede olduğunu anladı. Başının tam üzerindeydi. Onu içine çeken meraklı gözlerini hissetmişti. Konuşmak için ona bakmasına gerek yoktu. Ama bu gezegenin Denetçisi garipti. Ona eğlence verecek olanın kendisi olduğunu söylemişti ve mutlaka karşılığında bir şey isteyecekti. Ama ne zaman? İsrafil yine heyecanlandı.

“Varoluş çok sıkıcı, Denetçi. Herkes bir şeyler istiyor. Şeytan statü, Mikail saygı. Peki, sen ne istiyorsun? Bu gezegenin ve insanın sonuna giden zamanda, senin isteklerin beni ilgilendirmez. Eğlenmeye gelmedim ben. Dünya'yı yok etmek için buradayım. Kıyameti belirsiz insanın yok oluşunu kim hızlandırır, ben onun yanında olacağım. Ama senin bunu düzeltecek bir planın var gibi konuşuyorsun. Beni neye ikna etmeye çalışıyorsun?”

“Seni izledim, İsrafil. Kendi kendine konuşmalarımı dinledim. Meleklerle duyulan güvenin seni neden rahatsız ettiğini düşündüm. Kali'ye, meleklerin güvenilir olmadığını mı ispatlamak istiyorsun? Sen de ihanet etmek istiyorsun. Ama Mikail'in yapacağı bir başkaldırı kadar etkili olmayacağını biliyorsun. Bu yüzden onu kullanarak, meleklerle olan güveni tamamen bozacak bir ihanet planın var, değil mi?”

İsrafil'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve ardından büyük bir kahkaha attı.

“Ben, en son sahneye çıkacak olanım. Asıl yok edici benim. Mikail ve Şeytan sadece benim sebeplerim olabilir. Sen de kadere karışmadığın için, beni izlemekten başka bir şey yapamayacaksın ama sen Dünya'yla ilgileniyorsun. Benimle bir anlaşma yapmaya çalışıyorsun. Merak ettim, sen ne istiyorsun?”

Anahari, İsrafil’le duygusuz ve ifadesiz konuşuyordu. Bir gün karşılaşırlarsa, onu tanımasını istemiyordu.

“Senin tek sorunun, Kali’yi küçümsemek. O isterse, Şeytan’ı hiç var olmamış gibi yok eder. Yaratıcı Kali, her şeyin olmasına izin veriyor ve bu yüzden hesap sormuyor. Senin umut bağladığın Şeytan, tüm melekler âlemine hesap soracak. Eğer kazanırsa, Dünya’yı yok etmeyi sana bırakmaz. Peki sen, onun için yapacaklarının karşılığında bir şey isteyebilecek misin? O zaman geldiğinde, bunu yapacak kadar cesaretli olabilecek misin?”

İsrafil, sıkılmıştı. Bir Denetçinin bu kadar ısrarcı olması, Kali ve Şeytan’ın arasına girme cesareti göstermesi onu şaşırtmıştı.

“Şeytan’ın karşısında duran bir taraf mı var? Kali ona karışmayacaksa, sen—Denetçi—sadece izleyeceksen... Şimdi anlıyorum seni... Şeytan’a karşı beni kullanmak istiyorsun.”

İsrafil, başını yana eğerek iç çekti.

“Bir Denetçiyi bu kadar zor durumda bırakan şey nedir, gerçekten merak ettim.”

“Planlarını uygula, İsrafil. Ne istiyorsan onu yap ama Mikail’i oyalayacak bir şey bulmalısın. Şeytan sıkılmıyor, Mikail’se hâlâ Dünya’ya sığmaya çalışıyor. Sana tavsiyem, onu tanrılarla tanıştı. Olympos’u ziyaret etmelisiniz.”

İsrafil hafifçe gülümsedi. Son bir soru sormadan önce, gözlerini bir anlığına gökyüzüne kaldırdı.

“Senin adın ne, Denetçi?”

Anahari, İsrafil'in son söylediğini duymamıştı.

***

Anahari şaşırmıştı. Şeytan ve Mikail sakince beklerken, hiç ummadığı bir şekilde İsrafil, akıllı, yaramaz ve şımarık bir kız gibi tehlikeli çıkmıştı. Yapmak istedikleri ve özgüveni, oldukça kaygı vericiydi. Zamanda o kadar geriye gitmişti ki dönerken başına ne geleceğini bilmiyor ya da umursamıyordu.

Anahari, şimdiden İsrafil'in üzerine yapışmaya başlayan maddeyi görmüştü. Zamanla taşa dönüşecek ve büyük ihtimalle düşkün bir melek olacaktı. Yine de onun dikkatini Olympos tanrılarına çekmekte başarılı olduğunu biliyordu. En azından meraklı İsrafil kendi oraya gidecekti. Belki de yanında götüreceği Mikail'den korkan Olympos tanrıları, ondan kurtulmak için bir dilek dileyip yardım isteyebilirlerdi.

Yine de önce İsrafil'in taşa dönüşmeden geri dönebilmesi gerekliydi. Ama bu imkansızdı.

En çok merak ettiği ise, İsrafil'i düşkün bir melek olmaktan kim kurtaracaktı?

Şeytan mı?

Mikail mi?

***

İsrafil, Anahari'nin gittiğini anladığında, ne zamandır kendi kendine konuştuğunu merak ederken, yerdeki çiçeği ayağıyla ezerek:

“Demek tanrılar... Denetçi! Onlara gideceğim. Nasıl istersen öyle olsun. Bakalım sen beni ne kadar eğlendireceksin?” diye mırıldandı.

Denetçinin cesaretine hayran kalmıştı. Hemen geri dönme heyecanıyla kanatlarını açtı. Onun hiçbir şeye karışamayacağı için kendisini kullanmaya çalışıyor olması, başka planlarının da olma ihtimali, İsrafil'i daha da keyiflendirmişti.

Bir süre sonra, açtığı geniş, sarı kanatlarıyla dans eder gibi bütün çiçekleri ezmeye başladı. Şeytan, Mikail ve şimdi de meraklı bir Denetçi çıkmıştı karşısına. Bu oyun gitgide daha eğlenceli hale geliyordu.

Sakinleşip geri dönmek için hazırlanırken, gökyüzünde Dünya'ya yaklaşan dev bir meteor gördü. Güçlü kanatlarını çırparak, olacakları daha iyi görmek için çabucak Dünya'nın dışına çıktı. Yanından hızla geçen büyük, soğuk kaya henüz atmosfere girmemişti. Her zaman yaptığı gibi, tereddüt etmeden üzerine atladı. Meteorun büyüklüğü ve Dünya'ya yaklaşırken kazandığı hız etkileyiciydi. Ölçüleri belirlenmiş, hızı ayarlanmış, sipariş üzerine hazırlanmış bir meteor gibiydi.

Atmosfere girdiklerinde, İsrafil hızla üzerinden atlayarak hem meteordan hem de Dünya'dan uzaklaştı. Her şeyi görmek istiyordu. Büyük meteor alev alıp yanmaya

başladığında, ondan kopan parçalar Dünya'nın yüzeyine daha önce çarptı. Bir süre sonra, gezegenin yüzeyi, ona yaklaşan

M.Ö....

şeyin sıcaklığından alev aldı ve nihayet çarpışma gerçekleşti. Dünya neredeyse yörüngesinden çıkıyordu.

Çarpışmayla birlikte yükselen ses, İsrail'i derinden etkilemişti. Meteor biraz daha büyük olsa, Dünya'yı ikiye bölerdi diye düşündü.

“Ama biraz daha büyüğünü Şeytan istemezdi. Acaba gerçekten Dünya'yı benim yok etmeme izin vermez mi?”

Çarpmanın etkisiyle Dünya'nın dönüş hızı artmış, üzerindeki yangını söndürmek ister gibi telaşlı görünmeye başlamıştı. O anda Anahari'nin göremediği bir şeyi fark etti: Şeytan'ın parmağı.

Zamanı bir kitap sayfasını çevirir gibi hızla ileri almaya başladı. Sonrasında neler olduğunu görmek istiyordu. Mevsimler değişti, yeni kıtalar ortaya çıktı. Ama İsrail, Dünya'nın yeniden nasıl var olduğunu izlemek istemiyordu. On bin yıl ileri gitmişti ama Şeytan'ın izini bir daha göremedi.

Canı sıkılan İsrail, kanatlarını kapattı. Pelerinine yapışan tozları silkelemek için ellerini kaldırırken içinden geçirdi:

“İçimdeki temiz kadın yine ortaya çıktı.”

Üzerindekileri temizlemek için ellerini kullandı ama bir anda arkasında bir şey olduğunu hissetti. Fakat bu kez kıpırdanmadı.

“Demek meteorda izimi gördün, İsrail. Hâlâ çok meraklısın...”

İsrail hemen zihnini susturdu. Onu saran enerjiyi hissedebiliyordu. Şeytan gelmişti.

Onu unutmuş olduğuna inanamıyordu. İnsan bedeni kendiliğinden titriyor, Şeytan'ın baskısını daha da artırırsa tüm kemiklerini kırabileceğini biliyordu. Beklediği an nihayet gerçekleşmişti ama buna hazır mıydı? Bilmiyordu. Şeytan'ı kızdırmadan tüm planını öğrenmeliydi.

“Buraya kadar neden geldin, İsrail?”

“Sizi bulmaya geldim. Siz her zaman bizim efendimiz oldunuz, güçlü Azazel.”

“Bana Şeytan diyeceksin, İsrail.”

“Elbette, Efendi Şeytan.”

“Mikail neden geldi?”

Neden geldiğini bilmiyorum ama gelmeyi istemediğini hepimize gösterdi. O, sizin kadar güçlü ve kudretli değil. Sadece benim gibi emirlere uyan bir melek.

“Mikail’i oyalayacak bir şeyler bul. Buradan sıkılıp gitmek isterse, Dünya bir meleğin isyanını daha kaldıramaz. Mikail çok güçlenmiş, onun hakkında bilmem gereken bir şey var mı?”

“Mikail’in bir köpeği var.”

Şeytan büyük bir kahkaha attı.

“Bir köpek mi? Demek hayvanları seviyor. Ben ona bir hoş geldin hediyesi göndereceğim.”

İsrafil, Şeytan’ın da insan bedeni olup olmadığını merak etti. Aklından, “İnsana benzemeyi en son o isterdi herhalde,” diye geçirdi. Bir anda Denetçinin Olympos tanrılarıyla ilgili söyledikleri aklına geldi ve daha Şeytan’ın içindeki neşe bitmeden konuştu.

“Mikail’i Olympos tanrılarına götürüyüm mi, efendi?”

“Neden?”

“Dünya’yı senden önce yok edip buradan gitmemesi için.”

“Bu kadar cesaretli konuşmaktansa, daha akıllı konuşmalısın, İsrafil. Beni uzun zamandır görmediğinden böyle rahat olduğunu düşünüyorum. Mikail benim için bir tehdit değil ama bu Dünya’nın Denetçisi garip davranıyor. İçeri girmek için cama çarpan küçük bir sinekten farkı yok. Seninle konuşursa, benden ne istediğini sor.”

İsrafil, Şeytan’ın onu tehdit ettiğinin farkındaydı. Ama şimdiden onun elçisi olmuştu. “Denetçiler, Kali’nin sağ kolu, Şeytan’dan daha güçlü müdür?” diye düşündü. Sonuçta Denetçiler, meleklerden çok önce uyanmıştı. Ama Kali, yaratılışı korusun diye Şeytan’ı ne kadar güçlendirmişti?

“Bu düşündüklerin seni ilgilendirmez, İsrafil.”

İsrafil yakalandığını anlamıştı ama tüm düşüncelerine ulaşamadığını da fark etti. Kontrolden çıkan zihnini susturduğunda, Şeytan konuşmaya devam ediyordu.

“Sen düşüncelerini saklayamıyorsun. Mikail, benimle konuştuğunu zihninde görecektir.”

İsrafil’in önünde, yumruğu büyüklüğünde kırmızı bir küp belirdi.

“Mikail’den saklamak istediğin düşüncelerini bunun içine koy ve onu yanından ayırma. İnsanın kendi değersizliğini, kendisini Kali’ye ispatlamasını istiyorum. Hiç kimsenin de buna karışmasına izin vermem. Burası artık benim Dünya’m. Zamanı geldiğinde geriye yalnız sen ve ben kalacağız. Sen sur borusunu üflerken, ben de keyifle cennetteki ordularımın başına dönüp Başdenetçi ile görüşeceğim.”

Küp

İsrafil tekrar hareket edebildiğini fark ettiğinde, önünde duran küpün üst kısmı açıldı. İstemese de Şeytan'la ilgili her şey, yüzünden gri bir bulut gibi çıkarak küpün içine dolmaya başladı. Artık tamamen güvendeydi. Elindeki küp onun için oldukça işe yarar olacaktı. Üstelik en sonunda Şeytan ona ödülünü verecekti. Sıra Mikail'le anlaşma yapmaya gelmişti.

Dönmek için yola çıkmadan önce, Dünya'ya dışarıdan son bir kez bakmak için yükseldi. Meteorun çarptığı Dünya'nın yüz ifadesi hoşuna gitmişti. Elmacık kemiğinin üzerine büyük bir taş çarpan insan...

İsrafil'in yolculuğu beklediğinden de eğlenceli geçmişti. Geri dönüşünde insanların başlangıcını gördü ama artık o kadar özel gelmiyorlardı. İki büyük melek, bir Denetçi ve kendisi... Dünya artık çok daha ilginç bir yer olacaktı.

Kafasını asıl karıştıran ve onu en çok heyecanlandıran Denetçi olmuştu.

Heyecanla elçinin geldiği zamana ilerlerken, bu sefer de tanrıların ne zaman ortaya çıkacağını merak etmeye başladı. İnsanlar ortaya çıkmıştı ama Dünya'ya girdiğinde gördüğü tanrılar hâlâ yoktu. Denetçi, Olympos tanrılarından bahsederek kafasını karıştırmıştı. Gökyüzünün hâlâ boş olduğunu gördükçe, Denetçinin planını daha da merak etmeye başlamıştı.

İsrafil zamanda ilerledikçe, üzerine yapışan şeyler artık toz gibi görünmekten çıkmıştı. Tahmin ettiğinden çok daha fazla kirleniyor ve ağırlaşmaya başlıyordu. Denetçinin ne demek istediğini anlamış ve ona bir puan daha vermişti.

Henüz ileride milat kabul edilecek yıldan yirmi bin yıl gerideydi. Eğer sürekli ilerlerse, kısa sürede düşün bir melek olup tarih içinde hapsolacağını anlayan İsrafil, artık yapması gerekenin ilerlemek değil, beklemek olduğunu fark etti. Mikail'in onu mutlaka bulacağını biliyordu.

İsrafil de, taş dönüşene kadar bir Denetçi tarafından izlendiğinin verdiği keyifle önce insanların arasına, sonra da istediği gibi kadere karıştı.

***

Tanrılar, elçi gelmeden on binlerce yıl önce Dünya'da ortaya çıkmaya başlamıştı. Hepsinin ortak yanı, bir kötüyü yok ederek var olmalarıydı. İnsanlar gibi kalabalıktılar ve aralarında en güçlü, en gösterişli, en bilge olan biri vardı. Lider olarak seçilen tanrı, insanların iradesiyle belirleniyordu.

Elçi, öyle bir zamana geldi ki o dönemin insanı, kendine en çok benzeyen, bencilliğiyle güçlenen tanrıyı yaratmıştı: Zeus.

Efsanesine göre, tüm kötülüklerin kaynağı olan babası Kronos'u öldürmüş, Dünya'yı kardeşleriyle bölüşmüş ve böylelikle yaşam içindeki en güçlü ruhani varlık haline gelmişti. O, tüm Dünya'nın tanıdığı ilk tanrıydı.

Zeus

Zeus, insan zihinlerinden akan inancın, yöneldiği şeyi güçlendirdiğini ve ona hayat verdiğini anlamıştı. Yapması gereken tek şey, bu akışı kendine yönlendirmektir. Uzun süre insanların içinde yaşadığı, işlerine karıştı, tepkilerini gözlemledi ve en kritik gerçeği öğrendi: İnsanlar ölümden korkuyordu.

Bu korku insanı tedbirli, zeki, sadık, cesaretli ve en önemlisi inançlı yapıyordu. İnsanların tanrılarını ölümsüz

yaratmalarının sebebi de buydu. Bir ölümlü onları koruyamazdı.

Böylelikle, ölüm insanları; ölümsüzlük tanrıları şekillendirdi.

Zeus biliyordu ki huzurlu, sağlıklı ve mutlu insanlar tanrıya ihtiyaç duymuyor ya da onu unutuyordu. Ama onun unutulmaya niyeti yoktu. O, tüm Dünya'nın en güçlü tanrısı olacaktı ve bunun için ne yapması gerektiğini iyi biliyordu.

Zeus'un kendi kontrolünde bir ölüme ihtiyacı vardı. Savaşlar. İnsanları bir araya getiren, tanrılara sığınmalarını sağlayan ve belki de tanrıların doğmasına sebep olan şey. Sonuçta insan, uzun süre huzur içinde yaşamamıştı—ya da bilmiyordu.

Zeus, ölümün kontrolünü kızı Athena ve oğlu Ares ile ele geçirdi. Bu iki kişilik ordu, ona Dünya'nın kapılarını açtı.

Athena savaşları başlatır, Ares bitmesini engellerdi. Athena, istediği tüm kılıklara girerdi. Kralların danışmanı, dostu, müttefiki olur; tarafları birbirine düşürürdü. Krallar savaşmayı kabul etmezse, küçük entrikalarla ortadan kaldırılırdı. Yönetim değişmesi gerektiğinde, halk sokaklara çıkıp tüm soyluları katlederdi.

Athena kendini göstermez, kötü bir tanrı olarak tanınmayı istemezdi ama Ares öyle değildi. Bu işten en çok o memnundu.

Ares

Savaş meydanlarının en kanlı anlarında ortaya çıkar, yakılıp yıkılan köyleri keyifle izlerdi. Kadın, çocuk, yaşlı demeden kollar, bacaklar, kafalar koparır; kısa kılıcıyla atları ikiye bölerdi. Hem kahraman hem de düşman olmak en sevdiği şeydi.

Savaş meydanlarına mitolojik yaratıkları çağırır, binlerce insanın korku ve çaresizlik içinde ölmesini izlerdi. Sonra, tam her şeyin bittiği anda, bir kahraman gibi belirir, yaratıklara karşı savaşırdı.

insanlar, Savaş Tanrısı Ares'in savaşçıları koruduğuna inanırdı. Her iki taraf da Ares'in kendi yanında olması için dua eder, o ise iki tarafın da duasını kabul ederdi. Şekil değiştirip biraz önce yanında savaştığı insanların karşısına geçer ve onları da öldürmeye başlardı. Kimse ölümlerine neyin sebep olduğunu anlamadan, yine ona dua ederdi.

İnsanlar, zamanla bitmeyen savaşlardan yorulmuştu. Yöneticilerin anlamsız kararlarından, savaş meydanında birbirini yenemeyen orduların sefaletinden, bir anda ortaya çıkan doğaüstü canavarların karşısında çaresiz kalmaktan ve en önemlisi Savaş Tanrısı Ares'in ihanetinden bıkmışlardı. Tanrılarının keyfine göre şekillenen bu sonsuz döngü, halkı büyük bir çaresizlik içine sürüklemişti.

İşte Athena'nın da beklediği zamanlar tam olarak bunlardı. Korku içinde saklanan, kaılan, çaresizce ağlayan binlerce insanın en güvendiği sese dönüşerek onlara huzur veren bir fısıltıyla konuşurdu:

“Yıldırımların Efendisi, Olympos'un Tanrısı Zeus... Onun gücü her şeye yeter. Ona inanın ve güvenin. Tüm kötülükleri durdurabilecek tek tanrı odur. Ona dua etmelisiniz. Onu memnun etmek için tapınaklar yapmalısınız. Size ancak o yardım edebilir.”

Böylelikle Zeus'a sığınan ve ona inanan insanların sayısı arttı. Savaşlar bitmeye, garip yaratıklar kaybolmaya başladı. Zeus, kendi topraklarında korku içinde bir huzur sağlamıştı ama asıl hedefi tüm Dünya'ydı.

Kendi halkını bir araya topladıktan sonra, dış dünyayı tehdit ve korku aracı olarak kullandı. Kısa sürede, o zamana kadar bir araya gelmiş en büyük imparatorluğu ve orduları kurdu. Dünya'ya açtığı savaşta, orduların başında yine Savaş Tanrısı Ares vardı; imparatorluğun yönetimindeyse Tanrıça Athena.

İnanan insan, sorgulamadan her şeyi yapmaya başlamıştı ve Sonuç olarak Zeus, sonunda kölelerine kavuşmuştu.

İstedikini elde eden Zeus, büyük imparatorluğunun askerlerini, Dünya'nın en uzak köşelerine, birçok Olympos tanrısının da desteğiyle yeni ülkeler fethetmeye gönderdi. O kadar güçlenmişti ki artık başka tanrıların topraklarına girmekte tereddüt etmiyordu. Sürekli fetihlerle genişleyen sınırlar, büyüyen şehirler, yeni tanrılar, kahramanlar ve mitlerin doğmasına sebep oldu.

İnsanların Olympos tanrılarını gördüğü ya da tanrıların insanlara kendilerini gösterdiği zamanlar, yaratan ve yaratılanın birbirine tanık olduğu en son anlardı.

Tanrılar insan, insanlar tanrı olmak istiyordu.

Yüzlerce yıl boyunca insanlar Zeus'un kanatları altına girmeye devam etti. Huzur bulacakları bir yaşam hayal ederken, onun için savaşmaktan başka bir şey yapamadılar.

Zeus, insanların inanç üreten zihinlerine, yaşam içinde köleliği; öldükten sonra ise, işe yaramaz ruhlarına kardeşi Hades'in elinden sonsuz ızdırap armağan etti.

Zeus'a teslimiyet, Ares'in kanlı ellerinden kaçmaktan çok daha ağır bir bedel oldu. Bin yıllar süren bu döngünün sonunda, asıl görevi insanı kendine kölelikten kurtarmak olan Elçi, ilk kez bir tanrının köleliğine karşı savaşmak için geldi.

Zeus, topraklarına bir elçinin geldiğini Athena'dan öğrendi. Şimdiye kadar her elçi, geldiği toplumda yeni tanrılar yaratmıştı. Zeus, bunun kendi sonu olabileceğini biliyordu.

Ancak yine de paniğe kapılmadı. Her şeyin farkındaydı ama elçiyi durdurmak için zamanı ve gücü varmış gibi düşünüyordu. Elçinin, kendi inancını yayabilmesi için belirli bir yaşa gelmesi gerektiğini biliyordu.

Şu an bir tehlike gibi görünmese de, görkemli bir kapıdan geçerek dört varlığın eşliğinde Dünya'ya gelen şey, sıradan olamazdı. Belki de henüz fark edemediği başka bir şey vardı. Zeus, şüphelerinin peşinden gitmeye karar verdi ve Athena'yı onu izlemesi için görevlendirdi.

***

İnsanlık tarihinde etkisi çağlar boyu süren, yazılı ya da kulaktan kulağa aktarılan efsaneler, krallar ve tanrılar vardı. Hepsisi, acı ve umutsuzluğu tekrar tekrar yaşatmış, insanın kendini fark etmesini engellemiştir.

Peki, insanların bu acizliği kimin işine yarıyordu? Tanrıların mı? Yönetmek isteyenlerin mi? Din adamlarının mı? Hiçbir şeye karışmayan Şeytan'ın mı?

Yoksa yeni gelen Mikail'in mi?

Bu sefer farklı olan şey, daha önce iki gezegenini yalnızca özgür iradesini denemek için yok eden bir Denetçinin de bu oyuna dahil olma isteğiydi.

Peki, onun çabası yalnızca kendisi için miydi?

Yoksa yine hiçbir şey değişmesin diye mi?

***

Elçi, otuzlu yaşlarına geldiğinde, imparatorluğun merkezinde ortaya çıktı. Tanrılar için bu süre oldukça kısıydı ve Zeus, ona doğru yaklaşan yeni inancı görmezden gelerek tedbir almamıştı. Yaptığı en büyük hata, Athena'nın tüm uyarılarına rağmen, doğumundan hemen sonra elçiyi öldürmemiş olmasıydı.

Elçi, Zeus'un şehirlerinde, yollarında, köylerinde ve sokaklarında dolaşmaya başladığında, artık her şey için çok geçti. İnsanlar onun etrafında toplanmaya, söylediklerini dinlemeye ve kulaktan kulağa yaymaya başlamıştı.

Elçi, çok tanrılı dinlerin tamamına tehdit oluşturan yeni bir din getirmişti.

Her şeyi yaratan tek bir Tanrı...

Elçi, insanların yalnızca tek bir Tanrı'ya inanması gerektiğini söylüyordu. Ona inanırlarsa, bu dünyada huzur, ölümden sonra ise sonsuz bir merhamet bulacaklarını vaat ediyordu. Sözleri, özellikle köleleri, yoksulları ve yardıma muhtaç insanları kendine çekmiş; Zeus'a karşı bir inanç savaşı başlatmıştı.

Athena, her gün elçinin yaptıklarıyla ilgili Zeus'a bilgi verse de Zeus, Olympos tanrılarının bu tehlikeden haberdar olmalarını istemiyordu. Onun egosu her şeyi yok edecekti.

Athena'nın elinde, bebeği öldürmek için birçok fırsat geçmişti ama Zeus'u ikna edememişti ve şimdi, elçinin yanında onu hiç yalnız bırakmayan bir melek vardı.

Cebrail

Athena, insanların Cebrail dediği bu varlıktan korkuyordu. Kalabalık içinde elçiyi takip ederken, defalarca yanlarına kadar sokulmuştu ama Cebrail onu görmezden geliyor, efendisi gibi bir çoban kıyafeti içinde insanlar arasında yürümekten çekinmiyordu.

Yeni inanç, Zeus gibi kölelere ihtiyaç duyan insanları da etkiledi. Artık yalnızca tanrılar değil, Zeus'la birlikte krallar, din adamları ve tüccarlar da tehlike altındaydı. Tapınaklarına ne ziyaretçi geliyor ne de adak adanıyordu. İnsanlar ona olan inancını kaybediyordu.

Zeus, elçiyi öldürmek zorunda olduğunu nihayet anladığında, Athena, babasının çok geç kaldığını biliyordu. Yıllardır o anı bekliyor gibi gerekli tüm şartları çoktan planlamıştı. Ancak harekete geçmeden önce, onu tek endişelendiren şeye, meleğe gitti.

Elçinin on iki yakın arkadaşından biri olarak bilinen, yanından hiç ayrılmayan Cebrail, Athena'yı yine görmezden geldi ama bu sefer Athena konuşmakta kararlıydı. Onunla savaşmak istemiyordu. O etraftayken kendini güçsüz hissediyordu.

Elçinin yanından hiç ayrılmayan meleğın, efendisi ölürlen ne yapacağını bilmesi gerekiyordu. Athena, her zaman tedbirli ve akılcı bir tanrıydı. Elçiyi koruyacak mıydı bilmeliydi. Aslında elçiyi o öldürmeyecekti ama sebep olacağı kaçınılmazdı.

Athena'nın giydiği kırmızı tunik, bedenini sıkıca saracak şekilde üzerine dolanmış, kolsuz kumaşı ise omzunda iğne başlı bir broşla tutturulmuştu. Masum olduğunu göstermek ister gibi giyinmişti.

Cebrail ise her zaman aynı tuniği giyyordu. Boyu ayak bileklerine kadar inen, belden aşağısı etek gibi görünen, üst kısmı ise sıkıca saran kıyafetini açık kum rengi bir pelerin tamamlıyordu. Üstü her zaman temiz, yüzü sakin ve duygusuzdu.

İnsanlar onunla konuşuyor ama sonra onu hatırlamıyor gibiydiler. Elçinin diğer on bir arkadaşı halk tarafından tanınıyor, isimleri konuşuluyordu. Ama Cebrail'in adı haricinde, kimse ondan bahsetmiyordu. Athena, elçiyi ve Cebrail'i bir pazar yerinde buldu.

Athena - Cebrail

Etraflarında bir kalabalık oluşmuştu ama henüz sayıları on kişiyi geçmiyordu. Elçi en önde yürüyor, yol boyunca işlerini bırakıp yanına gelen insanlara bir şeyler anlatıyordu.

Athena, cesaretini toplayıp Cebrail'in yanına gitmek için harekete geçti ama çevresindeki kalabalığın sayısı kısa sürede yüzleri bulmuştu.

Hep aynı şey yaşanıyordu. Elçi, bir yere doğru yürüdüğünde, birkaç kişi onu takip etmeye başlıyor, sorular sormak için her durduğunda çevresi daha da kalabalıklaşıyordu.

Çok geçmeden, dar sokaklardaki kerpiç evlere ve pazardaki tezgâhlara çarpan insanlar, kargaşa içinde yere düşenleri umursamadan ilerlemeye devam etmeye başladılar.

Cebrail, Athena'nın yanına yaklaşmakta olduğunu biliyordu. Onun, herkese görünür olduğunu fark ettiğinde şaşırıldı. Daha önce Dünya'ya birçok kez gelen Cebrail, tanrıların insanlara bu kadar benzediğine ve onların arasında bu kadar rahat dolaştıklarına hiç şahit olmamıştı.

Athena, becerikli bir tanrı olmaktan uzak bir varlık gibi görünüyordu. Giydiği gösterişli kıyafet, dikkat çekmekten çok öfke uyandırıyor. Çevresindeki insanlar ona yol vermek istemiyor, arkasından öfkeyle "dinsiz" diye fısıldaşıyorlardı.

Athena'nın niyeti de zaten dikkat çekmekti. Melekle kalabalık içinde konuşmanın daha güvenli olacağını düşünmüştü ama Cebrail'in yanına vardığında, artık kimse ona bakmıyordu.

Bir an sonra Athena, tüm kalabalıkla aynı anda adım atar olmuş, içinde hafif bir sarhoşluk ve coşku hissetmişti. Bütünün bir parçası olmak, tanrıların anlayacağı bir şey değildi. Herkes birbirine benziyor, Cebrail herkese benziyordu.

Onu yürürken görüyorlar mıydı, o da belli değildi. Bir süre sonra Athena, Cebrail’le yalnız kaldığını hissetti. Artık etraflarındaki gürültüden de soyutlanmışlardı. Meleğin onu içeri aldığı ve konuşmaya hazır olduğunu anladı. İçindeki coşku ve bir sürüye ait olma hissi bitmişti. Vücudunu dikleştirip özgüvenini yükseltmeye çalışırken, kaçamak gözlerle yanında yürüyen Cebrail’e baktı. Melek, yalnızca omuzlarına kadar geliyordu ve hâlâ ona bakmıyordu.

Athena da göz teması kurmak istemedi. Meleğin yüzüne bakmadan konuşmaya başladı:

“Bir meleksin ve adın Cebrail.”

Cebrail, “Evet,” der gibi başını hafifçe salladı.

Athena, insanca bir tepki beklemiyordu. Güçlü, tehdit içeren, kısa ve net bir cevap bekliyordu. Yine de hatayı kendinde aradı. Geçştirilebilecek bir soru sorduğunun farkındaydı. Yanında yürüyen bu varlığın her şeyden haberdar olduğuna emindi. Uzatmanın gereksiz olduğunu biliyordu. Bu kez daha güçlü bir sesle konuştu:

“Sen de biliyorsundur. Bu kalabalıktan biri elçiye ihanet edecek.”

Melek, duymamış gibi yürümeye devam etti.

Athena, en son söylemesi gerekeni en başta söylemiş gibi hissetti. Meleğin ona cevap vermemesi normaldi. Ne demesini bekliyordu ki? Yine de, ona saldırmamıştı. Bu bile Athena’nın korkusunu biraz olsun yenmesine yetti.

Athena'nın dikkati iyice dağılmışken, Cebrail aniden konuşmaya başladı. Athena, duyduğu sestten irkilmmişti.

“İnsan ihanet eder, Athena. Ancak; bundan sonra tüm günahlarının bedelini öldükten sonra ödeyeceklerini bilerek yaşayacaklar. Elçi bunu öğretiyor. Ayrıca insan, binlerce yıldır ihanet ediyor. Varlığı boyunca da ihanet etmeye devam edecek. Asıl yok oluşa sebep olacak ihanetin, kimin elinden geleceğini merak etmelisin.”

Athena, neye uğradığını şaşırıldı. Cebrail'in beklenmedik cevabı, onu huzur bulduğu sessizlikten Dünya'ya çarpar gibi geri getirmişti. Bir an neredeyse kaçacaktı ama adımlarını hızla uyumlayıp, aklına gelen ilk şeyi sordu:

“Adımı nereden biliyorsun?”

“Her şeyi bilen efendiden...”

Athena, cevabın boşluğunda kayboldu. Anlamsız cevaplar sadece aklını karıştırıyor, kontrolünü kaybetmesine neden oluyordu. Binlerce soru sorabilecekken konuşmayı unutmuş gibi, sadece şunu diyebildi:

“Sizler nesiniz? Nereden geldiniz? Neden buradasınız?”

Cebrail'in sesi her zamanki gibi sakindi.

“Bu cevaplar artık insanların zihninde. Benim adımı da onlardan öğrenmedin mi?”

Athena, hiçbir şey anlamamıştı.

Kalabalıktan yavaş, Cebrail'den hızlı yürümeye başladı. Sonra bir anda durdu, yüzüne baktı ve sordu:

“Neden elçinin ölümünü durdurmuyorsun?”

Cebrail'in yüzündeki sakinlik ve konuşmasındaki garip bilgelik, Athena'yı korkutuyordu. Tekrar kafasını toparlamıştı. Artık asıl konuya dönmüştü ve meleğin vereceği cevabı hiç olmadığı kadar merak ediyordu.

“Elçi... O da Dünya'ya ölmek için geldi. Her şeyi başlatacak olan, onun ölümü olacak. Biz onun için burada değiliz.”

Athena, nihayet meleğin basitçe cevap verebileceği bir soru buldu.

“O zaman niye geldiniz?”

Cebrail, aynı sakince yanıt verdi:

“Melekler sebepleri bilmez. Yalnızca verilen bir emir için.”

Athena, bir meleğe emir veren gücün ne olduğunu düşünmek bile istemedi. Dünya dışından gelmişlerdi ve belli ki oralarda yöneticiler vardı. İnsanlığın binlerce yıl sürecek yaşamından bahsetmişti. Peki şimdiye kadar neredeydiler?

Athena'nın zihni, cevaplardan çok sorularla doluyordu. Artık oradan ayrılma vakti geldiğini hissetti. Gerçek formuna dönüştü. Eline mızrağını ve kalkanını aldı. Tüylü başlığını başına taktı ve insanların seslerini tekrar duymaya başladı.

Melekle birlikte birkaç adım daha attı, ardından arkasına bakmadan kalabalığın içine karıştı.

Athena - Cebrail

Cebrail, Athena'nın yüzlerce insanın arasından nasıl ilerlediğini izlerken bir kez daha şaşırıldı. Ruhsal bir varlık, maddeye hükmediyor ve hiçbir bedel ödemiordu. Denetçilerin ve meleklerin, madde kaderini etkilemeleri yasaktı ama Athena, insanların göremeyeceği bir ruhsal form almış, önüne çıkanlara çarparak ilerliyor, yalnızca dokunduklarının bile ayaklarını yerden kesmesine sebep oluyordu. Ayrıca, oldukça akıllı ve cesaretliydi.

Athena, kalabalıktan çıkmaya çalışırken, “Onun ölümü her şeyi başlatacak,” sözünü aklından çıkaramıyordu. Ya meleğin istediği gibi hareket ediyorsa?

Elçinin ölümünün iki tarafın da işine geliyor olması fazlasıyla garipti. Asıl mesele, aynı sonucun iki farklı beklentiyi de karşılayıp karşılamayacağıydı.

Evet, elçinin ölümü her şeyi başlatacaktı ve taraflardan biri, bunun neye mal olacağını bilmiyordu. Üstelik her şey için çok geçti.

Zeus, ne olursa olsun elçinin öldürülmesini emretmişti.

Son Akşam Yemeği

***

Kısa insan hayatı, elçi için daha da kısa sürdü. Athena, planlarını kararlı bir şekilde uygularken, elçi ölmek üzereyken yanına bir melek daha geldi. Ancak yeni gelen melek de onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı, sadece izledi. Sanki Melekler, elçinin nasıl ve ne zaman öleceğini zaten biliyorlardı.

Bir ışık olarak Dünya'ya gelen elçi, görevi bittiğinde insanlar tarafından işkence görerek öldürüldü. Başına takılan telden bir taç, onun ölümünün simgesi oldu. Gökyüzünü saran tanrılar da Elçi'nin doğduğunda değil, öldüğünde bir kral olduğunu gördü. Azrail'in eşliğinde çabucak Dünya'dan ayrılan elçinin kısa yaşamı, doğumundan ve öğretilerinden çok, ölümüyle hafızalara kazındı.

Elçi, geride tek bir Tanrı'ya inanma fikrini bıraktı. Ondan başka bir yaratıcı olmadığını, her şeyin sebebinin o olduğunu söyledi. Üstelik, tek olan bu Tanrı'nın her zaman affedici olduğunu anlattı. Her durumda ona sığınılması gerektiğini ve en önemlisi, ölümün bir son değil, bir başlangıç olduğunu bilgisini geride bırakarak gitti.

***

Dünya'dan ayrılırken, tüm ruhani varlıklar gibi Mikail de elçiyi izliyordu. Onun için Dünya'ya gelmiş, ancak elçinin ölümünü beklemekten öteye geçememişti. Ortalama bir insan ömrü kadar bile yaşamayan elçi, öldürülmüştü. Cebrail, her gün Mikail'e elçiyle ilgili bilgiler vermiş, Athena'nın planlarını izlemişti.

Mikail hâlâ sınındığını ya da ona oynanan bir oyunun içinde olduğunu düşünüyordu. Evine dönüştürdüğü Avustralya'daki Augustus Dağı'nın içinde kendini Dünya'dan soyutlamış olsa da her şeyi görüyor ve duyuyordu.

Koltuğunda oturmuş, köpeği Karanlık'ın başını okşarken birden ayağa kalktı. Elçi ve Azrail, çıkış kapılarına varmak üzereydi. Mikail'in merak ettiği tek şey, kapı elçinin arkasından kapanacak mıydı, yoksa tamamen yok mu olacaktı? Onun için bir umut bırakılacak mıydı?

Mikail

Elçi kapıdan çıktığında, kapılar kapanmaya başladı. Kırık dökük halleriyle, hâlâ parçalar düşürerek kapanırken, çıkardıkları gıcırtilar, Mikail'in içindeki öfkeyi tarif eder gibiydi. O an anladı. Hapsedilmişti. Dünya'da kalması gerekiyordu. Ama ne için?

Yaratıcı Kali ve Şeytan arasındaki bu sorunun içine neden gelmişti? İnsan neden özel olmak zorundaydı? Zamanla cevaplarını bulacağını biliyordu ama cevaplar artık umurunda değildi.

***

İnsanların fark etmediği şey, kendisinin de hapsedildiği bu Dünya'da koğuş arkadaşı sayısı artmıştı. Şeytan, şimdi de Mikail'e yer açmak zorunda kalan insan, tek odalı bu hücrede kendini nasıl koruyacak?

Mikail- Şeytan

***

Zeus, odasının uzaya açılan kapısından Dünya'ya baktığında, içinde bir korku belirdi. Her zamanki gibi gökyüzüne yükselen dualar, bu kez bir duman gibi Dünya'nın dışına taşıyor, gezegen, elçinin bıraktığı küçük bir kıvılcımla alev almış gibi görünüyordu. İnsanların ateşle oynamayı ne kadar sevdiklerini ve sonunda Dünya'yı onunla yok edeceklerini biliyordu.

Zeus'un Evi

Bu tehlikeyi tek başına düşünmek istemedi. Daha önce kimseyi içeri almadığı odasına Athena'yı çağırdı. Konuştuklarının duyulmasını istemiyordu. Athena, babasının Olympos Dağı'nın zirvesindeki, etrafı açık, üstü kapalı tapınağına girerken onu kimse görmedi. Nihayet, babasına olan sadakatini karşılığını almaya başlamıştı. Ancak attığı ilk adımda hissettiği coşku başını döndürmüş gibi gelse de sebebi heyecan değildi.

Zeus - Athena

Zemin ve tavan, yamulup bükülen, dalgalanan iki büyük aynadan oluşuyordu. Ayaklarının altı kıpır kıpırdı. Bastığı aynanın üzerinde nasıl yürüyeceğini bilmeden attığı ikinci adımda zemin sakin bir göle dönüştü. Sonrasında attığı her adım, suya atılan bir taş gibi, ayna yüzeyinde küçük dalgalar oluşturdu. Athena, Zeus'a yaklaşmaya çalışırken, tapınağın gizlediği sır, Zeus'un isteğiyle kendini gösterdi.

Zemindeki ayna, yıldızlarla dolu uzay boşluğunu yansıtıyor, başının üzerinde ise bütün ihtişamıyla Dünya dönüyordu. Athena, bir kez daha babası Zeus'un gücüne hayranlık duydu.

Burası, Dünya dışına açılan bir geçit miydi? Zeus'un asıl amacı uzaya hükmetmek miydi? Onun sınırları Dünya'yla mı sınırlı değil miydi, yoksa daha büyük bir planı mı vardı?

Athena'nın şaşkınlığını üzerinden attığını fark eden Zeus, nihayet konuştu:

“Seni buraya çağırmanın sebebi, konuştuklarımızın yalnız ikimizin arasında kalmasını sağlamak. Dünya, ağzımızdan çıkan her sözü bir gün şahitlik etmek için saklar ve istemeyi bilenle de paylaşmaktan çekinmez. Bu odayı, Dünya'nın üstüne kurdum ki yaptıklarımı görmesin, beni duymasın. Bundan sonra, bu oda dışında ağzından çıkacak her kelimeye dikkat et. Öğrendiklerinle ilgili her şeyi bilmek istiyorum. Benden en küçük ayrıntıyı bile saklama.”

Athena, başını kaldırıp üzerinde dumanları tüten Dünya'ya bir kez daha baktı ve Zeus'un emriyle konuşmaya başladı:

“Elçinin, insanlar arasında doğup bir çoban ya da marangoz olarak yaşadığı söyleniyor. İnsanlara mucizeler göstermiş, yoksulları, kimsesizleri ve köleleri etrafına toplamış. İnanıldığı tanrının yapamayacağı hiçbir şey olmadığını anlatmış. Ve bizi bile...”

Athena bir anda sustu. Zeus ona her şeyi anlatmasını istemişti ama her şeyi duymak istemediğini de biliyordu. Babası, soylular ve saray insanları gibi giyinmişti. Daha çok bir siyasetçi gibi görünüyordu. Anlaşma yapmaya gelen biri gibi duruyordu. Athena ise savaşmaya hazır bir asker gibi.

Sessizlik uzadı. Zeus, ayaklarının altındaki uzay boşluğuna bakarken hiçbir tepki vermiyordu. Oraya mı gidiyordu? Yoksa kaçacak bir yer mi arıyordu?

Athena, beklemekten sıkılıp devam etti:

“Elçiyle gelen varlıklara ‘melek’ deniliyor. Biri hariç, hepsi ışıktan yaratılmış. Karanlık olanın adı Mikail. Ona Başmelek diyorlar. Her birinin farklı isimleri ve görevleri var. Bu bilgiler, Cebrail adındaki melek tarafından elçiye verilmiş, o da insanlara anlatmış ama en büyük sorun, Azrail. Çünkü o, insanları ölümlerinden sonra başka bir boyuta götürüyor. En tehlikeli ve ilginç İsrail. Onu henüz görmedim. O, Dünya’yı yok etmeye gelmiş.”

Zeus’un yüzü değişti. En çok Azrail’in varlığına öfkelenmişti. Zaten Dünya onun olmayacaksa, yok olmasının da bir önemi yoktu. Zeus’un yüzü öfkeyle gerildi.

Azrail

“O ruhlar bana aitti! Bu Azrail denen melek, bir hırsız olmalı! Nereye götürüyor insanları?”

Athena, Zeus'un hâlâ yalnızca kendini düşündüğünü görebiliyordu. Babası, geldiğinden beri ilk kez ona bakmıştı. Gerçekten bir cevap bekliyordu.

“Cennete,” dedi Athena.

“Cennet mi?”

“İnsanların tüm dileklerinin yerine geleceği, her şeyi elde edecekleri bir yermiş.”

Ödüllendirmek... Zeus'un aklına hiç gelmemişti.

O, insanları öldükten sonra Hades'in karanlık dünyasına gönderirdi. Tapınaklarda, şehirlerde ya da köylerde, nerede yaşarlarsa yaşasınlar, rahipleri, bilgeleri, kahramanları, iyi ya da kötü tüm insanları, çekecekleri sonsuz acıyla baş başa bırakırdı. Tanrı olmanın en keyifli kısmı buydu. Athena'ya hızla sordu:

“Cennette tanrı olmak isterlerse, dilekleri kabul edilecek mi?”

Athena, bu soruya cevap vermek istemedi. Hiçbir fikri de yoktu. Zeus tekrar sordu:

“İyi kötü demeden, tüm insanlar cennete mi gidecekmiş?”

Athena, bu sefer cevap vermek zorunda hissetti.

“Tek Tanrı'nın bağışlayıcı olduğu söyleniyor,”

hemen ardından pişman oldu. Zeus, elini kaldırdı ve Athena'ya çıkmasını işaret etti.

Athena tapmaktan çıkarken, Zeus'un ona inanmayı bırakan insanlara hesap soracağını çok iyi biliyordu. O, hiçbir zaman bağışlayıcı olmamıştı. Tüylü başlığını başına takarken yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ve Ares'i bulmak için Zeus'un evinden sessizce ayrıldı. Kimse onu görmedi. Zeus'un topraklarında, savaş yeniden başlayacaktı.

M.S

***

İnsanlık, kendi yaşama telaşı içinde birbirini öldürmeye devam ederken, Şeytan, Dünya'nın merkezinde milyonlarca yıldır her şeyi izliyordu. Zamanın akışı onun için bir döngüden ibaretti. Birçok elçi gelmiş, insanlar kendi özgür iradeleriyle tekrar tekrar köleye dönüşmüşlerdi...

Şeytan, aynı şeyin yine yaşanacağından emindi. İçindeki intikam isteği, insan varoluşunun altında yanan bir ateş gibiydi. Hiç sönmemiş, yalnızca zamanla daha derinlere saklanmıştı.

Kurbağa, yavaş yavaş ısıtılan sudan kaçmaz ve onu neyin öldürdüğünü hiçbir zaman bilemez. İnsanların bu duruma şaşırması ne garip...

***

İsrafil yüzlerce yıldır ortalarda yoktu. Cebrail ve Azrail'in görevleri devam ediyor, ancak melekler âlemine dönmeden önce Mikail'e uğruyorlardı. Zihinlerinin okunduğunu bilseler de her şeyi anlatıyorlardı. Mikail, onların sözlerinden olayların gidişatını takip ediyordu, fakat İsrail'in nerede olduğunu hâlâ bilmiyordu.

Mikail, kadın olmayı seçmişti. Kadınların zihnini daha yaratıcı buluyordu ve bu yeni formu, dünyaya bakışını değiştirmişti. Monolit taşıdaki evinin şekli de bu tercihe göre belirlenmişti. Küp biçimindeki evinde, duvarlarda tablolar asılıydı. İki geniş deri koltuk, içeceklerle dolu kristal şişelerin bulunduğu cam bir dolap, uzun ve geniş bir masa, masanın üzerinde boşlukta sarkan büyük bir şamdan vardı. Ancak en dikkat çekici değişiklik, artık iki evcil hayvanının olmasıydı. Köpeği hâlâ yanındaydı, fakat yerdeki kırmızı halının içinde kıvrılarak dönen siyah bir yılan da ona eşlik ediyordu.

Mikail'in Evi

Yılanın ona nasıl geldiği belirsizdi ve bu durum Mikail'in içinde bir şüphe uyandırıyor.

Elçi gideli elli yıl olmuştu. Mikail, insanların arasındaki güç dengelerinin nasıl değişeceğini bilmiyordu, ancak kısa sürede birçok ölüm yaşanacağından emindi. İnsanlar doğadaki diğer canlılardan farklı değildi; güçlü olan öldürmeye başlayacaktı. Elçi, gücün el değiştirmesine sebep olup gitmişti. Artık ölen, öldürecekti. Ancak Mikail'in asıl merak ettiği şey İsrail'di ve onun mutlaka kendisine ulaşacağını biliyordu.

İsrafil ise tamamen taşa dönüşmek ve bir düşkün olmak üzereydi. Artık zamanda hareket etmeyi bırakmıştı. Şeytan'ın ona yardım etmeyeceğini, hatta bu hâlinin onun hoşuna bile gittiğini biliyordu. Onu ancak Mikail kurtarabilirdi ama ona nasıl haber ulaştıracağını bilmiyordu. Üzerinde, taşa dönüşmeyen tek şey vardı: Şeytan'ın ona verdiği küp. İçinde düşüncelerini saklayabiliyordu ve aklına gelen ilk şey, onu bir yolculuk aracı olarak kullanmaktı.

İsrafil, kırmızı küpü sol eline aldığı anda, küp avucundan hafifçe yükselerek önünde dönmeye başladı. Ancak sol elini yeterince hareket ettiremiyordu. Küp, sanki yüzlerce ton ağırlığındaydı. Sağ eliyle ona dokunduğunda, küp onun ne istediğini biliyor gibi davrandığını fark etti. Üst kapağı sessizce açıldı ve onu içine çekmek isteyen bir rüzgâr yükseldi.

İsrafil, heyecanla tüm zihnini küpün içine aktarmaya başladı. Mikail'in karşısına geçtiğinde her bilgiye ihtiyacı olacağını biliyordu. Geriye yalnızca tek bir komut bıraktı ve İsrafil'in bedeni emri yerine getirerek tüm gücüyle küpü zamanın derinliklerine savurdu ve tamamen taşa dönüştü.

Mikail tam da İsrafil'i merak ettiği sırada, onun hızla kendisine doğru geldiğini hissetti. Henüz çok uzaktaydı, ancak yaklaşma hızı olağanüstüydü. Ona, meraklı zihinlerin her zaman başını belaya soktuğunu söylemişti, ama İsrafil vazgeçmiyordu. Üstelik hiç korkmuyor gibiydi. Melekler âleminde olsaydı, böyle bir davranışa asla izin vermezdi. Ancak Dünya'da, Mikail'i meşgul edebilecek tek varlık İsrafil'di.

İsrafil, uzun bir yolculuğunun ardından Mikail'in odasında belirdi. Küçük bir küpün içinde, hızla dönerek ortaya çıkmıştı. Küp ne yapacağını biliyor olmalıydı, çünkü bir süre

sonra dönüşü yavaşladı ve nihayet durdu. Artık dışarıyı görebiliyordu ya da gördüğünü düşünüyordu. Etrafındaki karanlığı tanıyordu. Mikail'in içindeydi. Beklemekten başka çaresi yoktu.

Kırmızı Küp - Mikail

Mikail, odasında beliren küçük kutuyu görünce şaşırıldı. İsrail içinde öylece duruyordu. Bedenini geride bıraktığı belliydi, ancak onun içinde olduğu bu şey, ne ona ne de dünyaya aitti. Nereden bulduğunu merak ediyordu ama ona yardım etmezse başına neler açabileceğini de biliyordu. Bir süre hiçbir şey yapmadan bekledi.

İsrail, Mikail'in kurallara uyan bir melek olduğunu biliyordu. O, Şeytan gibi değildi ama uzun zamandır onu göremediği için değişip değişmediğinden emin olamıyordu. İçine bir tedirginlik çöktü. Kendi hatası yüzünden düşkün bir melek olmuştu ve Mikail bunun bedelini ona kolayca

ödettirebilirdi. Küçük bir kutunun içinde sıkışıp kalmıştı ve Mikail onu avucunun içine alıp bir kenara fırlatsa, kimse ona hesap sormazdı ve hemen yeni bir kıyamet meleği görevlendirilirdi. Mikail için onun var olup olmaması hiçbir şey ifade etmiyordu.

İsrafil bu sefer gerçekten kaygılanmaya başlamıştı ama her zaman bir planı vardı ve Mikail de bunu biliyordu. Ona göre, merak en büyük güçtü. Mikail de er ya da geç merak edecekti.

Gerçekten de Mikail'in zihninde sorular belirmeye başlamıştı. Özellikle küpün gücü, İsrafil'i aşan bir şeydi. Şeytan ona yardım etmiş olabilir miydi? İşte tam da bu yüzden, odadan karanlığı çekti. O an, şamdanlar bir anda alev aldı ve etrafı aydınlattı.

İsrafil, içinde bulunduğu telaşla kendi kendine konuşurken her şey görünür hâle geldi. Küpün içinde attığı sevinç çığlığı, duvarlara çarpıp yankılanınca neredeyse kulaklarını patlatıyordu. Sevincini saklamaya çalışarak sakin bir şekilde beklemeyi sürdürdü ve sonunda emri duydu:

“Dışarı çık, İsrafil!”

İsrafil, küpün içinden fırladığında, Alaaddin'in sihirli lambasından çıkan cin gibi görünüyordu. Saydam, küçük bedeniyle Başmelek'in önünde saygıyla eğildi.

Mikail, kahverengi deri koltuğunda oturuyordu. Siyah uzun elbisesinin derin yırtmacından çıkardığı bacaklarını üst üste atmış, gözlerini İsrafil'e dikmişti. Sağında, maviden siyaha renk değiştirerek hareket eden şöminenin alevleri boynundaki Monolit kolye üzerinde dans ediyordu.

Mikail, elindeki kristal bardaktaki siyah sıvıyı yavaşça sağa sola sallıyordu. Siyah, uzun saçları başının üzerinde topuz şeklinde toplanmıştı. Sağından ve solundan dökülen saçları, kulaklarının üzerini kapatıyordu. O kadar siyahlığın içinde, teninin beyazlığı İsrafil'i şaşırttı. Ama en çok şaşırtan şey, gözleriydi. Mikail'in gözlerinin siyahı, göz bebeklerini tamamen kaplamıştı.

İsrafil, zaman içinde yola çıkmadan önce Mikail'in bir kadına dönüştüğünü görmüştü ve Dünya'nın en güçlü kadınının karşısına nasıl çıkması gerektiğini planlamıştı.

Küpün üstünden yavaşça yere inerken astral bedeninin ayakları zemine bastı. Mor pelerinin başlığını açtı ve beline kadar uzanan sarı saçlarını beyaz bir iple toplayarak arkasına attı.

Mikail'in çekiciliğini, güzelliğini, kıyafetlerini ve boynundaki kolyeyi kıskanmıştı. Sonuçta o da bir kadındı. Yine de kraliçenin karşısına mütevazı ama zeki bir kadın olarak çıkması gerektiğini biliyordu. Mikail'in zihninin ne kadar yaratıcı olduğu, yaşadığı evden de anlaşılıyordu. Odanın dekorlarında, insanların düşünse bile yaratamayacağı şeyler vardı.

İki kadın arasındaki sessizlik devam ederken Kimin daha meraklı olduğu belli değildi. İsrafil, gözlerini Mikail'den zorla ayırıp odayı inceledi. Duvara bakan iki büyük pencere fark etti. İçeriye süzülen karanlık oradan geliyordu. Birinin ardında, onu izleyen iki kırmızı gözün varlığından emindi. Halının içinde kıvrılarak dönen varlık da ilgisini çekmişti, ancak Mikail'e bunu sormaya gelmemişti.

Mikail'in karşısında durdukça içindeki hayranlık artıyor, cesareti ise aynı oranda azalıyordu. Beklemek onun

için en büyük sorunlardan biriydi. Üstelik küp onu burada ne kadar tutabilirdi, bunu da bilmiyordu. Henüz konuşmaya başlayamamışken, Mikail'in sesi kulaklarında yankılandı:

“Söyle İsrafil, nasıl bu hâle geldin?”

Kadının sesi sakin ama buyurgandı. İçinde zamana meydan okuyan bir olgunluk vardı. İsrafil, kendine geldi ve yüz yıldır hazırladığı, defalarca tekrarladığı konuşmasına bir anda başladı:

“Zaman beni yakaladı, efendi. Ama bildiklerimi size ulaştırmak için elimden geleni yaptım.”

“Bu küp nedir?”

İsrafil bu soruya hazırlıklıydı. Kısa bir yanıt verdikten sonra, Mikail'in zihnini kurcalayacak asıl açıklamaya geçecekti.

“İnsanlar geçmişte çok güçlü büyüler üretmişler. Oldukça yaratıcılar. Yaşama istekleri en büyük dürtüleri. Bedenleri, onların farkında bile olmadan, ne pahasına olursa olsun varlığını sürdürmek için çoğalıyor. Ölümsüzlüğü bulmuşlar ve adına doğum diyorlar...”

Kısa bir duraksama yaptı. Mikail'in küpü unuttuğunu anladı. Çünkü şöminedeki ateş bir anda söndü. İçinden kendine daha cesur olmasını söyleyerek devam etti:

“İnsanlar yaşama tutunmaktan başka bir şey düşünmüyorlar. On binlerce yıldır en büyük dileklerinin ölümsüzlük olduğunu gördüm. Yaşamın ellerinden alınmasını istemiyorlar. İnsanlık kavramındaki birliğe inanarak yaşıyorlar. Bireysel ölümlerin bir önemi yok gibi. Bir insan öldüğünde, onun kıyameti koparken, toplumsal bir yok oluştan korkuyorlar. Bugüne kadar gördüğüm, öğrendiğim birçok dinde, yeniden dünyada doğacaklarına inanıyorlar. Elçinin öğretileri öyle değil. Bu bizim için büyük bir fırsat.”

“Bireysellik var, İnsanlık yerine, kişisel günahlar ve ödülleri var. Bu inançla özgürlüğüne kavuşacak insanlar, kıyametin kopmasını hiçbir zaman istemeyecekler. O yüzden biz de bunu onlara fark ettirmeden yaptıracağız. Tek yoluysa doğum döngüsünü durdurmak. Onlara, çocuklarının bir geleceği olmayacağını hissettirmeliyiz.”

Mikail, başını hafifçe yana eğerek dinliyordu. İsrafil'in söylediklerinde bir tuhaflık vardı. Sözcüklerinin ardında bir şey saklıydı.

“Ne demek istiyorsun sen?” dedi keskin bir sesle. “Böyle şeyleri düşünmek de nereden çıktı? Seni plan yapmaman konusunda uyardığımı hatırlıyorum!”

İsrafil bu sefer gözlerini Mikail’den ayırmadı. Asıl tehlikeli kısma yaklaşıyordu. Bir an için Mikail’in bir erkek bedeninde olmasını diledi. Bakışlarındaki öfkeyi, bir erkeğin bağırarak sinirini boşaltmasına tercih ederdi. Ayrıca bir erkeği ikna etmek daha kolay olurdu. Ancak Mikail bir kraliçeydi ve onun önünde dikkatli konuşmak gerekiyordu.

İsrafil, itaat eder bir tonda, sesini iyice alçaltarak konuşmaya başladı. Rengi biraz daha soluklaşmıştı:

“Başmelek Mikail, senin istediğin şeyi istiyorum. Dünya’dan bir an önce çıkmalıyız. Ben insanların emrine verildim ama sen öyle değilsin, sen Başmelek’sin.”

Mikail sessizdi. İsrafil ise sözlerini daha da dikkatle seçerek devam etti:

“Burada zamanın içindeyiz ve o da sonsuz olma yeteneğine sahip. İnsanların kıyametinin ne zaman kopacağı belli değil. Beklemek zorunda değiliz. Bize karışan olmayacaktır. İnsanlar kendi kaderlerine bırakılmış varlıklar. Cebrail ve Azrail’in işi başından aşkın, bunu fark etmeyeceklerdir.”

İsrafil, tehlikeli bir sınırı geçmek üzere olduğunu hissediyordu.

“Ne kadar cüretkârsın, İsrafil. Biz mi? Bu cesaretin kaynağı nedir? İyi bir sebep bulsan iyi olur.”

İsrafil'in vazgeçmeye niyeti yoktu. Her şeyi kendi başlatmak istiyordu.

“İnsanların kıyameti koparma isteklerini artırabiliriz.”

Mikail, İsrafil'in durmayan sözlerinden ve cesaretli ruhundan iyice sıkılmıştı. Başını, pencereden onları izleyen Karanlık'a çevirdi. Melekler âleminde olsaydım, onu köpeğime verirdim, diye düşünerek sakin adımlarla İsrafil'in etrafında dolaşmaya başladı. Ancak İsrafil, dağ yamacından yuvarlanan dev bir kaya gibi önüne çıkan her şeyi ezip geçiyordu.

“Burası Şeytan'ın dünyası... Kıyamet koptuğunda ne yapacağınızı bilmiyoruz. O, bütün yaratılışa başkaldırdı. İnsanlarla işi bittiğinde karşısında yalnız biz kalacağız.”

Mikail, İsrafil'in Şeytan'dan bu kadar rahat bahsetmesini hoş karşılamamıştı. O anda Karanlık, pencerenin önüne sıçrayıp ön ayaklarını cama dayadı. İsrafil, henüz neye bulaştığının farkında değildi. Tam konuşmasına devam edecekken, Mikail aniden hareket etti. İsrafil'i ruhsal bedeninden yakalayarak boynundan sıkıca kavradı ve monolit dağ, onları gökyüzüne yükseltti.

Dünya, ayaklarının altında sakince dönerken sol yanında köpeği Karanlık, sağ elinde ise hâlâ boğazını sıktığı İsrafil vardı. Mikail öfkeyle kanatlarını açtı ve ona aşağıdaki dünyayı işaret ederek konuştu

“Ben Şeytan değilim. İhanet etmeyeceğim. Eğer sadakatim senin laflarınla hâlâ sınıyanıyorsa, bunun bedelini herkes öder. En başta da sen.”

İsrafil, zor da olsa hırıltılı, kısık bir sesle devam etti. Ne olursa olsun sözlerini tamamlamalıydı.

“Biz insanla değil, zamanla oynayacağız. İnsanların kıyametinin zamanı belli olmasa da mutlaka bir sonları olacak. Bugün ya da bin yıl sonra... Ama bizim buradan, kirlenip düşkün melekler olmadan çıkmamız lazım. Sonuçta yaratılış, başıboş bir yok oluş değil mi?”

İsrafil, yavaşça görünmez olmaya başlayan eliyle bulutların üzerine kurulmuş büyük, gösterişli şehri işaret etti. O anda Karanlık ve Mikail aynı anda Olympos'a baktılar. Mikail'in eli biraz gevşedi.

İsrafil, uyandığı günden bu yana ilk kez acı hissetmişti. Hem de bedensiz bir acıydı.

Mikail, gücünü hiç sakınmamıştı. Öfkesi, saldırganlığı ve gerginliği İsrafil'i daha da heyecanlandırıyordu. Çünkü dünyaya gelen melekler arasında, kendini terk edilmiş hisseden, en büyük hayal kırıklığını yaşayan Mikail'di.

Hâlâ Olympos'a bakmakta olan Mikail'i beklemeden, İsrafil heyecanla devam etti.

“Şuradaki tanrılara bir bakın. Ne kadar zayıflar... Olympos tanrıları diye biliniyorlar. İçlerinden biri, şu anda Dünya'daki en güçlü ilahi varlık. Elçi, onlara inanan insanların arasına geldi. Böylece ilk onlar yok olacak. Bunu isteyeceklerini sanmıyorum. Siz hiçbir şey yapmayacaksınız. Benim gibi size yardım etmekten memnun ola—”

Tam o sırada İsrafil küçük küpün etrafında hızla dönmeye başladı ve sifonu çekilmiş su gibi kayboldu.

Mikail, Olympos'a gözlerini dikmiş izlerken İsrafil'in ne demek istediğini anlamıştı. İnsanlar, kendi yarattıkları tanrıları yok edecekti.

Karanlık, Mikail'in zihnindekileri okumuş gibi Olympos'a doğru iki adım öne çıktı.

Mikail- Karanlık

***

Zeus planını yapmıştı. Elçiyi öldürmekte geç kalmış olsa da ona inanmayı bırakan insanlara bunun hesabını soracaktı. Elinde hâlâ büyük bir imparatorluk ordusu vardı. Köleleri, yoksulları, silahsız ve zırhsız insanları kolayca ortadan kaldırılabildi. Yine de bu planın gerçekleşmesi için desteğe ihtiyacı olduğunu biliyordu. Athena ve Ares her zaman yanındaydı, ancak bu sefer daha güçlü tanrılara, kardeşlerine de ihtiyacı vardı.

Zeus - Olympos Tanrıları

Toplantı, her zamanki gibi Olympos Dağı'nda, Zeus'un tapınağının önündeki büyük masada yapılacaktı.

Zeus, tek tanrıyı hiçbir yerde görmüyordu. Ancak insanların zihinlerine göre her yerdeydi. En azından şimdilik yalnızca bir inançtı ve inançları insanlara hiçbir zaman yardım etmemişti. Eğer hemen saldırırsa, inananları bu kadar azken tek tanrının yanlarında olmayacaktı.

Zeus, evinden çıktığında herkesin onu beklediğini biliyordu. Tapınağından ayrılıp, tanrıların oturduğu büyük masanın ortasındaki tahtına doğru merdivenlerden ağır adımlarla inerken, Olympos'a kralının hâlâ kendisi olduğunu göstermek ister gibiydi.

Ancak Zeus'un tanrısal planları tamamlanamadan, Mikail ve İsrail'in konuşması bitmiş ve Olympos tanrılarının yeni kaderi yazılmıştı.

Zeus merdivenlerden inerken Olympos Dağı'nı sarsan büyük bir deprem başladı. Bir anda, ayaklarının altından evine doğru ilerleyen dört farklı derin çatlak, tapınağını yıkıp sarı bir toza dönüştürdü.

Mikail

Mikail, eline aldığı Olympos Dağı'nı bir oyuncak gibi kavradı ve yarattığı depremlerle zirveyi yerle bir etti. Sonrasında, bir hindiba çiçeğine üfler gibi dağın zirvesine doğru üfledi.

Olympos tanrıları, köklerinden kopmuş beyaz tüyler gibi kendi etraflarında dönerek rüzgârın onları nereye götüreceğini bilmeden kaybolup gittiler.

Geriyeye yalnızca Zeus ve masa başında duran dört tanrı kalmıştı.

Zeus, çaresizce izlemekten başka bir şey yapamıyordu. Onu diğer tanrılardan ayıran enerjisi ve sırlarının kaynağı yok olmuş, üstelik şehirdeki yüzlerce tanrı bir anda kaybolmuş ya da başka bir yere gönderilmişti. Arkasındaki tanrıların onun hakkında ne düşündüklerini, ne kadar çaresiz olduğunu hissettiklerini merak ediyordu.

Bu kez, evinin tozları sarıdan siyaha dönüşüp bir hortum gibi yükselmeye başladı. O kadar hızla dönüyordu ki Olympos Dağı'nı delip geçecekmiş gibi görünüyordu. Athena, yaklaşan bu siyah varlığın ne olduğunu anlamıştı. O, ışıktan yapılmamış bir melekti. Ancak garip bir şekilde korku hissetmiyordu. Sanki ona, "Korkma, gücümü izle!" denilmiş gibiydi.

Masada hâlâ şaşkınlıkla oturan Hera ve Poseidon ne yapacaklarını bilemezken, Athena ve Ares çoktan geri çekilmişti. Hepsi Zeus'a bakarken, o da artık küçük adımlarla geri geri kaçmaya başlamıştı.

Ares, hiçbir zaman, hiçbir şeyden korkmazdı. Bedel ödemeyeceğini bildiği için düşünmeden hareket eder, tanrısallığın keyfini en çok o çıkarırdı. Bu yüzden şaşkınlığını çabucak atlattı.

Bu güç gösterisini neden izliyordu ki? Onlara saldıran şey öldürmek isteseydi böyle davranmazdı. Kesin bir amacı vardı ve gücünü gösterip onları köle yapacaktı. Yaşananlara neyin sebep olduğunu bilmese de her şeyle savaşmaya hazırdı.

Şimdi de karşısında siyah bir hortum vardı. Daha da cesaretlenerek zırhını, kalkanını ve mızrağını çağırdı.

Savaş Tanrısı Ares, cesaretini herkese gösterecekti.

Zeus, merdivenlerden aşağı indiğinde masanın etrafında Poseidon, Hera ve Athena'yı görse de Ares yoktu. Hemen bir şeyler yapmalı, en azından tüm gücünü kullanarak kendine güvenli bir alan oluşturmalıydı. Gözlerinde beyaz, güçlü ışıklar belirdi. Artık asi oğlu Ares için yapabileceği bir şey yoktu.

Zeus, bulunduğu yere yoğun bir ışık yaydı ve gökyüzünden düşen yıldırımlar etraflarını sarmaya başladı. Bir süre sonra, üst üste binerek uçları birleşen yıldırımlar, kubbe şeklinde, demir parmaklıklı bir koruma alanı oluşturdu.

Ares, Zeus'un koruma alanının dışında, elinde mızrağı ve savaş kıyafetleriyle bekliyordu. Oldukça heyecanlıydı. Savaş zamanının yaklaştığını hissediyordu.

Tüm karmaşa sona ermiş, siyah hortum tahtın yanına gelip durmuştu. Artık bir sonraki aşama başlayacaktı.

Onlara saldıran varlık gerçek şeklini hâlâ göstermemişti, ama çok az kalmıştı. Ares bunları düşünürken, beklediği gibi siyah hortum bir anda durdu ve karşısında, siyah, uzun bir pelerinin içinde, başı kapüşonla örtülü, yüzü görünmeyen bir kadın belirdi.

Ares, rakibini güçlü büyülerini olan bir cadıya benzetti. Ancak yanındaki köpeğinin kırmızı gözleri daha tehlikeli görünüyordu.

Yine de, binlerce yıldır aslanlarla, büyülü yılanlarla, canavarlarla ve cadılarla savaşmış ve hepsini büyük bir keyifle öldürmüştü. Şimdi de bu varlık karşısında geri adım atmayacaktı.

Athena, Olympos'taki tanrılar arasında en sakin ama en tedirgin olanıydı. Sakindi, çünkü gözlerinin önünde olup bitenler bir rüyayı andırıyordu. Tanrılar rüya görmezdi ama Athena, rüyanın ne olduğunu biliyordu. Hâlâ uyanmamış olduğundan emindi. Ancak tedirgindi, çünkü meleğin yanındaki köpek, geldiğinden beri gözlerini onun üzerinden hiç ayırmamıştı.

Ares, kılıcıyla ileri doğru atılırken bile köpek Athena'ya bakıyordu. Zeus kontrolünü kaybetmişti; etrafına kurduğu kafesle güvende olduğunu sanıyor, Poseidon ve Hera da bu yanılsamaya inanıyordu. Ares ise hızla felakete doğru ilerliyordu.

Mikail, Zeus'un tahtında hareketsiz oturuyordu. Köpeği Karanlık'ın başından elini çektiği an, köpek de Athena'ya kilitlemiş bakışlarını çevirdi. O anda Athena, bunun bir rüya olmadığını fark etti. "Ares, dur!" diye bağırdı, ama artık çok geçti. Karanlık harekete geçmişti.

Ares, mızrağını hedefine doğru fırlatırken, birden karşısında beliren köpek onu şaşırttı. Beklenmedik engel, Ares'i havaya zıplatmıştı. Köpeğin sahibini korumak için gösterdiği cesaret, Ares'in içinde karışık duygular uyandırdı. Ancak Karanlık, Ares'in havaya zıpladığını görmemiş gibi hâlâ Athena'ya bakıyordu. Ares bunun iyi bir fırsat olduğunu düşünüp avını ikiye bölmek için üzerine atıldı.

Karanlık - Ares

Tam o anda, Karanlık burnunu tanrıya doğru kaldırdı ve Ares havada kıpırtısız kaldı. Ne olduğunu anlamamıştı. Sadece gözlerini oynatabiliyordu. Onları da etrafında sakince dönmeye başlayan siyah köpeği izlerken kullanıyordu. Karanlık, yeri ve havayı koklayarak Ares'in karşısında yavaş yavaş büyümeye başladı. Göz göze geldiklerinde, ilk dişlerini gösterdi. Havada, yüzüstü yatan Ares'in boyu üç metreyi buluyordu. Üzerindeki zırhı ve elindeki kılıcı, saydam bir mum gibi dalgalanıyordu.

Ve bir anda Karanlık, Ares'in sağ bacağına koparıp yemeye başladı. Ares, o kadar büyük bir acı hissetti ki, avazı çıktığı kadar bağırdı. Bir tanrının acı dolu çığlığı, ilk kez tüm dünyada duyuldu. Ares, hâlâ güç gösterisi yaptığını düşündüğü kadının, onu bir yerden sonra bırakacağını sanıyordu. Ancak Karanlık, diğer bacağına da ondan kopardı.

Ares, dayanılmaz acılar içinde başka bir korku daha yaşıyordu. Savaş meydanlarında, kollarını bacaklarını kesip öylece bıraktığı insanların yalvaran halleri aklına geldi. Artık onları anlıyordu. Kopan uzuvları geri gelmeyecekti.

Ares sıra kollarına geldiğini düşünerek kendisini bir anda yüzüstü yerde buldu. Zeus'tan yardım isteyecekti, ama babasının bile kendini güvene almaya çalıştığı bir dünyada, onun için artık umut kalmamıştı. Ares, acılarını unutup içinden gülümseyerek fısıldadı:

“Köle olmaktansa ölmeyi tercih ederim.”

Mikail, onun bu sözlerini duydu. Ares, kılıcını hâlâ elinden bırakmamıştı. Ancak bu kez de çaresizlik ruhunu sardı. Cellâdı, onun yaptığı gibi davranacaktı. Ne kadar acımasız olduğunu göstermek için, onu yavaş yavaş öldürecekti. Ancak Ares'in beklediği gibi olmadı. Zaten hiçbir şey öngörüldüğü gibi ilerlemiyordu.

Karanlık, bir ısırıkta Ares'in kafasını parçalayıp sahibinin yanına döndü. Ancak ölüm, Ares için görüldüğü kadar kolay olmadı. Karanlık, Ares için zamanı yavaşlattı. Dışlerini tanrının kafasına geçirirken, zaman o kadar yavaş aktı ki, Ares her santimini hissetti.

Ve son nefesini verirken, Karanlık'ın sesi kulaklarında yankılandı:

“Efendime karşı çıkan her şeyi yok edeceğim!”

O anda Ares, tanrıların ölümsüz olmadığını öğrendi.

Hera

***

Mikail, Ares'in ölmeden önce söylediği şeyi düşünüyordu. "Köle olmaktansa ölmeyi tercih ederim." Ne demek olduğunu anlamamıştı. Melekler, emirleri yerine getirmek için zeki köleler olarak yaratılmıştı. Ayrıca ölmek onun yapabileceği bir şey değildi. O yüzden yalnızca emirleri yerine getirirdi.

Olympos'a geldiğinden beri tanrıların zihinlerini dinliyordu. Onu ilk tanıyan, beklediği gibi Athena olmuştu. Ancak Mikail işe Hera'yla başladı.

Hera'nın hissettiği kıskançlık, korkusundan bile büyüktü. Tahta oturan kadının gücünü, uzun vücudunun güzelliğini, üzerindeki siyah elbisesinin kendi giydiği tuniklere benzemeyen tarzını, takılarını, köpeğini, beyaz yüzünde

yalnızca siyah görünen gözlerini kıskanmıştı. Gördüğü şey her şeye kudretim yeter hissinin vücut bulmuş haliydi ve o duyguyu bilmek istiyordu.

Tam o anda, Hera kendini bir satranç tahtasının D3 karesinde buldu. Arkasında, sağına ve soluna sıralanmış beyaz zırhlar giymiş askerler vardı. O, herkesin bir adım önündeydi. Etrafına baktığında, ilk hamlenin kendisine ait olduğunu anladı. İçinde olduğu yer, bir satranç tahtasından çok savaş meydanına benziyordu. Önde her zaman gözden çıkarılan piyonlar, arkalarında ise filler, kaleler, vezir ve kral vardı. Hepsi heykel gibi kıpırdamadan bekliyor, birinin onları harekete geçirmesini istiyor gibiydi.

Hera, neler olduğunu kavramıştı. Tanrıları yöneten yeni bir güç vardı. Piyon olmanın ne demek olduğunu ilk kez anladı. Tam neler olacağını beklerken, Mikail'in sesi duyuldu:

“Zeki bir tanrısın, Hera. Demek güç istiyorsun. Kıskançlıkla istediğin gücün bir sınırı yoktur. O gücü kontrol etmek için bedeninde saklamayı bilmen gerekir. Sana, ne kadarını hayal edebiliyorsan o kadarını vereceğim. Bundan sonra sana ‘Değişen’ diyeceğim ve bu özelliğini yalnızca ben bileceğim. Gücünle istediğin her şeye dönüşebilecek, yağmur, karanlık, toprak ve duygular gibi soyut ya da somut tüm şekilleri alabileceksin. İlk hamlem sensin.”

Hera, nereden geldiğini göremediği bu bilgece sesi bile kıskandı. Bir kadında olabilecek en güçlü tını gibi gelmişti. Ne dediğinin bir önemi yoktu. Yeni efendisi ne isterse yapacaktı.

Mikail, konuşmaya devam etti:

“Satrançtaki tüm taşlara dönüş. Hepsinin neyden korktuğunu öğren. Tüm duyguların şekillerini bilmelisin. Piyonların senin için ölmeli, fillerin dünyaya korku salmalı. Zamanı geldiğinde savaşı sen yöneteceksin.”

Hera, giderek güçlendiğini hissediyordu. Şimdiden Zeus’tan daha kudretli olmuş, onu neden kıskandığını bile unutmuştu. Gücü büyümeye devam ederken içini ani bir korku sardı. Tam o anda, Mikail’in sözleri aklına düştü:

“Kıskançlıkla istenen gücün bir sınırı yoktur. Hayal edebildiğin kadarını alacaksın.”

Hera, neyi kıskandığını anladığında paniğe kapıldı. Mikail’i. İçine dolan güç, bedenini büyütmeye ve genişletmeye başlamıştı. Hayal edebildiğinden daha büyük bir güç var mıydı?

Kendi sınırlarını zorlamaya başladığında, enerjinin bedeninde nasıl bir girdap gibi döndüğünü fark etti. Kontrol edemezse yok olacağını biliyordu. O yüzden içgüdüsel olarak kıskançlığını bastırmaya çalıştı. Kıskandığı şey, Mikail’in gücüydü ve onu hayal etmek bile yıkıcıydı.

Sonunda yeni yeteneğini kullanarak dönüşebildiği ilk şey, “Kıskançlık” oldu ve hemen ardından Mikail’i kıskanmayı bıraktı. Hayal ettiği gücünü aldı, satranç tahtasının üzerinden kayboldu.

***

Athena, telaş içindeki Hera’nın kaybolduğunu görünce nasıl yaptığını anlamasa da kaçtığını düşündü. Hemen ardından Zeus ve Poseidon da görünmez oldu ve geride bir tek o kaldı.

Mikail'in köpeği, Ares'i öldürürken bile gözünü ondan ayırmamış gibiydi ve hâlâ ona bakıyordu. Athena, zekâ, strateji ve ilham tanrıçasıydı. Yaşananların hâlâ bir tiyatro olduğunu düşünüyordu. Üstelik babası tarafından terk edilmiş ya da özgürlüğü karşısında rehin bırakılmıştı.

Tam bu düşüncelere dalmışken kendini koyu bir karanlığın içinde buldu. Tanrısal gözleri hiçbir şey göremediği için yön kavramını da kaybetmişti. Kendine olan farkındalığı artmış, her şeyden geriye yalnızca o kalmıştı. Zihni sustuğunda ve duyguları tamamen silindiğinde, Zeus'un evinde yaptığı gibi yönünü bilmediği bir tarafa doğru ilk adımını attı.

Gözleri karanlığa alışacak gibi değildi. Biraz daha ışığa ihtiyacı olduğunu düşündüğü anda, etraf bir anda aydınlandı. Artık bir şeyin içinde olduğunu anladı. Mağarayı andıran bu yerin derinliklerine doğru birkaç adım attığında, Mikail ve köpeğini karşısında görünce irkildi.

Arkası dönük kadın, Zeus'un tahtında oturan Mikail'e benziyordu, ancak kıyafetleri ve tavrı değişmişti. Köpeği, deri koltuğun yanında sakince oturuyordu. Mikail ise dolabındaki kristal bardaklardan birini seçmeye çalışıyor gibiydi. Altında siyah deri bir pantolon, topuklu ayakkabılar ve üzerinde yine siyah bir büstiyer vardı. Saçları daha kısa ve sıkıca arkadan toplanmış, uzun küpeleri belirgindi. Athena, böylesi kıyafetleri dünyanın hiçbir yerinde görmemişti. Bir an garip gelse de onun gibi giyinmeyi düşünmeden edemedi. Binlerce yıldır aynı şeyleri giymişti; hâlâ üzerindeki zırhı ve elinde miğferi vardı.

Mikail ona dönmedi, ilgilenmiyor gibi görünüyordu ya da şaşkınlığını üstünden atmasını bekliyordu. Sonunda sessizliği Mikail bozdu:

Athena - Mikail

“Seni Dünya’ya geldiğimden beri izliyorum, Athena. Gücünün kaynağını biliyor musun?”

Mikail’in ses tonundan Athena da, İsrail ve Hera gibi, etkilenmişti. Yumuşak, akıcı ve etkili konuşuyordu. Ne diyeceğini bilen bir kadın, her şeyi kontrol edebilirdi. Athena, kendini onun esiri olmuş gibi hissetti. Mikail ona net bir soru sormuştu.

“Gücümün kaynağı insanlar ya da onlardan Zeus’a akan inançların bana düşen bitmez enerjisi.”

“Zeus’un bir parçası mı, yoksa insanların inancının bir parçası mısın?”

“Doğumum babamın bedeninden oldu.”

“O zaman Dünya’da tek gerçek varlıklar dışı olanlar. Zeus da bir annenin bedeninden ayrıldı. Asıl kaynak hangisi?”

Athena, geriye doğru gitmenin bir faydası olmadığını anlamıştı ve asıl neye ait olduğunu düşündü.

“Birine ait olmadan, bir bütünün parçası olduğumuzu söylemeye çalışıyorsunuz sanırım. O zaman gücümün kaynağı nedir?”

Bu kez soru sorma cesaretini göstermişti.

“Senin gücünün kaynağı sadakat, Athena.”

Mikail’in sesi yankılandı.

“Babanın gizli evine kadar girdin ve o, yok olmak üzereyken sadece sana sığındı. Sen, Dünya üzerindeki tanrılar arasında en güçlü olanlardan birisin. Birliğin gücüne en sadık, ona en çok güvenensin. Beni Zeus’un evini yıkarken gördüğünde, bir tek sen korkmadın çünkü teslimiyet içindeydin. Her şeyin bir plan dâhilinde ilerleyeceğine olan inancın, seni o an en güçlü tanrı yaptı. Şimdi ise gücün hâlâ artıyor.”

Athena, Mikail’in ne demek istediğini anlamaya çalışsa da, söylediği şeyleri bilinçli yapmıyordu. O zaten hep böyleydi.

Mikail, sözlerini tamamlamış gibi devam etti:

“Evet, sen zaten öyle doğdun. Ama bu özelliğin önemsenmedi.”

Athena, düşüncelerinin okunduğuna şaşırılmamıştı.

Mikail'in köpeği Karanlık, sahibinin ayaklarının altından kalktığı anda, Athena ileri attığı adımını geri çekti. Artık ayaklarının üzerinde daha dik duruyordu. Bedeni rahatlamıştı, ama onu rahatsız etmeye devam eden şey üzerindeki savaşı kıyafetleriydi. Bir daha giymeyeceğini düşünerek görüntüsünü değiştirdi.

Etrafında dönen küçük bir ışık huzmesiyle zırhlarından soyutlandı. Üzerine uzun, beyaz bir tunik geçti. Ayağındaki sarı sandaletler, kollarında beliren altın bilezikler kadar gösterişliydi. Başının sağ yanında toplanmış saçları, istiridyeyi andırıyor, kulaklarında Monolit taşından yapılmış küpeler parlıyordu.

Birkaç saniye süren bu dönüşümün ardından Athena, Mikail'in önünde saygıyla eğildi ve yeni efendisinin söyleyeceği şeyi dinlemeye hazırlandı.

“Athena, bütün gücümle karşına çıktım. Bana sadık oldukça hepsi senindir.”

O an ayağa kalkan Mikail'in köpeği Karanlık, Athena'ya doğru yürüyerek arkasına geçti ve sağ tarafında, biraz geride beklemeye başladı.

“Artık Karanlık seninle olacak. Onu kullanırken ölçülü ol, geri çağırırken kararlı davran, yoksa Dünya'yı yok edebilirsin. Sadece sana güveneceğim ve bundan sonra sana ‘Sadakat’ diyeceğim. Sadakatin karşılığında, efendinin gücüyle ödüllendirileceksin. Benim gücümün tamamını kullanmak

senin için zor olsa da sadakatin ne kadar büyükse, gücün o kadar artacak.”

Karanlık - Athena

Mikail, köpeğini Athena'ya vermişti ama zincirini hâlâ elinde tutuyordu. Karanlık'ı tamamen serbest bıraksa, Dünya'yı yok etmek için tereddüt etmeyeceğini biliyordu. Şimdilik, onu çok uzun bir zincirle salıvermişti.

Athena, söylenenleri ciddiyle dinledi. Teslimiyetinde yeni bir kapı daha açılmıştı. Vakit kaybetmeden dizlerinin üstüne çökerek, kendisine bakan Karanlık'ın yüzünü okşadı.

Karanlık, sevmeye alışık değildi. Oysaki ilk onu tanımış, gözlerimizi onun içinde açmıştı. Işığa çıkınca nefesimizi tutmuş, karanlıktan ayrıldığımız için ağlamıştık. Karanlık güvenliydi. İnsanlar için saklanacak bir yer,

sığınılacak bir limandı; bir sırdaştı. Cesaret ve güven veren şey aydınlık değil, karanlıktı. İnsanlar, onun örtüsü altında eğlenmiş, sevişmişti. Oysa aydınlıkta korkmuş, savaşmışlardı.

İnsan, ona verilen tüm nimetler gibi karanlığı da yanlış kullandı. Düşmanlığını, kötü hayallerini, utancını ve işlediği tüm günahları içine sakladı. Milyonlarca çocuk, annesine karanlıktan korktuğunu söylediğinde, aslında neden korktuklarını bilmiyordu.

Belki de Karanlık'ı, Athena sever.

***

Zeus, neler olduğunu anlamıyordu. Kendi kurduğu koruma alanının içinde tek başına kalmıştı. Tahtta oturan Mikail'in sağında Athena, onun da sağında köpeği Karanlık duruyordu. Sol tarafındaysa Poseidon ve Hera dikiliyordu. Her şey gibi güçler de kıyafetler de değişmişti. En çok da Hera'nın bakışları onu rahatsız ediyordu; sanki onunla dalga geçer gibiydi.

Mikail yavaşça yerinden kalktı ve merdivenlerden yukarı yürümeye başladı. Attığı her adımda her şey eski hâline dönüyor, çatlaklar yukarıdan aşağıya doğru geri çekiliyordu. Mikail, Zeus'un büyük evine varmadan önce, tapınak eski görkemine kavuşmuştu.

Zeus, Mikail'in onu sona bıraktığını fark etti. Evine girdiğinde, her şeyin düşündüğünden çok daha hızlı ilerlediğini anladı. Daha ne olup bittiğini kavrayamadan, Mikail konuşmaya başladı:

“Demek Dünya’nın seni dinlediğini biliyorsun. Bencilliğin seni oldukça tedbirli yapmış, Zeus. Güçlü bir tanrısın; yalnızca insanları değil, tanrıları yönetmeyi de seviyorsun. Bana itaat edersen bu gücü hep elinde tutacaksın.”

Zeus, bir anda tek dizinin üzerine çökerek başını öne eğdi. Bu hareket, Mikail’e cennetteki meleklerin bağlılığını hatırlattı. Ancak aradaki büyük fark, Zeus’un sırtında kanatlar olmamasıydı. Dahası, eğer ihanet ederse, bedelini Mikail ödeyecekti. Dünya’daki insanların ve yarattıkları tanrıların güvenilmez olması, Mikail için süreci daha ilginç kılacaktı.

Güvensizlik, sonsuz olasılıkları ortaya çıkarıyor ve yaşayanlara mutluluk veriyordu. Oysa değişmez doğrular ve güvenlik, insanlar için sıkıcıydı. Eğer belirsizlik olmasaydı, Dünya da on binlerce yıl boyunca nasıl yaşanabilirdi ki?

Mikail, Zeus’tan etkilenmiş gibi, ses tonunu biraz değiştirerek tekrar konuştu. Bu kez ona soru sormayacaktı; önünde çoktan diz çökmüş bir köle vardı.

“Bundan sonra sana ‘Fikir’ diyeceğim. Yeni fikirler ortaya çıktıkça eskisini acımadan yok edecek, yaşama şansı tanımayacaksın. Her şeyin bir sonu vardır. O an geldiğinde, senin daha iyi bir fikrin olacak. Yaratıcılıkla ödüllendirildin, Zeus. Düşündüğün şey var olacak.”

Mikail’in sesi ağırlaştı.

“Şimdi ayağa kalk. Dışarıdakilerin seni böyle görmesini istemezsin. Sen hâlâ tanrıların kralısın.”

Zeus, yavaşça ayağa kalktı. Gözlerini kaldırdığında, Mikail'in merdivenlerdeki tahtına çoktan oturmuş olduğunu gördü. Zeus, her şeyin sona erdiğini düşünürken...

Mikail, adını neredeyse şarkı söyler gibi bir tınıyla fısıldadı.

Mikail - Hades

“Hades.”

Başında siyah bir taçla Hades, Mikail'in önünde belirdi ve saygıyla eğildi. Olympos'a geldiğinde, Zeus'un koltuğunda Mikail'i görmek ona büyük bir keyif vermişti. Zeus, artık emirler yağdıran bir kral değil, emirleri dinleyen bir köleydi.

Hades, yüzlerce yıldır çektiği aşağılamaları unutacak kadar büyük bir mutluluk hissediyordu. Üstelik Ares de ortalarda yoktu.

Elçinin dünyaya gelişinden sonra Hades, insanların zihinlerinden melekleri öğrenmeye başlamıştı. En güçlüleri ve liderleri Mikail'di; onun gibi karanlıkta yaşıyordu. Dahası, Hades, Mikail tarafından izlendiğini biliyordu.

Mikail'e olan ilgisi yüzünden Azrail'in ruhları alıp götürüyor olmasını, ruhların artık yeraltına inmiyor olmalarını umursamıyordu. Onun için en önemli şey, Zeus'un çaresizliğini görmektir.

Hades melekler dünyaya gelip elçi gittikten sonra içindeki cesaretin sebebini bilmeden, bir karar aldı. Zihninde Mikail'e seslenerek onunla konuşmaya niyetlendi.

Görüşmesi için bir hediye götürmesi gerektiğini düşündüğünde de yeraltının derinliklerinde bir şey hareket etmeye başlamıştı.

Hades, öyle bir varlığı ilk kez hissetmişti. O kadar yakında olması ve yaydığı enerji, kendisini bile ürküttü. Daha önce hiç korkmadığı kadar korkmuştu. Ama geri dönmek için artık çok geçti. Yeni bir kader yazılıyordu.

Hades, karanlığın içine adım attığında, karşısında kendi etrafına dolanmış, boyu iki metreyi geçmeyen, siyah bir yılan vardı. Görünüşü yanıltıcıydı; hissettirdiği korku, şekline uygun değildi.

Yine de yılan ona itaat edecekmiş gibi davranıp yanına doğru süründü ve ayaklarının etrafına dolanarak beklemeye başladı.

Hades, iblisin de onunla aynı yere gitmek istediğini anlamıştı. İçindeki bilinmezliği, korkuyu bastırarak gücünün büyük bir kısmını da kullanarak yılanı sarıp sarmaladı, ve Mikail'e seslendi. İkisi birden karanlığın içinde kayboldu.

***

Mikail'in huzurunda belirdiklerinde, Mikail'in köpeği Karanlık yılanı hiç umursamadı. Ancak Mikail, yılanın açlığını hissetti ve taşıyıcısı Hades'i yutmadan önce ona bir yer bulması gerektiğini biliyordu. Elini yavaşça kaldırdığında, yerde kırmızı, desensiz bir halı belirdi.

İblis, Hades'in ayaklarından gönülsüzce çözülerek kırmızı halının içine süzüldü. Yılan, halının içinde bir akvaryumda yüzen balık gibi hareket etmeye başladığında, iki kat büyüdü. Bunu gören Hades, korkuyla bir adım geri çekildi.

Mikail - Hades - Korku

Mikail konuşmaya başladığında, Hades gözlerini büyümüş yilandan çekerek korkusunu bastırmaya çalıştı.

“Hades, içindeki ihanet duygusu çok büyük. Bana elçi gibi bir hediyeye geldin ama kime ait olduğunu bilmiyorsun. İlginç olan şu ki, ben de bilmiyorum.”

Mikail kısa bir sessizliğin ardından devam etti:

“Sende ve hediye, onun izlerini göremedim.”

Mikail, Şeytan’ın ona neden bir elçi ve hediye göndereceğini düşündü, devam etti:

“Herkesi ihanet edeceksin, bana da. İhanet ettikçe güçleneceksin. ‘İhanet’ senin adın olacak. Ancak o zaman, Zeus’tan intikamını alacak kadar güçleneceksin. Tek istediğin bu, değil mi?”

Hades, gözlerini Mikail’e dikti. İhanet... Gerçekten de tek bildiği şey buydu ve Mikail de bunu biliyordu.

***

Hades, başındaki siyah taç ve omuzlarına düşen siyah peleriniyle, etrafında şaşkınlıkla kendisini izleyen tanrılara baktı. Zeus’tan önce harekete geçmişti. Zeus’un da değiştiğini görebiliyordu ama asla kendi kadar güçlü olamayacaktı. Hades, onun kendisinden mutlaka yardım isteyeceğini biliyordu. İşte tam da o anlarda ona ihanet edecek ve kendi gücüne güç katarken, Zeus’un acı içinde yok oluşunu izleyecekti.

Mikail, tahtına oturmuş, tüm tanrıların zihnini sessizce dinliyordu. Her biri artık hazırды. Tanrıların kaderi çoktan değişmişti. Onları bir süre daha gözlemledikten sonra, ağır ve net bir sesle onlara İsrail’in planını anlattı ve son sözlerini söyledi.

“Bundan sonra sizin için hazırladığım evde, kendi odalarınızda yaşayacaksınız. İnsanlar yok olsa bile siz var olmaya devam edeceksiniz.

Mikail kısa bir duraksamayla gözlerini tek tek tanrıların üzerinde gezdirdi, sonra sözlerini tamamladı:

“Bana onların sonunu getirin!”

Mikail - Hades - Zeus - Poseidon - Athena- Hera

***

Athena, plan yapmaya başlayan ilk tanrı oldu. Köpeği Karanlık'la oynarken, Mikail'in neyi amaçladığını anlamaya çalışıyordu. Cevaplaması gereken pek çok soru vardı. Mikail, gücünü sıradan tanrılara dağıtmıştı ama henüz bir kural koymamıştı. Elçiyile birlikte gelmiş, ancak Elçinin gitmesine rağmen Dünya da kalmıştı.

Onun bu gezegende kalmasını gerektiren, onu burada tutan bir şey mi vardı? Eğer öyleyse, bu sırrı ortaya çıkarmalıydı. Ancak o zaman Mikail'den bile güçlü olurdu. Bunu öğrenebilmek için zaman en büyük müttefikiydi. O, sadık ve güvenilir olandı. Bir gün, mutlaka herkes ona güvenerek bütün sırlarını açacaktı.

***

Mikail evine döndüğünde, Olympos artık eski Olympos değildi. Tanrılar, göz göze gelmekten kaçınıyor, her biri kendi iç hesaplaşmasını yaşıyordu. Hepsi değişmişti, ama dönüşüm henüz tamamlanmamıştı. Mikail'in, onlara verdiği kanatların, o gittikten sonra açılmasını istemesi bir tesadüf değildi. Tanrıların en zayıf hallerini görmek istememiş, bu dönüşümün en sancılı kısmını yalnız başlarına yaşamalarına izin vermişti. Planladığı gibi, beş tanrının sırtlarında, içlerinden taşan güçle birlikte büyük siyah kanatlar açıldı.

Değişim

Önce bir yanma, sonra yırtılma ve ardından koyu siyah tüylerin damarlarını takip ederek omuzlarından taşıdığı hissettiler. Acı dayanılmazdı ve hepsi aynı anda dizlerinin üstüne çöktü. Mikail'in kanı, varlıklarının en derin noktasına kadar işlemişti. Artık tanrılar değil, yaratılmış melekler gibiydiler.

İçlerinden ilk hareket eden, Hades oldu. Ölümün efendisi, karanlığa alışkındı. Yeni kanatlarına bir bakış attı ve Olympos'un sütunları arasından güçlü bir kanat çırpma hareketiyle göğe yükseldi. Olympos'un üzerini kaplayan ağır bulutları paramparça ederek de kayboldu. Kimse onun ardından tek kelime etmedi.

Poseidon ve Hera da gitmeleri gerektiğini biliyorlardı. Kendi güçlerini test edecekleri, Mikail'in onlar için hazırladığı yeni evlerini merak ediyorlardı. Poseidon, okyanusun ve fırtınaların efendisiydi ama artık gökyüzüne de hakimdi. Kanatlarını açtığına, tüyleri koyu maviyle siyah arasında parladı. Gözleri, yalnızca denizlerin değil, tüm dünyayı sarsabilecek bir tanrının gözleriydi. Kanatlarını çırpıtığında, yanında Hera da vardı.

Hera, kıskançlığın tanrıçasıydı ve gücünün kaynağı da buydu. Şimdi kıskandığı şey, Mikail'in köpeğiydi. Karanlık, sadık olanın yanındaydı ve o kişi Hera değil, Athena olmuştu. Kendi gücüne inanıyordu ama köpeğin yaydığı karanlık, ona fazla geliyordu. O yüzden Poseidon'la birlikte kanatlarını çırpıp Olympos'un üzerinden süzüldü ve yeni evlerine doğru yol aldılar.

Geride yalnızca Zeus ve Athena kalmıştı. Sessizlik, çöküşün habercisiydi. Olympos'un sütunları her rüzgâr dalgasında biraz daha kırılıyor, bir zamanların ihtişamı toza dönüşüyordu.

Zeus, sırtındaki kanatları hissettikçe öfkeleniyordu. Bu kanatlar onun için bir güç sembolü değil, bir zincirdi. Mikail, ona artık yalnızca bir "Fikir" tanrısı olduğunu söylemişti. Düşündüğü her şey gerçek olacaktı, ama artık yöneten değil,

düşünen bir varlığa dönüşmüştü. Zeus, öfkesini bastırmaya çalışırken, Athena sessizce onu izliyordu.

***

Athena göz ucuyla Zeus'u izlerken, babasının sırtındaki kanatları anlamaya çalıştığını biliyordu. Zeus, onlardan kurtulmak ister gibi sağa sola sallanıyor, üzerindeki ağırlığı kabullenmek istemiyordu. Bu, onun için bir güç sembolü değil, bir esaret işaretiydi. Hiç acı tatmamış tanrılar için kanatların çıkışı bir yanma, bir yırtılmaydı; onları bedenlerinden taşan bir yük gibi yakmıştı.

Mikail onların acı çekmesini mi istemişti, yoksa itaat etmeyi öğretmenin en kolay yolu bu muydu?

Athena, babasını sabırla izlerken onun hala kendinden güçlü olup olmadığını ve Mikail'in ona ne isim verdiğini merak ediyordu. Oysa kendisi, sadakatle güçlenmişti. Bu yeni dünyanın sırlarını ilk öğrenen o olacak, sonra hepsini köpeği Karanlık'a yedirip yeni düzenin kraliçesi olacaktı.

Zeus, Athena'nın bakışlarını hissediyordu. Artık her şey değişmişti, ama onun için değişmesi en zor olan kendisiydi. Mikail ondan her şeyini almış, hükmettiği tanrılara belki de ondan daha büyük bir kudret vermişti. Athena yanında kalmıştı ama artık ona sadık mıydı? Mikail, köpeğini ona teslim etmişti; demek ki en güvendiği oydu. Zeus, ona artık dikkat etmesi gerektiğini biliyordu. Yine de, eski sadakatinin hatırına, ona sırlarını açmaya devam edecekti.

Zeus artık yalnızca “Fikir”di. Kaybettiklerini geri almak için düşünmesi gerekiyordu. İlk olarak, onu köleye çeviren insanlardan intikam alacaktı. O kadar çok yeni fikir aklına doluyordu ki Mikail’in dediği gibi, zaman içinde en doğrusunu seçecekti. Ama neyi seçerse seçsin, artık yalnızca düşünen bir tanrıydı.

Olympos

Mikail’e sormak istediği çok şey vardı. Neden ilk aklına gelen Şeytan olmuştu? Şimdiye kadar onun hakkında birçok şey duymuştu ama onu hiç görmemişti. Hades’ten bile daha kötü ve öfkeli olduğunu insanların hikâyelerinden biliyordu. Yalnızca onların yarattığı karanlık figürlerden biri değil miydi? Öyle değilse, eğer Şeytan gerçekten vardysa, onu insanlar yaratmamışsa, nasıl ve ne için Dünya’ya gelmişti? İnsanlığın sonunu getirmek isteyen iki melek mi vardı artık?

“Artık gitmiyor muyuz baba?”

Zeus, yanına gelen Athena'nın değişmeyen tek şeyinin sesi olduğunu düşündü.

“Yapmam gereken bir şey kaldı. Buradan ayrıldığımda, benim olan her şey yok olacak.”

“Ne kaldı geriye? Zaten her şey yok oldu.”

Zeus, kabul etmenin zorluğuyla derin bir nefes aldı.

“Biliyorum, bir fikrim var.”

Athena onun neyi ima ettiğini anlamaya çalışırken tek bir kelime mırıldandı: “Fikir.”

Zeus hafifçe gülümsedi.

“Sana söyleyeceğim ama bu bizim aramızda kalacak. Mikail bilmeyecek. Senin için zor olacak sanırım. O en çok sana güveniyor gibi görünüyor.”

“Ona hepimizin sadık olması lazım,” dedi Athena, tereddütsüz.

Zeus başını salladı.

“Sen, önceden bana da sadıktın. En çok sana güvenmiştim ama en zor olan da sadakattir. Kimse iki sadakat arasında kalamaz.”

Athena cevabı biliyordu. Güçlünün yanında kalacaktı. O an sadakati kime gerekliyse, ona sadık olacaktı.

“Ben hala senin kızınım. Bunu hiçbir şey değiştiremez.”

Zeus, kızının ucu açık cevaplar verdiğini biliyordu. Sadakat onun için bir erdem değil, bir güçtü. Mikail’in Athena’ya Karanlık’ı vermesi bile bunu kanıtlıyordu.

“Tabii ki öyle Athena. Planlarımı hep sana söyledim ve bu böyle kalacak. Beni tedirgin eden tek şey Hades. Onunla, bir gün mutlaka karşı karşıya geleceğimizi biliyorum.”

Zeus, ellerini avuçlarının içinde ovuştururken Olympos’un sessizliğinde bir şeyin hala varlığını sürdürdüğünü hissediyordu.

“Mikail’in üfleyerek yok ettiği binlerce tanrı hala burada, hissediyorum. Onları gerçek hallerine, bilgiye dönüştürdü ama fark ettim ki fiziksel olarak yok olmaları, onların bilgisini yok etmiyor. Artık yalnızca birer hatıralar ve biliyorum ki bu dünyada hiçbir şey insansız var olamaz. Bilgi, ancak insanlar tarafından unutulduğunda gerçekten ölür.”

Athena, Zeus’un sözlerine inanamıyordu. Babası hiçbir şeye sahip çıkmaz, asla bir şeyi korumak için çaba göstermezdi. Şimdi plan yapıyordu ve o an, Zeus’un neden “Fikir” olarak adlandırıldığını anladı.

“Peki şimdi ne olacak?” diye sordu Athena.

“Şimdilik buradaki tüm bilgiyi yanımda götüreceğim. O yüzden her ayrıntıyı içimde toplamaya çalışıyordum.”

Zeus - Olympos

“Tüm tanrıları ve Olympos’u kaplayan bir gücün mü var?”

Zeus hafifçe gülümsedi.

“Bana şaşırmış gibi davranma. Ben hazırım. İstersen gidelim.”

Athena, başını olur anlamında salladı. Zeus, son bir kez çevresine bakındı ve avucunda bir ışık yarattı. Önce büyük yuvarlak bir şekil alan sonra Pinpon topu büyüklüğündeki altın sarısı bir ışığa dönüşen Olympos -Tapınaklar, sütunlar, taş duvarlar - her şey, yavaşça Zeus’un elinin içinde kayboldu. Bir zamanlar tanrıların evi Olympos, artık yalnızca bir hatıraydı.

***

Anahari, Dünya'ya doğru giderken gezegene çok yaklaşımadan kanatlarını açtı ve aniden durdu. Yaratılmış hiçbir varlığın gözleri onunki kadar uzağı göremezdi; en azından bunu biliyordu. Onu durduran şey, gezegenin dışındaki iki meleğin karşı karşıya gelmiş olmasıydı. Daha da ilginç, Mikail ölmek üzere gibi solmuş bir bedenle İsrafil'i boğazından havaya kaldırmıştı. İsrafil'in öne uzanmış eliyle Olympos tanrılarını işaret ediyordu.

Anahari, bir an her şeyin tam da istediği gibi ilerlediğini fark etti. Bu kadar kusursuz bir uyum beklemiyordu. Hemen kanatlarını açarak tüm gücüyle çırpı ve Dünya'ya iyice yaklaştı. Şeytan, onun varlığını fark etmişti ama Mikail henüz onu hissedemiyordu. Anahari, hızla iki meleğe yaklaşırken Mikail de İsrafil'in gösterdiği tarafa dönmüştü ve o anda İsrafil, aniden bir küpe dönüşerek yok oldu.

Her şey o kadar çabuk gerçekleşmişti ki Anahari bir an duraksadı ama gözleri her şeyi kaydetmişti. Zihninde yaşananları yavaş yavaş geri sararak detayları çözmeye çalıştı. Onu asıl şaşırtan, Mikail'in Olympos'a doğru ilerlemesi değil, İsrafil'in içinde kaybolduğu küptü.

Küpte tanıdık bir enerji vardı. Şeytan'ın varlığını ilk kez hissediyordu. Milyonlarca yıldır onu bu kadar net algılamamıştı. Anahari, küpü zamanda geri takip etti ve İsrafil'i buldu.

İsrafil

İsrafil Tahmin ettiği gibi Düşkün bir melek olmuş, zaman içinde bedeni taşa dönüşmüştü. Belli ki Şeytan ona yardım etmişti. Şeytan, bu kadar açık bir şekilde fark edilmek isteyecek biri değildi. Planlarının dışında bir şeyler yaşanmış olmalıydı.

İsrafil, Şeytan'nın enerjisini o zamana getirmiş, Mikail, onu gezegenin dışına kadar yükseltmiş, Anahari, tam her şeyin yaşandığı sırada Dünya'ya ulaşmıştı.

Anahari İsrafil'i geride bırakıp kendi zamanına döndüğünde Olympos artık yok olmuştu. Mikail, dağı yerle bir etmiş, beş Olympos tanrısı dışında kalan tüm tanrıları silmişti. Her şey çok çabuk ilerliyordu. Mikail'in neden bu kadar aceleci davrandığını anlayamıyordu. Seçtiği beş tanrı da oldukça ilginçti. Oysa herhangi bir Olympos tanrısını seçebilirdi; sonuçta onları kendi güçlendirmişti. Ama seçtikleri, insanlığın en çok güvendiği ve en çok korktuğu isimlerdi: Hades, Poseidon, Hera, Zeus ve Athena.

Mikail, melekler alemindeki düzeni Dünya'da yeniden şekillendirmeye çalışıyor gibiydi. Seçtiği tanrılara kanatlar bahşetmiş, onları meleklere benzetmiş ve emirleri altına almıştı. Üstelik onlara verdiği güç, yalnızca hükmetmek için değil, daha büyük bir amaç için hazırlanmış gibiydi. Ne yapmaya çalıştığını anlamak zordu ama tek bir şey kesindi: Mikail, İsrafil'i küçümsüyordu.

İsrafil, Şeytan'dan yardım almış ve Mikail'in yanına gelirken küpü kullanmıştı. Hiç kimseden çekinmiyor, hiçbir otoriteyi tanımıyordu. Anahari, bu cesareti ya da belki de dikkatsizliği ilginç buldu. Mikail farkında olmadan kendi sonunu getirecek bir şeyi çoktan serbest bırakmış olabilir miydi?

***

İsrafil, Denetçinin istediği gibi Mikail'i Olympos tanrılarına yönlendirmişti, ancak sonrası hiç de Anahari'nin beklediği gibi gelişmedi. Tanrıların, Mikail'den korkarak kendisinden yardım isteyebileceğini düşünmüştü ama bunun yerine, kendine yeni ve güçlü düşmanlar edinmişti.

Mikail'in Olympos'dan ayrılmasının ardından tanrılar birer birer kayboldu. Nereye gittiklerini bulmaya çalışan Anahari, Dünya'nın ayaklarının altında dönmesini izleyerek bilgi toplamaya çalıştı. Oraya ait olmayan bir şeyler arıyordu. Sonunda, Mikail'in tanrılar için hazırladığı yeri buldu.

Yapı, Mikail'in melekler âlemindeki siyah küp evine benziyordu. Sekiz köşesinin birinin üzerinde dikilmiş, kendi etrafında sakince dönüyordu. Tuhaf bir şekilde, aynı anda iki ayrı yerde var oluyordu. Denizanası gibi saydam ve bir o kadar da esnek bir formdaydı. Tüm yüzeylerinde, ikişer tane siyah kapı vardı. Bir kapı Antarktika'da, diğeri ise Sahra Çölü'ndeydi.

Giriş kapısı

Giriş kapısı, Güney Kutbu'nun buzlarla kaplı topraklarındaydı. Küp, on dört milyon kilometrekarelik devasa bir alanda, parmak ucunda yükselmiş bir balerin gibi zarifçe dönüyor, buzun üzerinde süzülüyordu.

Çıkış kapısıysa Kuzey Afrika'daki Sahra Çölü'nde idi. Bu hiper-kurak topraklarda neredeyse hiç yağış olmuyor, tek bir bitki bile yetişmiyordu.

Çıkış kapısı

Olympos tanrılarının yeni evi, canlıların en az bulunabileceği iki bölgeye yerleştirilmişti.

Anahari, küp evi bulmuştu ama içinde ne olduğunu göremiyordu. Artık yeni bir oyun başlamıştı ve eninde sonunda o da bu oyuna dahil olacaktı. Daha da önemlisi, Şeytan'ı durdurmadan önce Mikail ile uğraşması gerekeceğini fark etti.

Dikkatini küp evden çekerek düşündü. Ne zaman harekete geçmesi gerektiğini, nasıl bir plan yapacağını bilmiyordu ama bildiği bir şey vardı: Her şey henüz yeni başlıyordu.

***

Zeus, Athena ve köpeği Karanlık, Olympos'tan ayrılıp küp eve geldiklerinde, Hera ve Poseidon ortak alanda onları bekliyordu.

Poseidon'un gençleşmiş bedeni dikkat çekiciydi. Uzun sakalları hâlâ vardı ama artık simsiyah olmuştu. Elindeki mızrağın yaydığı güç, odanın içinde hissedilirken, hiçbir şeye şaşırılmamış bir suskunlukla Athena'nın yanındaki köpeğe bakıyordu. Onu merak etmek içinde inanılmaz bir güç uyandırıyordu ama yine de sakinliğini koruyordu.

Hera ise Athena'nın köpeğini kısıksandığı anı hatırlıyordu ama gözlerini Zeus'tan ayıramıyordu. Hâlâ bir Yunan tanrısı gibi giyinmiş olan Zeus, Mikail'in iradesiyle planların merkezine oturtulmuştu. Bu da onu tekrar lider yapmıştı. Ancak şimdi, emrettiği tanrılar, ondan daha güçlü olabilirdi.

Mikail, küp evin içinde her birine bir oda vermişti. Odalarını yalnızca hayal ederek şekillendirebileceklerini söylemişti. Ancak ortak alan henüz beyaz, boş bir odadan ibaretti. Oda kısa sürede yüksek tavanlı bir katedrale dönüşmeye başladı. Olympos'u tasvir eden çizimler duvarlara yayıldı, altın çerçeveli büyük pencerelerde yıldızlar yanıp sönüyordu. Farklı tonlardaki renkler duvarlarda dans ediyor, bu yeni mekâna, tanrılar için bile tuhaf gelen bir gerçeklik hissi katıyordu.

Herkesin gözünün üzerinde olduğunu bilen Zeus, gerçekten ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Zaman kazanmak için öylesine konuşmak, Mikail'i eleştirmek istiyordu. Kendisinden başka hiç kimsenin yorum yapmasını beklemeden, kanatlarından bahsederek başladı.

“Demek ki buraya girdiğimizde kanatlarımız yok oluyor.”

Sözlerinin ardından kısa bir sessizlik oluştu. Ardından alaycı bir tonda ekledi:

“Yeni efendimizin bizlere hediye ettiği güçler karşılığında sırtımızda kanat taşımak zorunda olmamız biraz garip olsa da...”

İçinden tekrar “Zaman,” diye düşündü. Önce insanlardan, sonra onun krallığını yok eden her şeyden intikam

alacaktı. Gözlerini Hera ve Poseidon'un yüzlerinden gezdirerek devam etti:

Zeus

“Kolayca ölebilen, gelecek planı olmayan, kendinden başka hiçbir şeyi düşünmeyen insanları yok etmek için bize bu kadar büyük güçlerin verilmesi gerekli miydi, bilmiyorum. Bugüne kadar insanları ölümle kolayca şekillendirdik. Yaşamı o kadar seviyorlar ki, oyuncaklarını ellerinden alırsak, yaşama isteklerini de yok etmiş oluruz. Böylelikle kıyamet kopar.”

Gözleri parladı. Hafifçe gülümsedi ve sert bir ifadeyle ekledi:

“Biz de bu kutudan çıkarız.”

Athena, babasının yeni tanrılar tarafından ne kadar ciddiye alındığını bilmesi de Zeus'un konuşmaya böyle başlaması onu şaşırtmamıştı.

Zeus sustuğunda, gözleri Hera'ya çevrildi. Onun yüzünde, sözlerine destek olacak bir ifade arıyordu ama karşısında yalnızca soğuk bir duvar gördü. Güzel ama erişilemez bir yüz... Belki de ilk kez Hera'ya bu kadar uzun bakıyordu. Önceden, ona söylediği yalanları anlamasın diye gözlerine bile bakmadığını fark etti ama şimdi, Mikail gibi siyahlar içinde, saçları beline kadar uzamış, kusursuz yüz hatlarıyla, Hera onu gerçekten heyecanlandırmıştı.

Gözlerini ondan kaçırmadan sözlerini tamamladı:

“İlk kimi öldürmemiz gerektiğini biliyorum.”

***

Athena, Zeus'un intikam almaya kararlı olduğunu biliyordu. İlk hedefi, ona sırt çevirip elçiyi tercih eden insanlardı. Zeus, planlarının ayrıntılarını açıkladıktan sonra her tanrıya görevlerini verdi ve söylediği gibi, arkasını dönüp inanç savaşını başlattı. Elçi yeni gitmişti, tek tanrı inancı henüz büyük gruplara yayılmamıştı. Şehirlerde Zeus'a inananların sayısı hâlâ fazlaydı. Özellikle krallar, soylular ve tüccarlar onun tarafındaydı. Oğlu Ares olmadan da büyük bir imparatorluk ordusuna sahipti.

Zeus ve tek tanrı inancının savaşı, dört yüzyıl boyunca topraklarında bir iç savaş gibi sürdü. İnanç, Zeus'un hâkimiyetini sarsıyor, ona ait olmayan her şeyi yavaş yavaş yok ediyordu. Doğada vahşi olan daha güçlüydü, ama insan dünyasında inancı en yüksek olan kazanmaya başlamıştı.

Kaybedilen Savaş

Zırlı, düzenli, güçlü birlikler önlerine çıkan köleler, silahsız köylüler ve düzensiz ordular karşısında sürekli yeniliyordu. Bazı savaşçılar, daha savaşmadan kaçıyor, Zeus, en yakınındakiler tarafından ihanete uğruyor, askerleri şehirlerin içinde pusuya düşürülüp öldürülüyor, etrafındaki krallıklar birer birer tek tanrı inancına teslim oluyordu.

Din adamları, kralların ve soyluların yerini almaya başlamıştı. Gerçek yönetici artık yalnızca tek tanrıydı ve din adamları onun elçileriydi.

Zeus, ona sırt çeviren insanlara duyduğu öfkeyi dindirememişti. Her seferinde tek tanrı inancının zaferi büyük oluyordu. Eski düzen çökmüş, tahtlar yıkılmış, yönetimler el değiştirmişti. Ancak Köleliği sona erdirmek için gönderilen elçi, insanlığa beklenmedik bir yük bıraktı. Yüzyıllar süren savaşların ardından insanlar, kendilerini din adamlarının

kontrolüne teslim ettiler. Yönetimler değişti, ama kölelik ve fakirlik hâlâ devam etti.

Zeus, milattan sonra dört yüz yıla yakın savaştı. Yeni güçleriyle tüm dünyayı yok edebilirdi ama Mikail'in ona verdiği emir açtıktı:

“İnsanların her şeyi kendilerinin istediğini sanmasını sağla.”

Ve Zeus, bu emre boyun eğdi.

***

Anahari, diğer iki gezegeni, Sirna ve Perreson'u sık sık ziyaret etse de orada mümkün olduğunca az kalıyordu. Bu gezegenlerde yaşam döngüleri belirli bir tekrarın içine girince, zaman kaybetmeden yola çıkıyor, gerçek değişim ise yalnızca Dünya'da yaşanıyordu. Mikail, emri altındaki tanrılarla birlikte büyük bir planın içindeydi. Ancak Anahari, onun ne yapmak istediğini hâlâ anlayamamıştı.

Dünya'daki savaşlar ve ölümler, insanlık tarihinin değişmeyen dngsyd. Gücü ele geçiren herkes, kendisi gibi olmayanı, kendine hizmet etmeyi ya da onu eleştirenleri yok etmek istiyordu. Bu, kaçınılmaz bir kural gibiydi. Yine de ne kadar acımasız olursa olsun, Mikail tüm insanlığı ldremezdi. En azından Şeytan buna izin vermezdi. Çünkü uygulanan asıl plan ona aitti.

Anahari'nin tek merak ettiği Şey, tanruların kendinden ne zaman yardım isteyeceğiydi.

Athena - Hera

***

Küpteki toplanma alanında iki kadın vardı ve ikisi de birbirinden farklıydı.

Hera artık kimseyi kıskanmıyordu, çünkü hepsinin en sevdiği özellikleri bir kere kıskanmıştı. Bu yüzden her toplantıya farklı bir görünümle geliyor, saçlarını ve kıyafetlerini değiştiriyordu.

Athena ise hâlâ Olymposlu bir tanrı gibi giyiniyor, eskiden sahip olduğu uzun, sade elbiselerle geliyordu. O, sadık olandı. Değişimi değil, sürekliliği temsil ediyordu. Hera, değişimle güçlenirken Athena, sabitlikle kökleniyordu.

Ortak alandaki dört tanrı da kendisinin en güçlü olduğuna inanıyordu. Ancak Zeus'un aklında hep Hades vardı. Hâlâ küp evde bir odası olmasına rağmen toplantılara hiç katılmıyor ya da diğerleri onun gelip gittiğini fark etmiyordu.

Zeus, Hades'in neyle güçlendiğini bilmiyordu ama ona asla güvenmemesi gerektiğini hissediyordu. Eğer Hades başından beri planların içinde olsaydı, hangi güçlere sahip olduğunu öğrenebilir, ona göre hareket edebilirdi. Poseidon bilginin kaynağıydı, Zeus ise fikirdi. Artık insanlar için yeni bir ölüm sebebi bulmuşlardı.

İnançlı olanları Tek Tanrı yok edecekti.

Zeus - Hera - Poseidon - Athena

Zeus, toplantıya yine sakinçe başladı. Planını anlatırken salonun tavanında büyük bir kilise, önünde sağ elini havaya kaldırmış bir din adamı belirdi. Çevresinde dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini birleştirmiş, başlarını öne eğmiş binlerce insan çizilmişti. Zeus, bu sahneyi dikkatle izleyen tanrılara döndü ve konuşmaya başladı.

“Tek Tanrı inancının daha fazla insana ulaşmasını sağlamamız lazım. Kiliseler elinden yaşatacağımız zulümden daha çok insan zarar görmeli. Böylelikle insanların Tek Tanrı’dan nefret etmelerini sağlayacağız. Tek Tanrı inancına geçen insanların zihinlerindeki değişimin sebebi, şüpheydi. Şimdiyse yalnızca işlerini yapıyorlar. Düşünmüyor, hiçbir şeyi eleştirmiyorlar. İnsanlar köle değil, zihinleri köle. Onlara şoklar yaratmalı, ölümle değil korkuyla yönetmeliyiz. Hera, her şey seninle başlayacak.”

Hera’nın gözlerinin önüne satranç tahtasında olduğu an geldi. Aslında her şey onunla başlamıyordu, her şey fikirlerle başlıyordu. Zeus, köleleşmiş zihinlerden ve yaşamak için gerekeni yapan bedenlerden bahsetmişti. Kendisi de öyleydi, isteneni sorgulamadan yapmak şimdilik daha kolaydı. Önlerinde daha çok zaman vardı.

Zeus’un istediği gibi, ilk büyük adımı Hera attı. Karanlık çağlardan beri kendi varlığının farkında olmayan insanlar için ikinci bir benlik yarattı. Zihinlerinde tek başına yaşayan insanlar, artık kendi kendilerine konuşmaya başladı ve sordukları ilk sorulara, kendi seslerinden Hera cevap verdi. Zamanı geldiğinde de kafa karışıklığına dönüştü ve sonunda insan zihinlerini terk etti. Kararsızlık, Hera’yla başladı. Sonrasında da insanların zihinleri bir daha asla susmadı.

Zihnini sustur ey insanlık; o, senin elinden, ayağından farksız.

Zeus, dört yüz yıl boyunca yok etmek için savaştığı tek tanrı fikrini, şimdi geniş alanlara hızla yaymaya başladı. Krallar yeniden ortaya çıktı ama bu kez din adamları orduların başına geçti. Artık kimse Tek Tanrı'dan ve onun temsilcilerinden üstün olamazdı.

Her şey Tek Tanrı için yapılıyordu ve tüm Dünya'yı ele geçirmeden durmayacaklardı. Geniş alanlara ulaşmak ve daha hızlı hareket etmek için misyonerler ortaya çıktı. Dünya üzerinde dolaşan bu din adamları, gittikleri her yerde putlara, ateşe ve hâlâ doğa olaylarına tapan insanlarla karşılaştılar. Arkalarından gelen ordular için en büyük ödülse, buldukları altın oldu. İnsan çok cahildi. Düşünmeye başlaması, anlaması ve harekete geçmesi için çok uzun zamana ihtiyacı vardı.

Misyonerler ve zenginlikleri ele geçirmek isteyen ordular, Tek Tanrı'nın sözleriyle gittikleri her yerde toprakları yağmaladı. Teslim olmayanları, direnenleri, ellerindeki değerli şeyleri vermeyenleri, suçunu kabul etmeyenleri aç bıraktılar, hapishanelerde çürüttüler. Güçsüz ve savunmasız olanları öldürmekten çekinmediler, ölmek istemeyenleri ise Tek Tanrı'ya inanmak şartıyla köle olarak sağ bıraktılar. Karşılaştıkları dinleri yok ettiler.

Zeus'un istediği gibi, Tek Tanrı'nın din adamları ve orduları, kimseye yaşam umudu bırakmadı. Özgür insanlar köleye çevrildi, Tek Tanrı inancı deniz aşırı bölgelere taşınırken yeni kıtalar keşfedildi. Yeryüzü artık savaş alanına dönmüş, güçlü olanın değil, inancı en kuvvetli olanın hayatta kaldığı bir düzene dönüşmüştü.

***

Anahari sürekli yazıyordu. Geldiğinden beri Dünya ayaklarının altında, yüz seksen iki bin beş yüz kez dönmüş, yaklaşık beş yüzyıl geçmişti. Her bir dönüş, yeni olaylara sahne olmuş, insanlık tarihinin akışını değiştiren anlar yaşanmıştı. Bazen kendini Dünya'nın çekimine kapılmış gibi hissediyor, onunla birlikte dönerken gece ve gündüzü izliyor, kıtaların üzerine düşen gölgeleri takip ediyordu. Gördüğü tek bir gerçek vardı. Dünya'nın ömrünün kısaltmaya devam ediyor olmasıydı.

Misyonerler, inancı yaymak için dört bir yana dağılırken, Elçi'nin takipçileri arasında zamanla bir güç mücadelesi başladı. Önce küçük ayrılıklar, sonra büyük bölünmeler ortaya çıktı. Aynı tanrıya inandıkları halde farklı mezhepler kuruyor, birbirlerine yabancılaşıyorlardı. İnsanlık, yeniden tanrılar yaratmaya başlamıştı.

Çok tanrılı çağlarda, tanrılar insan zihninde ortak bir biçim bulabilmişti. Athena denildiğinde bilgeliği, savaş yeteneği, elindeki mızrağı, uzun boyu, başındaki tüylü miğferiyle herkesin gözünde aynı şekilde canlanıyordu. Zeus denildiğinde, insan suretinde bir tanrı akla geliyordu. Onların heykelleri yapılmış, tabloları çizilmiş, şarkılarda isimleri anılmıştı. Tanrıların sayısı yüz binleri bulsa da kim oldukları belliydi.

Tek Tanrı, insan zihninde sabit bir şekil bulamıyor. O neye benziyor? Cinsiyeti var mı? Öfkeli mi, yoksa bağışlayıcı mı? Kimin tarafında duruyor? Kimse bilmiyor.

Bu bilinmezlik, her insanın zihninde farklı bir Tanrı yaratmasına neden oluyordu. İnsanlar, Tek Tanrı'ya inanıyordu, ama kendi tanrısını yaratmaktan da vazgeçmiyordu.

Şimdiyse insanlık tarihindeki tüm tanrıları toplasak bile, sayıları bugünkü kadar fazla olamaz. Artık Tek Tanrı'nın çokluğu yaşıyordu ve sayısı Dünya'daki insanların sayısı kadar...

***

İnsanların zihninde, adı aynı olsa da biçimi, karakteri ve niyetleriyle birçok farklı tanrı doğmuştu. Zeus için bu, eğlenceli bir oyuna dönüşmüştü. Elçinin insanları arasındaki savaşlarda bile, aynı isimle anılan tanrı, kendi takipçileri arasında tercih yapmaya zorlanıyor, kendi adını taşıyan inanç sistemleri acımasızca birbiriyle savaşıyordu.

Böylelikle Zeus, Athena ve Hera'nın da desteğiyle, bin dört yüz yıl sürecek ve insanlık tarihinde Karanlık Çağ olarak anılacak dönemi başlattı. Bu çağ, Tanrı'nın yeryüzündeki eli sayılan kurumların, onun adına insanları yakarak, asarak ve boğarak yargıladığı bir dönem oldu. Bilim, tıp ve ilerleme, din adamlarının baskısıyla durdurulurken, Hera'nın ortaya çıkardığı salgınlar, insanlığın en büyük kabuslarından birine dönüştü. Bulaşıcı hastalıklar sokakları boşalttı, köyleri harabeye çevirdi, imparatorlukları diz çöktürdü. Elçinin kendini feda ederek çok tanrılı dinlerin elinden aldığı kölelik, bu kez insanların kendi elleriyle, zalimliğe dönüşerek geri gelmişti.

Zeus'un merak ettiği tek şey, bütün bunların sonucuuydu. Bunca katliam ve yıkımın ortasında, insanlar Mikail'in arzuladığı gibi umutlarından vazgeçip yalnızca ölümün olduğu bir geleceğe çocuk doğurmayı isteyecekler miydi?

***

Anahari, Başdenetçi'nin söylediklerini düşünmeden edemiyordu.

“Elçi kadere karışmaz, insanlara ucu açık bilgiler verir. Olasılıkları azaltan etkilerden kaçınırsınız. Kulağın Dünya’da olsun.”

Bu sözler, varoluşun en temel yasalarından biri gibi zihninde yankılanıyordu. Ancak Anahari hala çaresizce izlemeye devam ediyordu. Çünkü Dünya’da olanlar, kaderin ucu açık bir akışı değil, kaosun bilinçli bir yönlendirilmesi gibi görünüyordu.

Tek Tanrı inancı, elini uzattığı her yerde yaşamı felakete sürükledi. Her doğan nesil, kendini daha büyük bir yıkımın içinde buldu. Yine de insanlar, başlarına ne gelirse gelsin, tanrılarına mutlak bir güvenle sığınmaya devam ettiler. Zeus’un elinden gelen bin yıllık ölüm, onları inançlarına daha da sıkı bağladı.

Tüm inançlar, karşılarında bir düşman bularak varlığını sürdürür. Kötülük ne kadar güçlüyse, inancın ömrü de o kadar uzun olur. Bu yüzden tek tanrı inancının ömrü, insan yaşadıkça sürecek çünkü Şeytan, insanı hiçbir zaman affetmeyecek.

İnsan artık kendine öyle güçlü bir düşman yarattı ki, adını Şeytan koydu. Onun karşısında yapılacak tek şey, bağışlayıcı ve koruyucu olan Tanrı’ya sığınmak olacak. Ama Anahari, bunun gerçek bir inanç mı, yoksa insanlığın en büyük yanılsaması mı olduğunu hâlâ bilmiyordu.

İnsan - Şeytan

***

Zeus'un karşısındaki en büyük sorun, cahil insanın koşulsuz doğum döngüsüydü. Şartlar ne kadar kötü olursa olsun, yaşamaya kodlanmış vücutlar, hiçbir zorluktan ve umutsuzluktan yılmadan çoğalıyor; her doğum, yalnızca bir insanın değil, insanlığın ölümsüzlüğünün devamı oluyordu. Zeus, bu kendi kendini besleyen döngüyü kırmak için bin dört yüz yıl boyunca öldürmekten bıkmadan, yorulmadan çalışmıştı. Ancak geçen zaman, ona çok daha büyük bir gerçeği öğretmişti.

Öldürdüğü bedenler yalnızca birer araçtı. Yaşamak için çoğalıyor, çoğalmak için yaşıyorlardı. İnsan, bebekken hükümdar, büyüdüğünde ise gelecek nesle bakacak bir köleye dönüşüyordu.

Doğum Döngüsü

Birçok yetişkin, kendi hayatından vazgeçerek türünün devamını sağlamak için var olduğunu kabullenmişti. Zeus, büyük bir tarlada yetişen ve budansa bile sürekli büyüyen bitkiler gibi insanı yok etmeye çalışmanın boşuna olduğunu fark etti. İnsanı dünyaya bağlayan şeyin yalnızca beden olmadığını, onu asıl var edenin ruh olduğunu anlamıştı.

Bedenlerini öldürerek hiçbir şeyi değiştiremeyeceğini biliyordu. Çünkü ruhlar, feda etmeyi bilen, türü için savaşan, sevdiklerini koruyan, tanrısına boyun eğen bir insan modelini yaratmıştı. Ancak ruhlar, bencil, korkak ve yalnızca kendini düşünen bir yapıya da sahipti. Bedenler, zulme katlanabilir ve bir neslin devamı için kendini feda edebilirdi; ama ruh, acıya dayanamaz, kendi çıkarını düşünmeden hareket etmezdi. Zeus, eğer gerçekten insanlığı kökten değiştirmek istiyorsa, onu ruhu üzerinden yok etmesi gerektiğini anladı.

Tek tanrı inancı, bu plan için mükemmel bir araç olmuştı. Savaşlar, açlık, salgın hastalıklar ve yaşamın işkenceleri, insanları tanrılarına daha çok bağlamış, onları sorgulamadan itaat etmeye daha yatkın hale getirmişti.

Artık insanlar, tanrılarıyla aracı olmadan doğrudan iletişim kurabiliyor, suçlarını ve günahlarını yalnızca bir iç hesaplaşmayla temizleyebileceklerine inanyorlardı. Daha da önemlisi, bu inanç, insanın insana zulmetmesine bile meşruiyet kazandırmıştı.

Tanrı, affeden bir varlıktı ve bağışlanma düşüncesi, suç işleme isteğini daha da körüklüyordu. İnsan, işlediği günahların bedelini yalnızca af dileyerek ödeyebiliyorsa, hiçbir kötülüğün bir anlamı kalmamıştı. Cennet, suçluların da huzur içinde yaşayabileceği bir yer haline gelmişti.

İşte tam da bu yüzden, Zeus artık insanın ruhuna seslenmeye karar verdi. Ruhun savunmasızlığı, beden acıya dayanıklılığı karşı hiçbir şeydi. İnsan ruhu, en kolay manipüle edilebilir ve en zayıf varlıktı ve şimdi, Zeus'un yeni hedefi ruhun kendisi olacaktı.

Beden mi gerçektir, ruh mu?

***

Zeus, başarısızlıklarından çekinmeden Mikail'le yeniden görüşmek istemişti. İlk kez efendisinin evine geldiğinde, Athena ve Hera da oradaydı. Siyah uzun pelerinleri içinde üç kadın, sürekli hata yapan bir erkeği dinlemek istemiyormuş gibi bakıyordu. Hera yine değişmiş, güzelliği daha da belirginleşmişti. Athena, Mikail'in dolabından bir şeyler almak için uzaklaştığında, Mikail de koltuğuna oturdu. Zeus için bu bir rahatlama olmuştı.

Zeus ve yeni Planı

Üç çift göze aynı anda bakarak konuşmak oldukça zordu. Dahası, etrafındaki tek erkek olan Poseidon da binlerce yıldır ortalarda yoktu. Mikail ona bir görev vermişti ve hala geri dönmemişti.

Zeus, üzerindeki baskıya daha fazla katlanamayacağını hissediyor, yeni fikrini anlatmak için sabırsızlanıyordu. Bu yüzden duraksamadan konuşmaya başladı:

“Karanlık bitsin, aydınlık başlasın. Zor koşullar altında yaşamayı öğrenen insan, artık güçlü bir bedene sahip. Ama ruhu... Ruhunu, incisini saklayan bir istiridyeye gibi içinde koruyor. Beden, canlı kalmak için her şeyi yapıyor; öğreniyor, küçük bir mağarada hayatta kalabiliyor, gerekirse dileniyor, köle oluyor. Ama ruhu... Ruhunu, onu zayıflatıyor.”

Konuşmasının etkili olduğunu biliyordu ama karşısındaki kadınlar, onu gerçekten dinlemiyormuş gibi davranmaya devam ediyordu, yerde yatan köpekle göz göze gelmek istemiyordu.

“Bunu fark etmemi sağlayan şey yine ölüm oldu. İnsanlar, sevdiklerini kaybettiklerinde bedenleri kadar ruhları da etkileniyor. İşte o anlarda, ruh söz sahibi olacak kadar güçleniyor. Kendi bedenini, ölüme izin verdiği için cezalandırıyor. Ruhun özünde denge yok. Ya aşırı neşeli ya da derin bir kedere batmış... Ama insan bedeni uyumlu, dengeli. İşte bu yüzden, zihni geliştirirken bedenleri tembelleştirmeliyiz. Ruh hassas ve değerli olmalı, beden ise onun için bir hapisaneye dönüşmeli. İnsanlara bunu göstermeliyiz. Zayıf bedenler, güçlü ruhlar...”

İnsan Ruhu Bedeni Terk Ediyor

Mikail, Zeus'un bu fikrini uzun uzun düşündü. Güç verdiği tanrılar arasında dengeyi korumak zorundaydı. Zeus'un fikirleri insanlık tarihinde büyük değişikliklere sebep olmamıştı ama şimdi, doğrudan insan ruhunu hedef alıyordu. Bu, tahmin edilemeyecek sonuçlar doğurabilirdi.

Sonunda, Mikail sakin ama otoriter bir sesle konuştu:

“Zeus'un fikirleri ilginç, ancak sonuçları beklenmedik olabilir. İnsanlar sürekli değişiyor ve zorluklara uyum sağlıyor. Hera, Zeus'un fikirlerinin denetimi sende artık.”

Mikail sustuğunda, Hera içten içe onu kıskandığını fark etti. İçine dolan güçten korkarak derin bir nefes aldı ve hemen önünde eğilerek,

“Bana güvenebilirsiniz, Efendi Mikail. Hiçbir sorun yaşanmayacak.” dedi.

Mikail'se Hera'nın aklından geçen gerçek düşünceleri duydu:

“Zeus'a gücümü gösterecek ve onu kendime hayran bırakacağım.”

Hera ve Zeus, Mikail'i selamlayarak odadan çıktılar. Onlar gittikten sonra Mikail, yanında kalan Athena'ya döndü ve

“Onları izle. İnsanları yok edecek bir planın dışına çıkmalarını engelle.”

Athena, emir almanın getirdiği sadakatle başını eğdi. Kendi içinde sadakatle ihanet arasındaki ince çizgiyi hissediyordu.

***

Anahari, Mikail'in evinde yapılan toplantıyı ne görmüş ne de duymuştu. O, olayların çoğunu yine yaşanırken izleyecekti. Geçmişi bilmek, geleceği görmekten daha az önemliydi çünkü zaman, her şeyi olması gereken yere taşıyordu. Zeus'un topraklarında insanlar, bin dört yz yıllık bir yok oluşun eşiğinden dönmüştü. Karanlık bir çağın baskısı altında olsalar da hayatta kalmayı başarmışlardı. A kalmamak, barınacak bir yer bulmak, onların çoğalması için yeterli olmuştu.

Ama şimdi, yeni bir dönem başlıyordu. Mikail'in tanrıları, bu kez insanları öldürmek yerine, onların yaşam igüdüsunü kullanarak yok oluşlarını hızlandıracaktı. Yeni plan, insanın sahip olma arzusunu körüklemek, bireyselliği kutsamak ve yalnızca kendi çıkarını düşünmeyi öğretmekti. İnsan, bir şeylere sahip olmaya başladığında, nasıl ve ne şekilde elde ettiğinin artık bir önemi olmayacaktı.

Binlerce yıl boyunca sefalet, yoksulluk ve acı içinde ruh geride durmuş, sessizce izlemeyi seçmişti. Ama şimdi, beden hazzı yaşamaya başladığında, ruh da onunla birlikte uyanacaktı. İnsan artık yalnızca hayatta kalmak için savaşmıyordu; keyif almak, daha fazlasını elde etmek ve dünyayı kendi arzularına göre şekillendirmek istiyordu.

Ruhlar, dünyaya zevk içinde yaşamaya gelmişti. Ama bilmedikleri şey, vücudun onların kölesi olduğuydu. Ve şimdi, bu kölelik her zamankinden daha büyük bir hızla derinleşiyordu.

Rönesans

***

Zeus, Hera ve Athena'nın rehberliğinde, insanlık tarihini baştan yazmaya koyulmuştu. Karanlık Çağ'ın küllerinden doğan insan zihni, artık yalnızca tanrıya değil, kendine de seslenmeye başlamıştı. İlk büyük adımı Hera attı. O, zihnin içine yerleşti ve yalnız kalan ruhlara ilk kez fısıldadı:

“Gelin, hayatınızın ve var oluşunuzun keyfini çıkarın.”

Din savaşlarının ve inanç çatışmalarının son bulmaya başladığı bu yeni dönemde, ruh artık var olmaktan mutluluk duymaya, yemekten, içmekten ve dokunmaktan zevk almaya başladı. Beden, yalnızca hayatta kalmak için var olmaktan çıktı, haz almak için yaşamaya başladı. İlk kez, ruh bedeni yönlendirmeye, onu bir araç olarak kullanmaya başladı.

Gelişim

İnsanlar, yaşamak için değil, keyif almak için yaşamayı öğrendi.

Zeus'un topraklarındaki halklar, iki yüz yıl içinde büyük bir dönüşüm geçirdi ve aydınlık bir çağ başladı. Bu çağ, göz kamaştırıcıydı. Yeni yaşam biçimi, ışığın etrafında dönen pervaneler gibi insanları içine çekiyordu. İnsanlık, bu çağa kendi adını verdi: Rönesans. Sanat, bilim ve teknoloji gelişti, edebiyat ve tarih yeniden değer kazandı, doğaya duyulan özlem büyüdü. Ruh, belki de ilk kez kendi varlığını kutluyordu.

Zeus, her şeyin altınla ölçüldüğünü bildiği için Dünya üzerindeki tüm altınları toplattı. İnsanlar her çağda altına tapmıştı, hatta Zeus, cennette yasaklanan elmanın bile altından yapıldığına emindi. Refahın artmasıyla birlikte, dinin baskısı azaldı. Kalabalıklaşan şehirlerde bireysellik yükselmeye, insan

hakları ve özgürlükler konuşulmaya başlandı. İnsanlar, tek tanrı inancını sorguluyordu.

Zeus, bilim insanlarının ve sanatçıların ilham perisi oldu. İnsanlara geliştirebilecekleri fikirler sundu, felsefe ve psikolojiyle varoluşu sorgulattı. Onun gözünde, toplumların kısa ömürleri önemli değildi. Asıl önemli olan, ruhların hassasiyetini anlamaktı. Zeus'un en büyük buluşu, insanın içindeki kırılğan ruhu keşfetmesiydi.

Emin olduğu tek şey, ruhun en küçük olumsuzlukta doğum döngüsünü durduracağıydı. Çünkü ruh, çoğalmak için yaratılmamıştı. Kendini mutsuz eden dünyaya bir başkasını getirmek istemeyecek ve böylece insan, kendi kıyametini kendisi getirecekti.

Zeus'un fikirleri, Pascal, Descartes, Freud, Edison, Newton, Da Vinci, Einstein, Tesla, Nietzsche gibi isimlerle yeni bir dönemin kapısını açtı. Onların aracılığıyla, kendi topraklarında yarattığı fikirleri dünyaya yaydı. Ama en çok önemsedığı şey, tıp bilimidir. Çünkü artık insanları ölümle değil, yaşama yok etmeyi planlıyordu.

İnsanın en hızlı geliştiği zaman, doğumundan önce geçen zamandı. Zeus'un planı, insanlığı çabucak doğuma hazır hâle getirmektir. Ancak hâlâ önünde büyük bir engel vardı: İnsanları kitlesel bir harekete geçirememişti. Küçük aileler, milyonlarca insanı yönetiyordu ve köle kalmayı sevenler, onları yönetenlere karşı öfke bile duymuyordu. Yine de her şeyin çözümü savaş ve ölüm olacaktı. Ve bu çözümün anahtarı Hera'daydı.

Hera, Avrupa'daki insanlara eşitlik kavramını öğretti ve bu, tarihin en büyük iç savaşlarını başlattı. Onun yaktığı ateş, zaten kurumuş olan bir ormanı, içindeki masumlarla birlikte küle çevirdi. Savaşlar iki yüz yıl sürdü ve sonunda, büyümeye devam eden insanlık, eşitlik adıyla yeni filizler verdi. Bu, bireyselliğe en yakın adımdı.

Ama Zeus için bu bile yeterli değildi. O, büyük bir tarlaya ihtiyacı olduğunu biliyordu ve o tarlayı nereye ekeceğini de çoktan seçmişti.

Zeus, insanların Dünya'nın büyüklüğünden bihaber olduğunu biliyordu. Oysa o, insan aklının kavrayamayacağı kadar büyük zenginlikleri bir kara parçasında saklamıştı. Ve artık zamanı gelmişti. 1700'lü yıllarda, gemilerin yelkenlerine hafif bir rüzgâr üfledi ve insanlar, sonradan Amerika diyecekleri kıtayı keşfetti. Zeus'un asıl düzeni burada kurulacaktı. Burada büyüyecek, burada güçlenecek ve buradan dünyaya savaş açacaktı.

Böylece uzun ve sağlıklı bir yaşam vaadiyle insanı kendine hapsedti. Ama insanlık o ışığın ardında ne olduğunu hâlâ göremiyordu.

*Uzun ve sağlıklı yaşa, ey insan!
İster kendini düşün, ister cahil kal.
Ama unutma, Mikail bu Dünya'dan sıkkıldı ve
karşısındaki tek engel senin yaşama isteğin...*

***

Mikail, odasında sessizce otururken halının üzerine yansıyan gölgeleri izliyordu. Odanın köşesinde, kırmızı desenli halının içinde yavaşça kıvrılan bir yılan vardı. Onun ne zaman, nasıl geldiğini bilmiyordu. Şimdilik yalnızca bir misafirdi ama

Poseidon İsrafil'i Buldu

belki de bu yılanı da tutan bir zincir vardı. Mikail, gözlerini yılanın yumuşak hareketlerinden ayırmadan düşüncelere dalmışken, odanın ışıkları aniden aydınlandı. Zamanın içinden geçerek gelen Poseidon, uzun bir aradan sonra nihayet dönmüştü.

Poseidon'u göndermesinin üzerinden bin yıl geçmişti. Onu, zamanın içinde kaybolmuş İsrafil'i bulması için görevlendirmişti. Mikail, ilk verdikleri emri hatırladı:

“Merak ettiğin şeye giderken kimse seni durduramayacak. Şans seninle olacak. İsrafil'in nerede olduğunu merak edersen, onu bulursun. İlk görevin, onu bana getirmek.”

Poseidon bu görevi sevmişti. Zamanın içinde süzülme, onun için denizlerin altında yüzmekten bile daha

büyüleyiciydi. Ama asıl merak ettiği şey, Mikail'in ta kendisiydi. Ve o gün, cesaretini toplayıp sormuştu:
 “Ya seni merak edersem?”

Mikail ona yalnızca bir an baktı, sonra birden gözden kayboldu. Poseidon, kendini siyah kumlarla kaplı, uçsuz bucaksız bir çölde buldu. Gözleri ancak belirli bir mesafeye kadar görebiliyor, ötesinde koyu bir karanlık deviniyordu. Ne tarafa gitmesi gerektiğini bilmiyordu. Korku, kararsızlık ve bilinmezlik içinde olduğu yere çakılıp kaldığında, Mikail'in sesi zihninde yankılandı:

“Beni merak edersen bunu engelleyemem. Bil ki geri dönmek istemeyeceğin bir yolculuk seni bekliyor olacaktır.”

Poseidon, geri dönüşü olmayan bir yola çıkmaktansa, elinde büyük bir heykelle Mikail'in odasına geri dönmeyi tercih etmişti.

Şimdi, odanın ortasında İsrail'in taşlaşmış bedeni duruyordu. Poseidon'un getirdiği heykel, ellerinde geçmişin sırlarını taşıyordu. Sağ elinde bir asa vardı, sol elindeyse göğsüne sıkıca bastırıldığı bir kitap... Başında ağır bir taç, bedenini kaplayan uzun bir cübbe... Mikail, İsrail'in yüzündeki ifadeye dikkatle baktı. Taşa dönüşmeden önce bile güçlü bir iradeye sahip olduğu belliydi.

Poseidon, Mikail'in gözlerinin İsrail'e kilitlendiğini görse de konuşmaya devam etti:

“Zaman içinde yaptığım yolculuklarda elli bin yıl geriye gitmem gerekti. Her çağda izler bırakmış. Özellikle hep insanların inançlarına müdahale etmiş. Onu takip etmem kolay oldu. Kral, rahip, bilgin ve Mesih gibi davranmış. Onu, yerin otuz metre altında, bir tapınağın içinde buldum. Yalnız değildi. Onunla beraber taşlaşmış binlerce insan vardı. Ona secde

ediyor ya da ellerini birleştirip yalvarıyorlardı. İsrafil'i çıkardığım an, mağara geride kalanların üzerine çöktü.”

Mikail'in bakışları İsrafil'in avuçlarında tuttuğu eşyaların üzerinde dolaştı. Asa ve kitap... İsrafil, insanlık tarihinden neler getirmişti? Göğsüne bastırđığı kitabın içinde ne yazıyordu? Onu en çok ilgilendiren şeyse, İsrafil'in hala sağ elinde sımsıkı tuttuğu bir nesneydi: Küp.

Poseidon, efendisinin sessizliğini bozmamasına rağmen duraksadı. Mikail'in dikkatinin artık tamamen İsrafil'de olduğunu fark ettiğinde başını hafifçe eğerek selam verdi. O sırada Mikail, gözlerini hâlâ yerde duran Poseidon'a çevirdi ve kısa bir emir verdi:

“Poseidon, artık gidebilirsin. Zeus'un senin yardımına ihtiyacı var. Asıl görevine geri dön.”

Poseidon, çıktığı binlerce yıllık yolculuktan güçlenerek dönmüştü. Geri dönüşünün mutluluğunu gizlemeye çalışarak saygıyla eğildi ve bir anda odadan kayboldu.

Mikail, İsrafil'in önüne geçerek ona son kez baktı. O, taşa dönüşmeden önce büyük bir hırsa sahipti. Ancak şimdi, uzun bir uykudan uyanmış bir bilge gibi duruyordu. Sarı rengi en koyuya yaklaşmıştı. Cebrail ve Azrail artık onun kadar güçlü değildi.

İsrafil, Mikail'in ışık çemberiyle onu çözmesini bekler gibi sessizce duruyordu. Sonunda, ışık onun bedenini sardığında, kıyamet meleği tekrar hareket etmeye başladı.

Gözleri açıldığında, bir an için önünde eğildi ve avuçlarındaki kitap ve asayı Mikail'e uzatarak yumuşak bir sesle konuştu:

Dünya Savaşları

“Size zamandan hediyeler getirdim, Başmelek Mikail.”

Sonra, gözleri halının içinde kıvrılan yılanı kaydı.

“İzniniz olursa, yılanınızı buradan çıkaralım. Size Dünya’nın not defteri hakkında anlatmam gereken çok şey var.”

Mikail, İsrail’in konuşmasındaki sakinliğe şaşırıldı. Onun dengesi artık oturmuştu. Daha güçlü, daha olgun ve daha tehlikeliydi. Şimdi yalnızca bir sorusu vardı:

“Bu kadar zaman içinde ne öğrendin, İsrail?”

***

Zeus’un bilgi ve teknoloji alanındaki atılımları, yeni dünyanın ilk büyük savaşına yol açtı. Yüz yıl içinde insanlık,

kendini yok edebilecek bir güce ulaşmıştı. Savaş, yalnızca dört yıl sürdü, ancak ardında yıkımlar bıraktı. Tanrılar, bu savaşın gelişimini yakından izledi. Sonuçlar, Karanlık Çağ'dakinden farklıydı. Artık insanlar, eski savaşların kılıç ve mızraklarıyla değil, yeni icat ettikleri ölüm makineleriyle birbirlerini yok ediyordu. Buna Birinci Dünya Savaşı dediler. Ancak tanrıların gözünde bu, insanlığın kendi yarattığı geleceğe karşı verdiği ilk büyük sınavdı.

İnsanlar, savaş boyunca yalnızca birbirlerini öldürmekle kalmadılar; toprağı, havayı, suyu ve hayvanları da feda ettiler. Altı milyondan fazla sivil, kaçma ya da korunma fırsatı bile bulamadan yok oldu. Topraklar, zehirle kirlenmiş, sular kana bulanmış, milyonlarca hayvan telef olmuştu. Ancak tüm bu kayıplar, savaşın bilançosuna bile eklenmemişti. Zeus ve diğer tanrılar, yeni çağın ölümlerini eski çağlardan ayıran en büyük farkı gördüler: Silahlar artık sadece öldürmüyor, yok ediyordu.

Beklendiği gibi, savaş eski dünyayı yakıp yıkarken, geride kolayca yönlendirilebilecek genç zihinler bıraktı. Yaşlı, tutucu nesillerin yerine gelenler, savaşın ve değişimin ortasında büyüyenlerdi. Onlar, geçmişin inançlarına sıkı sıkıya bağlı değillerdi. Zeus, Üçüncü Dünya Savaşı'nı planladığı bu süreçte, sonuçlardan memnundu. Avrupa ve Asya arasında dengeler değişmiş, yeni rejimler ortaya çıkmış, parçalanmış ülkelerde savaşın ateşi sönmemişti. Yenilen devletlerin imzaladığı ağır anlaşmalar, zaten İkinci Dünya Savaşı için sahneyi çoktan hazırlamıştı. Artık insanlık tarihini ileriye doğru yuvarlanan bir kar topu yönetiyordu: Savaş...

Zeus, bu süreçte biraz da eğlenmeye karar verdi. Yıkılan ülkelerin umudunu yitiren insanların, tanrılarına nasıl yalvardıklarını izledi. Tanrılar, onları izlemekten başka hiçbir

şey yapamıyordu. İnsanlar, kendilerine yardım edecek bir güç bekliyordu ama inandıkları tanrılar sessizdi. Oysa Zeus, hala varlığını sürdürüyor, kanatlarını kullanabiliyor ve insanın geleceğini şekillendirebiliyordu. Elçi geldiğinde herkes onun yok olacağını sanmıştı, ama Zeus, onlardan bile daha güçlü hale gelmişti.

Bu, artık yeni bir çağın başlangıcıydı. İnsanlar, unutulmaya yüz tutmuş eski tanrılarını yüzyıllar boyunca mitlerde, efsanelerde, kitaplarda yaşatarak onların varlığını sürdürmelerine izin vermişlerdi. Ancak Zeus, onların sessizliğini dehşetle izledi. İnsanların zihnine hapsolmuş, unutulmaya yüz tutmuş tanrılar, bir isim olmaktan öteye gidemiyorlardı.

Mikail olmasaydı, Zeus'un da kaderi böyle olacaktı. İnsan zihninde bir köleye dönüşmek...

Bu yüzden, korkuyla bekleyen tüm unutulmuş tanrıların en büyük dileği artık belliydi:

“İnsan, beni unut artık!”

***

Zeus, kimseye haber vermeden, unutulmuş tanrılar üzerinde güçlerini denemek için yola çıktı. Karşısına çıkan birçok tanrı, bir gölge gibi boşlukta duruyordu; bilinçleri silikleşmiş, varlıkları unutulmaya yüz tutmuştu. Onları izlemek, Zeus'un canını sıkıyordu. Ancak dikkatini çeken iki yer vardı: Hindistan ve Japonya.

Hindistan’da din, Zeus’un istediği gibi işliyordu. İnsanlar, kaderlerine razı olmuş, daha iyi bir hayata ancak yeniden doğarak ulaşabileceklerine inanıyorlardı. Köleliğe, sefalete, açlığa rağmen umutlarını yitirmiyorlardı, çünkü başka bir hayatta, başka bir bedende her şeyin daha iyi olacağına dair sarsılmaz bir inançları vardı. Zeus bile buna şaşırıp düşündü: “Gerçekten tekrar doğuyorlar mı?” Ancak o artık insanlarla değil, tanrılarla ilgileniyordu. Hindistan’ın tanrıları, savaşçı değildi. İnsanlara huzur, mutluluk ve sabır veriyorlardı—ve belki de en büyük tehlike buydu. Çünkü insanlar sabırlı oldukça, yaşadıkları sefaletin farkına varmayacaklardı. Yüzyıllardır tekrar tekrar doğuyorlardı ama bunun farkında bile değillerdi. Bu, Zeus’un suçu değildi.

Ancak Japonya’daki tanrılar farklıydı. Küçük bir adada yüz binlerce tanrı bir aradaydı. Zeus, onların gücünü hissetmişti ve tek başına karşılıklarına çıkamayacağını biliyordu. Japon halkının, Şintoizm adını verdikleri inançla tanrılarına olan bağları sarsılmazdı. İlk önce bu bağı koparması gerekiyordu. Eğer insanların ruhları tanrılarından uzaklaşırsa, tanrılar da güçsüzleşirdi.

Zeus, gizli yolculuklarında Şinto tanrılarını izledi. Onların güçlü olduğunu biliyordu ama asıl tehlikeli olan, insanlardan kopmamış olmalarıydı. Yeni hedefini belirlemişti. Japonya’da yeni bir din ortaya çıkmaya başlamıştı: Budizm. Bu, Zeus’un en güçlü silahıydı. Japon halkı geleneklerine sıkı sıkıya bağlıydı ve onları etkilemek kolay olmayacaktı. Ama Zeus, sabırlıydı. O artık kısa vadeli planlar yapmıyordu. Yüzyıllar süren sabrın ardından, 1800’lü yıllara gelindiğinde Budizm, Japonya’nın büyük bir kısmına yayılmıştı. Ancak Şinto dini hâlâ ayaktaydı. Tanrılar, insanlar tarafından görülme de varlıklarını sürdürüyor, bilinmeyen yerlere gidip

geliyorlardı. Zeus, onları takip edemiyordu. Tanrıların evini bulmalıydı.

Ancak bunu yapmak için daha büyük bir plan gerekiyordu. Şinto tanrılarıyla insanları arasındaki bağ kesilmeliydi. Bunun tek yolu, büyük bir felaketti. Zeus, Japon halkının büyük gruplar halinde ölmesi durumunda, Şinto tanrılarının güçsüzleşeceğini düşündü. O yüzden, Japonya'nın İkinci Dünya Savaşı'na katılmasını sağlamalıydı. Zeus, tanrılara olan saldırısını, savaşın kaosunun arkasına gizleyerek yapacaktı. Böylece Mikail bile onun ne yaptığını fark edemeyecekti.

Zeus, ilham kaynağı olduğu Japon teknolojisini hızla geliştirdi ve savaşçı ulusu, İkinci Dünya Savaşı'na hazırladı. Ama elinde bundan da büyük bir güç vardı—Hera'nın bile haberdar olmadığı bir silah. Onu, Şinto tanrıları üzerinde deneyecekti.

Ancak Zeus'un asıl planı, Japonya'yla sınırlı değildi. İkinci Dünya Savaşı'nın temelini oluşturan en büyük fikri devreye soktu: ırkçılık. Bu, şimdiye kadar ortaya attığı en etkili ikinci fikirdi. En büyük fikrini, Üçüncü Dünya Savaşı'na saklıyordu.

İrkçilik, insanın en ilkel içgüdülerinden doğuyordu. O, en medeni toplumlara bile parçalayan, en büyük katliamları meşru kılan bir zehirdi. İnsanlar, kendilerine benzemeyenleri yaşamak için bir tehdit olarak görüyorlardı. Kimse, kendisi gibi olmayan biriyle aynı dünyayı paylaşmak istemiyordu.

Zeus, fikrinin gücünü hızla gördü. İrkçilik, dünyanın dört bir yanında bir hastalık gibi yayılmaya başladı. İnsanlar, tarihte her zaman birbirini öldürmüştü ama bu kez katliamlar sistematik hale gelmişti. Artık insanlar, birbirini yalnızca savaş

Dünya Savaşları

meydanlarında değil, şehirlerde, sokaklarda, mahallelerde katlediyordu.

Bebekler annelerinin kollarında öldü. Kadınlar tecavüze uğradı. İnsanlar toplama kamplarında aç bırakıldı. Bir zamanlar yan yana yaşayan komşular, birbirlerini ihbar etti.

Zeus, ırkçılığın sonuçlarını çok sevmişti. İkinci dünya savaşında insanlar birbirlerini fırınlarda yaktı.

Ve en büyük silah, hâlâ saklıydı...

***

Şinto Tanrıları

Zeus için geçmişin ve geleceğin keskin çizgilerle ayrıldığı bir an vardı. Onun miladı, her şeyin daha güzel olduğu eski zamanların sonu, Tek Tanrı'nın ortaya çıktığı dönemdi. Elçinin bir insan gibi doğduğu, Athena'nın onu hemen öldürmesi için uyardığı an, Zeus'un kaderinde bir dönüm noktasıydı. İnsanlar içinse milat, belki de çok daha öncesine, Şeytan'ın cennette onların önünde eğilmeyi reddettiği ana kadar uzanıyordu.

İki bin yıl boyunca, milyonlarca insan savaşlarda, salgın hastalıklarda, kıtlıkta öldü. Tek Tanrı inancı yayıldıkça, Zeus'un eski gücü silindi, tanrılar unutulmaya yüz tuttu. O, tüm bunların asıl sebebinin Tek Tanrı olduğuna kendini bile inandırmıştı, ancak insanları buna inandıramamıştı.

Şimdi, Zeus'un elinde başka bir plan vardı. Öldürmekten bıkmıştı. İnsanlar zaten kendi kendilerini yok ediyordu. Ama tanrılar... Onlar hâlâ ayaktaydı.

Zeus, Mikail'in Olympos tanrılarına verdiği güçleri doğru tahmin etmişti. Belki de tüm tanrıları yok edecek güce, Hera sahipti. Çünkü Hera, kıskandığı her şeyden daha güçlü olabiliyordu. Zeus, artık onunla arasındaki güç farkını tahmin bile edemiyordu.

Hera, kelimelerin insan zihninde yarattığı her şekle ve duyguya, atomlarına bölünerek bürünebiliyordu. Kelime var olduğu sürece, insan zihni ona anlam yüklediği sürece, Hera da var olmaya devam edecekti. O, maddenin temel taşı olan atomdu. Bir arada ya da tek başına, her şeyin özüydü. Bu da onu ölümsüz kılıyordu. Ancak, Hera'nın elindeki gücün değerini Zeus kadar iyi bilmediğini de fark etmişti.

Zeus'un insan eliyle tanrı öldüren bir silah yapma fikri, milattan tam 1940 yıl sonra ortaya çıktı.

***

İkinci Dünya Savaşı devam ederken, Zeus, Mikail'in ona verdiği evde Hera'ya yakın durmuş, onunla daha fazla vakit geçirmişti. Planını hayata geçirebilmesi için tek bir şey gerekiyordu: Hera'nın ikna olması. Ve son zamanlarda Hera, onu dinlemeye başlamıştı. Değişimini hissediyordu.

Zeus

Zeus, artık sakince konuşmanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Bütün ağırlığını koyarak, doğrudan konuya girdi:

“Bizi yok eden Tek Tanrı inancından, zarar görmeden kurtulmuş binlerce tanrı var. Mikail'in verdiği güçlerle, Dünya üzerindeki diğer tanrıları öldüreceğiz.”

Athena, bu sözlerin cesaretine ve doğrudanlığına şaşırarak hızla araya girdi:

“Mikail, insanların kıyametini hızlandırmamızı istedi. Başka hiçbir şeye zarar vermememiz konusunda açık konuşmuştu.”

Zeus, kızına uzun uzun baktı. Onun Mikail’e bağlı kaldıkça güçlendiğini biliyordu.

“Mikail buna karışmayacaktır.”

Athena, babasının sesindeki kararlılığı sezmişti. Onun bu planına ortak olursa Mikail’in güvenini kaybedeceğini biliyordu. Sadakati, onu güçlendiren şeydi. Zeus’un, Mikail’e karşı kendini nasıl bu kadar emin hissettiğini bilmeseyse de onunla aynı düşmemek gerektiğini de biliyordu.

Athena, “Ben buna karışmayacağım.” dedi ve köpeği Karanlık’ı yanına çağırarak evden çıktı. Giderken Mikail’in tüm yaşananları, Karanlık’ın gözünden gördüğünü biliyordu.

Zeus, kızının arkasından seslendi:

“Köpeğin bir gün hepimizi Ares gibi yiyecek. Onun zinciri sende değil.”

Athena gitmişti. Artık masada üç kişi kalmıştı. Zeus için asıl önemli olan Hera’ydı.

O anda, odanın ortasında büyük bir masa yükseldi. Üzerine açılan haritada birçok bölge, işaretlenmiş ve çarpırlarla

belirlenmişti. Zeus, haritanın üzerine elini koyarak, Japonya'nın tam üstüne bastı.

“Bu ada ülkesindeki insanlar, geleneklerine ve tanrılarına bağlı. Burada yaşayan Şinto tanrıları, bizim için rakip olabilir.”

Hera ve Poseidon haritaya eğilmiş, Zeus'u dinliyordu. Zeus, yalnız Hera'yı değil, Poseidon, Athena ve Hades'i de kullanacağını biliyordu. Binlerce yıldır aynı tarafta olsalar da, ihtiyaç duyduğunda her birini kendi çıkarı için harekete geçirecekti.

Duraksadı ve ardından Poseidon'a döndü:

“Ben uzun zamandır onları izliyorum, ama çok fazla şey öğrenemedim. Poseidon... Bu işin içinde en çok senin olman gerekiyor.”

Poseidon'un Mikail tarafından bin yıl önce verilen görevden dönmesinin ardından, güçlü ve bir o kadar da sessiz olduğunu fark etmişti. İlk hamle, onun olmalıydı.

Poseidon kısa sürede Şinto tanrılarını izlemek için Japonya'ya doğru yola çıktı. Denizlerin efendisi olduğu için onların arasına karışamayacağını biliyordu, ancak deniz içinden ilerleyerek adanın kıyılarına yaklaşıp onları izlemeye başladı.

İlk öğrendiği şey, Şinto tanrılarının onlardan daha yaşlı olduğuydu.

Zeus, Hera için planını uygulamaya başladığında Poseidon Japonya'daydı. Binlerce yıl sonra ilk kez Hera'yla baş başa kalacaktı. Toplantı salonuna girdiğinde, her zaman tercih ettiği kıyafetlerini değiştirmişti. Hera'ya eski yılları hatırlatacak her şeyden kaçınıyordu.

Zeus- Hera

Hera yanına geldiğinde, Zeus heyecanlanmış gibi yaparak konuşmaya nasıl başlayacağını bilmiyormuş gibi davrandı.

“Nasılsın, Hera? Yeni evimiz mucizelerle dolu. Senin odan nasıl şekil aldı, çok merak ediyorum.”

Hera, Zeus'un gözlerine bakarak sakince gülümsedi. Bir zamanların yüce tanrısı ona hatırlarını soruyor, onunla konuşmak için can atıyordu. Sonunda Zeus'u kendine hayran

biraktığını, güzelliği, zekâsı ve gücüyle tüm tanrılardan üstün olduğunu biliyordu. Yeni Hera'nın, eski kocasıyla konuşmak hoşuna gidecekti.

“Senin odan yine Olympos gibidir herhalde. Yüce Zeus, hayallerden ortaya çıkan şehirde yaşadık hepimiz.”

Zeus, Hera'nın kendisiyle alay etmesine, ona cevap vermesine o kadar sevinmişti ki mutluluktan dikkati dağıldı. Çabucak toparlandı. Olympos anılarından ve geçmişten bahseden tüm sohbetlerden bir an önce kurtulması gerektiğini biliyordu. Artık o dönemler bitmişti. İkisi de farklı varlıklar olmuşlardı. Bunu Hera'ya kabul ettirmeliydi.

Cevap vermeden önce geriye doğru bir adım attı. Elinde, içinde şarap olan iki altın kupa belirdi. Yeniden öne doğru küçük bir adım atıp elindeki kadehlerden birini Hera'ya uzattı.

“İnsanların yaptığı en iyi şey sanırım şarap. Bu, Dünya üzerinde kaybolmuş bir depodan. Bin yılı aşkın bir süre dinlenmiş. Tadına bakmalısın.”

Hera, kadehe uzanıp yavaşça burnuna götürdü. Gerçekten, bir şişenin içinde bin yıl hapis kalmış zamanın kokusunu almıştı. Ama tadına bakmadan elinde tuttu. Zeus ona şimdiye kadar karşılıksız hiçbir şey vermemişti. Hâlâ değiştiğini düşünmüyordu.

“Ne istiyorsun?”

Zeus, insana en çok benzeyen tanrıydı. Heyecanlandı, tüm algıları açıldı. Önce Hera'nın kokusunu, sonra dışa taşan gri enerjisini gördü. Ona dokunsa ne kadar yumuşak olduğunu

hissedeceğine emindi. Konuşabilmek için Mikail'in ona verdiği gücünden derin bir nefes çekti ve söze başladı.

“O adadaki tanrıların ölmesini istiyorum.”

Hera, gözlerini kısıp ona baktı.

“Ben ne yapabilirim bunun için?”

“Onları ancak sen öldürebilirsin.”

Zeus, geçmişini unutturmak istese de Hera'nın kıyafetleri bir anda değişti. Olympos Kraliçesi olduğu zamanlarda giydiği elbise yeniden bedenine sarıldı. Göğüslerini ve kalçalarını saran tüller, geniş salonun gotik atmosferinde ışıldıyordu. Artık güzelliği de, gücü de eskisinden çok daha belirgindi.

Hera, gözlerini Zeus'tan ayırmadan sordu.

“Benim bir tanrıyı öldürebileceğimi nereden çıkardın?”

“Biz artık ne tanrıyız ne de melek. Melez varlıklarız. Asıllarımızdan bile daha güçlüyüz. Senin, beni her an öldürebilecek kadar güçlü olduğumu biliyorum.”

Zeus'un sözleri Hera'nın zihninde yankılanırken, onun yine o ciddi ve bilgece konuşmalarından birine başladığını fark etti. Oysa ki gücünü ona Hera gösterecekti. Ama bu sefer geri çekildi.

“Nasıl yapacaktım bunu?” diye sordu.

Zeus, gözlerini Hera'nın üzerinde gezdirdi. Onun içindeki değişimi, enerjisinin nasıl şekil değiştirdiğini ve sınırlarını hâlâ keşfedemediğini biliyordu.

“Sen, atomlara ayrılıp her şeyin şeklini alabiliyorsun. Bu dünyadaki her şey, insanın ürettiği zihinsel enerjiler bile, atomlardan oluşuyor. Bizi var eden de insanlardan taşan zihinsel enerji. O yüzden tanrılar da atomlardan oluşan varlıklar. Onları ayırıp parçalayabilirsin.”

Hera farkında olmadan kabuk değiştirir gibi kıyafetini değiştirmişti. Bedeni, düşünceleriyle birlikte dönüşüyordu. Zeus, Hera’da yine bir değişim ortaya çıkardığını biliyordu. Onu gözlemliyor, nasıl yaklaşması gerektiğini hesaplıyordu.

Hera, Zeus’un gözlerindeki heyecanı fark edince hafifçe başını eğerek ona baktı:

“Seni öldürebilecek bir tanrıyla oldukça rahat konuşuyorsun.”

Zeus hafifçe gülümsedi, sesindeki tını, düşüncelerini açığa vuruyordu.

“Biz artık tanrı değiliz Hera, birer köleyiz. Mikail buradan giderken belki de geride hiçbir şey bırakmayacak ya da köpeği hepimizi yiyecek. Bize verdiği güçlerle biraz eğlenmemizde sorun olmayacağını düşünüyorum. Elimizde neler var bilmiyoruz bile.”

Hera, bir an duraksadı. Zeus’un onu manipüle ettiğini biliyordu, ama onun sözlerinde haklılık payı da vardı. Gücünü yalnızca Zeus’a göstermektense, tüm dünyaya göstermek fikri hoşuna gitmişti. Ama yine de içindeki şüpheyi silemiyordu.

Zeus, onun düşündüğünü fark edip konuşmaya devam etti:

“Çok büyük bir yok oluş yaratmalıyız. Bir bomba gibi. Çok güçlü bir bomba. Adı atom bombası olabilir.”

Zeus, gözlerini Hera'nın yüzünden ayırmadan konuşmasını sürdürdü:

“Şinto tanrılarına ne yapacağını merak ediyorum. Ayrıca üreteceğin güç, ne kadar insanı bir anda öldürecek, görmeliyiz. Böylelikle, dünyanın geri kalanını ne kadar zamanda yok edeceğimizi hesaplayabiliriz. Büyük yok oluşları gören insan ruhları, yaşanan trajediyle kıyametlerini isteyecektir. Doğum döngüsünü ancak sen durdurabilirsin.”

Hera'nın gözleri hafifçe kısıldı. Tanrıları neyin öldürebileceğini tahmin edemiyordu. Zeus, ondan hiç bilmediği bir şeye dönüşmesini istiyordu. Onun için çalışmaya başladığından beri Zeus'un fikirlerini sorgulamadan yerine getirmişti, ama tanrıları öldürebilecek bir silah düşüncesi, içini tuhaf bir huzursuzlukla dolduruyordu.

Ama onu asıl rahatsız eden şey, Zeus'un bu silaha verdiği isimdi.

Atom bombası.

Bu isim, zihnine garip bir ağırlık gibi çökmüştü. İçgüdüsel bir rahatsızlık duymuştu.

Arkasını dönüp odasına doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Zeus, onun arkasından hafifçe gülümseyerek fısıldadı:

“Hera, yalnızca bir düşün.”

Hera, bu sözleri duyduğu anda bir anda kayboldu. Zeus'a güvenmek gibi bir niyeti yoktu. Ama ne kadar kaçarsa kaçsın, zihninde Zeus'un tohumu çoktan filizlenmeye başlamıştı...

***

Hera'nın odasının kapısı, milattan önce beş yüzlü yıllara açılıyordu. Eski Yunan'ın görkemli günlerinden bir kesit gibi, kapının aralandığı an gözleri ilk olarak tapınağın ihtişamına takıldı. Gösterişli sütunlar, büyük kemerler, taşla döşenmiş

Hera'nın Odası

geniş avlular... Olympos'un ihtişamını yeryüzüne yansıtan bir mimariydi burası. Ama asıl dikkat çekici olan, tapınağın etrafını sarmış yüz binlerce insandı.

Tören kıyafetleri içindeki rahipler, kutsal ilahiler mırıldanıyor, köleler ve hizmetçiler tapınağa yaklaşan tanrıçalarına secde ediyordu. Hera ilerledikçe yollar açılıyor, insanlar korkuyla yerlere kapanıyor, gözlerini ondan kaçırıyordu. O ise bu görüntünün içinde sakince yürümeye devam etti. Arkasında renk renk giysilere bürünmüş yüzlerce hizmetçi, onun temposuna yetişmek için çabalarken büyük bir ahenk içinde hareket ediyordu.

Tüm bu gösterişli sahne, yukarıdan bakıldığında uzun duvak takmış bir gelini andırıyordu. Hera, basamaklardan inerken, tapınağın çevresinde yüzlerce rahip ve görevli sıra

halinde eğilmişti. Merdivenlerin ortasında bir an durdu. Derin bir nefes aldı ve başını gökyüzüne çevirdi.

Yaşam Ve Ölüm

Tam o anda, omuzlarından iki büyük siyah anka kuşu havalanarak göğe yükseldi. Athena'nın Mikail'in köpeği Karanlık'ı aldığını gördüğünde hissettiği kıskançlıkla orataya çıkmışlardı.

Ateşten yaratılmış, parlak alevleriyle etrafı aydınlatan bu iki kuş, gökyüzüne doğru süzülürken tapınağın içinde bir uğultu yükseldi. Ölüm ve Yaşam. Hera'nın gücü bedeninden taşmıştı yine... onları bir sır gibi saklıyordu.

Tören sona erdiğinde Hera, tapınağının içindeki odasına geldi. Kapısının önünde durdu, derin bir nefes aldı. İçeride onu neyin beklediğini biliyordu. Zeus'un ona sunduğu

fikrin yavaşça zihnini ele geçirdiğini fark ediyordu. Kendisinden başka gidecek bir yeri yoktu.

Kapıyı kapattığında, öfkesi odanın sınırlarına sığmıyordu. Nereye yürürse yürüsün, duvarlar geri çekiliyor, tavan gözlerinin önünde sonsuz bir boşluğa itiliyordu. Kendi zihninin içinde kaybolmuş gibiydi.

Ama her düşüncesinin sonunda, zihninde yankılanan tek bir cümle vardı.

“Hera, yalnızca bir düşün...”

***

Zeus’un hâlâ ondan bir şey istemesi bile Hera’nın sinirini bozmaya yetiyordu. Ama en çok rahatsız eden şey, Zeus’un atom bombasından bahsederkenki soğukkanlılığıydı. Kelimeleri dikkatle seçişi, konuşurken ona yaklaşıp uzaklaşması, gözlerinin içine bakışı... Onda alışık olmadığı bir ilgi vardı. Hera, Zeus’un bakışlarındaki samimiyeti sorguladı.

Şimdiye kadar onun için yalnızca bir gölgeydi. Onu yok saymış, aldatmış, başka tanrıların önünde küçük düşürmüştü.

“Şimdi niye değişsin ki?”

Hera’nın zihni, Zeus’un planlarına inanmayı reddetse de içindeki kıskançlık, her şeyi sorguluyordu. “Eğer tanrıları öldürebilecek güce sahipsem, onu neden Zeus’a vereyim?” Kendi iç sesinin yankısını duyduğunda, kasvetli bir gülümseme belirdi yüzünde. Zeus, ondan güçlü olduğunu söylemişti ama daha hiçbir şey görmemişti. Binlerce yıl,

Hera'nın Doğumu

yetersiz hissetmenin acısını çekmişti. Belki de artık Zeus'un onu kıskanmasının zamanı gelmişti.

Duyguları karmakarışık hale gelirken bir anda sağ avucunda tuhaf bir hareketlilik hissetti. Gözleri kısıldı. Elini yüzüne yaklaştırdığında, avcunun ortasında küçük bir şeyin şekillenmeye başladığını fark etti. Arkasındaki yatağın kenarına oturdu. Bir süre, hiçbir şey yapmadan izledi. Öfkesinin ve kıskançlığının bedene büründüğünü hissediyordu.

Önce küçük bir misket kadar olan ışık, yavaşça büyümeye başladı. Etrafında dönmeye başlayan üç hare, Hera'yı büyüledi. Gözlerini kamaştıran bu güç, o kadar hızlı şekilleniyordu ki artık merkezini göremez hale gelmişti. Sarı ve hareketli bir küreye dönüşmüştü. Görünüşüyle güneşi andırıyordu.

Ne yaptığının farkında değildi. Ama içgüdüleri, bunun Zeus'un bahsettiği şey olduğunu söylüyordu. Panikle ayağa kalktı ve hiç düşünmeden odasından çıktı. Adımları, onu farkında olmadan toplantı salonuna götürdü.

Zeus, küp evin içindeki inanılmaz enerjiyi hissettiğinde heyecandan yerinde duramadı. Gözleri büyüdü, anında Hera'nın yanında belirdi.

“Demek bana bir çocuk daha doğurdun.”

Sesi, şimdiye kadar olmadığı kadar yumuşaktı. Gözleri Hera'nın gözlerini yakaladı. Birkaç adım yaklaşırken, avcundaki ışığa odaklandı. Yüzüne hafif bir tebessüm yerleşti.

“Onu yavaşça bana ver.”

Hera, kıpırdamadı. Gözleri ışığın içinde dönen halkalarda kaybolmuştu. Ona ait olanı, Zeus'a vermek istemiyordu. Ama onunla ne yapacağını da bilmiyordu. Zeus'un fikirleri vardı. O yüzden konuşmasına devam etmesine izin verdi.

“Kıskançlığın, bir gün ikimizin de sonunu getirecek, ama henüz erken. Onu bana ver. İkimiz için ona ben bakacağım.”

Zeus, sakın ve sevecen bir ses tonuyla konuşurken yüzünde garip bir gülümseme vardı. Hera, bir anlığına onun büyüüne kapıldığını hissetti.

Ve ellerinin arasındaki ışığı, Zeus'a uzattı.

Zeus, avcunun içine düşen gücü hissettiğinde, gözleri derin bir hayranlıkla parladı. İlk kez, Hera'ya gerçek bir saygı duyduğunu fark etti.

Avucundaki ışık küresini öne uzattı, ayaklarını birleştirdi ve eğilerek selam verdi.

“Ne kadar sıcak.”

Hera - Zeus

Ardından gülümseyerek kayboldu.

Hera, nefesini tutarak olduğu yerde kaldı. Ellerine baktı. Kendinden koparıp verdiği şey, ona neye mal olacaktı?

Zeus'un otuz dört çocuğunun üçü kızı, üçü oğlu Hera'dan olmuştu. Ama hiçbiri, atom bombası kadar ilgi görmemişti babalarından.

***

Hera, toplantı alanında yalnız kaldığında, odanın tavanında gri bir şekil belirdi.

Hera

Önce küçük bir bulut gibi hafifti, sonra büyüdü, kat kat genişledi, kıvrılarak yukarı doğru uzanan dev bir mantara dönüştü. Hera, ona baktı ama umursamadı.

Henüz neler olduğunu tam olarak anlayamıyordu. Doğumdan sonra çocuğunu bir anlığına görüp kaybeden anneler gibi, gerçekten bir bebeği olup olmadığını bilmiyordu.

Elinden çıkan şeyin gücü hissediliyordu ama artık ona ait değildi. Olan olmuştu.

Hera'nın değişmeyen tek arzusu, milattan önce ve milattan sonra da hep Zeus'tu. Onu her zaman istemiş, ona karşı içinde hem hayranlık hem öfke taşımıştı. Elindeki gücü verirken tereddüt etmemişti, çünkü Zeus'ta değişen bir şeyler vardı. Bir zamanlar onu hiçe sayan, alay eden, yokmuş gibi davranan Zeus, artık onun gücünü kabul ediyordu.

Ve Hera, kıskançlığının yarattığı bu yeni gücün babası Zeus'un elinde neye dönüşeceğini merak ediyordu.

Tüm bu düşüncelerle ağır adımlarla odasına gitti. Geniş, altın işlemeli yatağına uzandı. Sıcak ve yumuşak kumaşların arasına gömüldü. O an tek bir şey istedi:

Uyumak.

Çünkü o, uyuyabilen insanları da kıskanmıştı ve kıskandığı her şeyden daha güçlü olduğu için insanlardan çok daha derin, çok daha dipsiz bir uykuya daldı. Böylelikle ölümün bile ne olduğunu çoktan öğrenmişti.

***

Zeus, Japonya'daki Şinto tanrılarına yapacağı saldırıyı Mikail'den saklamak zorundaydı. Ona söyleyeceği şeyin yalnızca bir bahaneden ibaret olduğunu biliyordu ama bunu kusursuz bir mantık çerçevesine oturtmalıydı. Mikail'in gözüne doğrudan bakarken, sesine ne bir heyecan ne de bir tereddüt ekledi.

“Yeni silahın ne kadar canlıyı bir anda öldürebildiğini görmek istiyorum.”

Mikail, hafifçe başını kaldırdı. Zeus’un planını sezmişti. Onun, yalnızca insanları değil, varlığını tehdit eden tanrıları da hedef aldığını biliyordu. Fakat her zamanki gibi, doğrudan müdahale etmeyi düşünmüyordu. Zeus, gücünü nasıl kullanacağını kendisi öğrenecekti.

“Bütün insanları bu şekilde yok edemezsin,” dedi Mikail, sesi her zamanki gibi sakin ama keskin bir buyruk taşıyordu. “Onların kendi kıyametlerini istemeleri lazım.”

Zeus, bir an duraksadı. Mikail’in, söyleyeceklerini önceden bildiğini fark etti. İçinde beliren öfkeyi bastırarak, daha önce hazırladığı cevabı soğukkanlılıkla verdi:

“Medeniyet denilen bir biçimle insanları birbirinden ayırıp, geriye kalanları atom bombalarıyla yok edeceğim.”

Mikail’in yüzünde en ufak bir değişim olmadı. Zeus, kendini açıklamak zorundaymış gibi hissetmiyordu ama yine de konuşmaya devam etti:

“Bu bombanın ne kadar insan öldürdüğünü bilmeliyim.”

Mikail, birkaç saniye düşündü. Sonra, gözlerini Zeus’un gözlerinden çekmeden konuştu:

“Bildiğin her şeyi sana ben verdim, Zeus. Ama bu plan senin. İnsanların kendi yok oluşlarını istemeleri gerekir. Bunu unutma.”

Dünya Savaşları

Zeus, Mikail'in hiçbir şeye doğrudan karışmak istemediğini, yalnızca olanları izlemekle yetindiğini biliyordu. Mikail de yalnızca güçlerini paylaşmıştı. Kötüye kullanan insanların yarttığı tanrıları ve bu plan Mikail'in değil, İsrail'indi.

***

Zeus, atom bombasını henüz tanımayan insana yardım etmeliydi. Savaş, tarihin en büyük öğretmeniydi. Teknoloji, sosyoloji, kültür ve siyaset, savaş meydanlarında şekillenmişti.

Birinci Dünya Savaşı başladığında, askerler hâlâ kurşunlara karşı kumaş kasketlerle korunabileceklerine inanıyordu. Ancak İkinci Dünya Savaşı'nda insanlar gökyüzüne çıktı, makinelerle savaşmaya başladı. Oysaki ne

kadar yükseldiklerini fark etmiyorlardı. İhtiyaçları, fikirlerini biçimlendiriyor; fikirleri, savaşın gidişatını değiştiriyordu.

Karanlık Çağ'dan Rönesans'a uzanan insan zekâsı, geliştirdiği her şeyin savaşta nasıl işe yarayacağını hesaplayarak ilerliyordu. Özellikle en büyük soru şuydu:

“Daha çok insan nasıl öldürülür?”

Zeus, bu sorunun cevabını vermek için insanlığa yeni ilhamlar sundu. Küçük dokunuşlarla makineli tüfekleri, bombaları, tankları ortaya çıkardı. Uçakların icadıyla savaş, gerçekten eğlenceli bir hal almaya başladı. İnsan havalanmış, gökyüzünü fethetmişti. Daha önce yere bağlı bir varlıkken, artık kendi kaderini her an değiştirebilecek bir hale gelmişti.

Zeus'un en büyük yatırımları yıllarca Avrupa'daydı. Ama şimdi yeni ülkesi onun tüm planlarını gerçekleştirecekti.

Amerika.

Bu kıta, dünya üzerindeki savaşların çoğuna karışmıyor gibi görünüyordu. Oysa Zeus'un etkisiyle, İkinci Dünya Savaşı'nın zeminini hazırlıyordu.

Ancak Zeus'un en büyük hedefi atom bombasını kullanabilecek bir insan ırkı yaratmaktı. Bunu yapmadan önce, onlara savaş için gerekli araçları verdi. Gemi filoları, savaş uçakları, ağır silahlar... Japonya ile Amerika arasındaki uzaklık bile artık bir engel değildi.

Ve nihayet, zamanı geldiğinde, atomun sırlarını içeren defteri Amerika'daki bilim insanlarına sundu.

Şimdi geriye en önemli sorun kalmıştı: Sayıları yüz binleri bulan Şinto tanrıları nereye kayboluyordu?

Zeus, Japonya'da dolaşırken onları görüyordu sonra bir anda kayboluyorlardı. Onlar bir yere gidiyordu. Ama nereye?

Merak etmek ve bilmek Poseidon'un yeteneğiydi. Zeus, onları bulacak kişinin o olduğunu biliyordu.

***

Poseidon, İsrail'i geri getirdikten sonra Mikail ona yeni bir görev vermişti: Dünya'nın not defterini bulmak. Zamanın içinde kaybolarak, derin okyanuslarda, yüksek dağ zirvelerinde, ıssız ormanların içinde ve insanların arasında aradı, ama hiçbir şey bulamadı. Ne aradığını bilse belki daha kolay olurdu, ama Mikail ona hiçbir ipucu vermemişti. Zeus ise Poseidon'un değerinin çok daha farkındaydı. Nedense ona yardım etmekten hoşlanıyordu.

Toplantı salonunda bir araya geldiklerinde Hera günlerdir ortalıkta yoktu ve bu, Zeus'un işine geliyordu. Poseidon'un sessiz ama sarsılmaz duruşunu izlerken, onun da artık ne kadar güçlendiğini fark etti. Kardeşi ve eski eşi, belki de artık kendisinden daha güçlüydü, ama hala onun emirlerini dinliyorlardı.

Zeus fazla zaman kaybetmeden Poseidon'a Şinto tanrılarını yok etme planını hızla anlattı. Poseidon'un fazla ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. O zaten hep meraklıydı ve şimdiye kadar hep uzak durduğu bu tanrılar hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Zeus konuşurken onu dikkatle

dinledi, ama bir noktada duraksadı. Bir adım geri çekilip gözlerini onun elinde tuttuğu enerjide dikti ve sorusunu sordu:

“Bu küçük güneşi nereden buldun?”

Zeus, sinsî bir gülümsemeye cevap verdi:

“Hera.”

Poseidon derin bir nefes aldı. Kardeşinin elindeki gücü görünce ona ciddi bir uyarıda bulunmadan edemedi.

“Zeus, seni uyarmalıyım. O artık hepimizden çok daha güçlü. Eğer onu kandırmaya ya da aldatmaya kalkarsan, yeni Hera eskisi gibi kız arkadaşlarını ineğe çevirip peşine bir sinek takmayacak. Seni elindeki o güneşin içine atacak.”

Zeus kardeşinin gözlerinin içine baktı. Poseidon’un içgüdüleri her zamanki gibi keskin çalışıyordu. Ama Zeus için bu sadece bir uyarıydı, ciddiye alması gereken bir tehdit değil. Hafifçe başını salladı ve yine de onu yatıştırmaya çalışarak cevap verdi:

“Evet, haklısın kardeşim. Uyarın için teşekkür ederim. Ama Hera beni öldürmeden önce, ben birkaç tanrı öldürmek istiyorum.”

Sonra hızla asıl konuya geçti. Poseidon’un görevi belliydi ve onun bunu başaramayacağını düşünmek bile istemiyordu.

“Japonya’ya git. Şinto tanrılarını merak et.”

“Onlar hakkında her şeyi öğrenmeni istiyorum. Nerede toplanıyorlar, hangi ritüelleri var, nasıl bir araya geliyorlar? Yüz binlerce tanrı var. Mutlaka bir yerde toplanıyor olmalılar.”

Zeus, elindeki parlayan enerjiyi Poseidon’un gözlerinin önünde kaldırıp devam etti.

“Bu güneşi onların üzerine atmadan önce, Şinto tanrılarının yaşadıkları yeri bulmalısın. Bu atom bombasını tam üstlerine, hepsinin ortasına bırakacağım. Onlarla insanların arasındaki bağı koparacağım.”

Ama Zeus’un asıl planı bundan çok daha büyüktü. Tanrıların nasıl öldürülebileceğini öğrenmek istiyordu. Eğer bunu başarırrsa, tek tanrı kendisi olacaktı.

***

Poseidon, Japonya’ya doğru yola çıktığında atom bombasının ne olduğunu bile sormamıştı. Onun tek derdi Şinto tanrılarını bulmaktı. O kadar uzun zamandır onları merak ediyordu ki her geçen dakika, gücünün daha da yükseldiğini hissediyordu.

Zeus için beklemek, zamanın akışına alışkın biri için bile uzun sürmüştü. Ama nihayet Poseidon, küp evin içinde belirdiğinde, kollarının altında iki Şinto tanrısını taşıyordu.

Bağlanmış olan bu iki tanrıçanın dişi olduğu kolayca anlaşılıyordu. Biri baygın halde nefessiz yatarken, diğeri hala bağlarından kurtulmak için çırpınıyordu. İkisinin de elbiseleri yırtılmış, bedenleri mücadeleden yorgun düşmüştü. Poseidon’un onları ele geçirirken epey uğraştığı belliydi.

Zeus, kardeşinin avlarını yere atışını izlerken Şinto tanrıçalarının eşsiz güzelliği karşısında donakaldı. İnsanlar, eski mitlerde tanrıların güzelliğini anlatırken ne kadar haklıymış...

Şinto Tanrıları

Ama o anda aklına Hera'nın kıskançlığı geldi. Ve bir an için gerçekten korktu. Şinto tanrıçalarına acıyarak bile ilgi duymak büyük bir risk olurdu. Hera, kıskandığı her şeyden daha güçlüydü.

Yine de, içinden geçenleri engelleyemedi. Bu güzel tanrıçaların ölecek olmalarına üzülmüştü.

***

Poseidon'un kollarından kurtulup yere düşen Yaprak, savaşçı bir Şinto tanrısıydı. Sudan oluşmuş bağlarından sıyrılmaya çalışırken, karşısında duran Zeus ve Poseidon'u

hemen tanımişti. Ancak gözleri hızla yanına çevrildiğinde, baygın yatan Tomurcuk'u gördü. O an içinde derin bir pişmanlık dalgası hissetti. Anlam'dan çıkarken onu yanında getirmemeliydi.

Koruyucu Tanrılar

Şinto tanrıları, onlara inanan ada halkını binlerce yıldır kötülüklerden koruyordu. İnsanlar onları artık göremese de, iyi ve kötü arasındaki savaşlar her gün devam ediyordu.

Eskiden, halkın inancının daha güçlü olduğu zamanlarda, birçok insan Şinto tanrılarıyla iblislerin savaşlarına tanık olmuştu. Zeus'un miladından önce, bazıları rüyalarında tanrılar tarafından uyarıldığını anlatıyor, bazıları kaybolduklarında tanrıların yollarını gösterdiğini söylüyordu. Kırsal bölgelerde, yalnız bırakılmış bebeklerin başında, kılıcıyla bekleyen yüzlerce Şinto tanrısına rastlanmıştı.

Tek tanrı inancından önce, insanlar ve Şinto tanrıları beş yüz yıl boyunca huzur içinde yaşamıştı. Savaş yoktu, iyilik

Anlam Kapısı

ve kötülük henüz karşı karşıya gelmemişti. Ancak dünya değişmeye başlamıştı. Japonya'daki iç savaşlar ve Birinci Dünya Savaşı, ada halkını derin bir korkuya sürükledi. Korkuları, karanlıkta saklanan doğaüstü varlıkları güçlendirdi. Böylece iblisler, şeytanlar ve binlerce farklı ruhsal canavar daha da güçlenerek ada üzerinde daha çok ortaya çıkmak başladılar.

Şinto tanrıları, Dünya'daki büyük bir enerji alanının içinde yaşamaktaydılar. Onlar, gezegenin ilk zamanlarından beri var olmuş ve Anlam'ın sırrına vakıf olan varlıklardı. Anlam, Dünya'nın özüdür. Şinto tanrıları, bu özün içinde varlık sürdürüyordu. Ancak Anlam'ın enerjisi, aynı zamanda adaya karanlık varlıkları da ve insanları da etrafına çekmişti. Çünkü kötülük de Anlam'ın bir parçasıydı. İnsanların bu bedeli ödememesi için, Şinto tanrılarının onları koruması gerekiyordu.

Anlam, aynı zamanda gezegene açılan kapıydı. İlk insanlar, Dünya'ya bu kapıdan geçmiş ve anlamı öğrenerek içeri adım atmışlardı. Ancak ilk iki büyük varlık, dünyaya erken geldiği için Anlam'ın sırrı tam anlamıyla kavranamamış, varlığı bile hissedilememişti.

Anlam, beş büyük tanrı tarafından yönetiliyordu. En büyük iki tanrı, Toprak ve Tabiat, dünyaya şekil verdiklerinden beri derin uykularındaydı. Geriye kalan Denge ve Kader, Anlam içindeki yüz binlerce tanrının görev ve sorumluluklarıyla ilgileniyordu.

Her gün, Anlam'dan Dünya'ya ve Dünya'dan Anlam'a yüz binlerce tanrı girip çıkıyordu. Onlar, insanların iş hayatında, günlük yaşamlarında, manevi ve duygusal yolculuklarında onlara yardımcı oluyordu. Bir Şinto tanrısı, hem asker hem çiftçi olabiliyor, insanların ihtiyaçlarına göre biçim değiştirerek güçleniyordu. Bir yerde ihtiyaçları kalmadığında o kimlikleri ölüyor, yeni ihtiyaçlar doğduğunda başka bir formda tekrar var oluyorlardı.

Bu yüzden Anlam, korunması gereken bir yerdi. Şinto tanrıları, Anlam'dan dışarı çıktıklarında yaşadıkları yerle ilgili tüm bilgileri unutuyorlardı. Ancak geri döndüklerinde hafızalarına yeniden kavuşuyorlardı. Dış dünyaya taşıyabilecekleri tek bilgi, Anlam'a giriş ve çıkış kapılarının yeri idi.

***

Zeus'un planlarından habersiz olan Şinto tanrıları, kendi sorunlarıyla meşguldü. Son zamanlarda iblislerle

savaşmak için gönderilen bazı savaşçı tanrılar geri dönmemiş, insanlar arasında yaşayan iki şehir tanrısı ise iz bırakmadan kaybolmuştu. Bu kayıplar, Anlam içindeki huzuru sarsmış, tanrılar arasında korku ve belirsizlik yaratmıştı. Bir güç onları avlamış ya da tamamen yok etmişti, ancak kimse bunun nasıl olduğunu bilmiyordu.

Anlam'ı yöneten en güçlü tanrılar, artan tehlikeye karşı önlem almak zorunda olduklarını fark ettiler. Yeni kararlar alındı:

İnsanlar arasında yaşayan, savaşçı olmayan tanrıların yanına mutlaka bir koruma verilecek,

Karanlık güçlerle mücadele eden tanrılar en az iki kişi olacak,

Anlam'dan kimse tek başına ayrılmayacak.

Bu önlemler, hem kaybolan tanrıların akıbetini araştırmak hem de diğerlerini korumak içindi. Fakat bilmedikleri bir şey vardı: Tehlike hiç beklemedikleri kadar büyüktü.

***

Yaprak Tanrısı Gachi, orman içlerindeki görevleri genellikle tek başına yürütürdü. Ancak bu kez, yanında bir başka tanrı olması gerekiyordu. Sorumlu olduğu bölge güvenli kabul edilirdi—savaşlardan uzakta, iblislerin zayıf ve nadiren görüldüğü bir yerdi. Bu yüzden yanında, sevdiği ve henüz genç olan dostu Tomurcuk Tanrısı Hanaye'yi götürmeye karar verdi.

Hanaye, cesur, çevik ve neredeyse rüzgar kadar hızlıydı. İkisinin de özleri doğaya bağlıydı; bu yüzden yoğun

bitki örtüsü ve ormanlarla çevrili alanlarda en güçlü hallerine ulaşıyorlardı. Görevleri sıradan görünüyordu, tedirgin olmaları için hiçbir sebep yoktu. Anlam'dan çıkmak için kapıya yöneldiklerinde, aniden yanlarına Yıldırım Tanrısı geldi.

Yıldırım Tanrısı, tedbiri elden bırakmayan, her zaman en kötüsünü düşünen bir tanrı olarak biliniyordu. Onun ansızın ortaya çıkması, Yaprak ve Hanaye'nin zihninde belirsiz bir rahatsızlık yarattı. Üç tanrı, bir merdivenin basamakları gibi yan yana durduklarında, Yıldırım'ın heybeti göze çarpıyordu.

Yıldırım- Yaprak- Tomurcuk

İlk basamakta Hanaye, kısa boyu, renkli kıyafetleri ve belinde küçük bıçağıyla duruyordu. Onun hemen ardında Yaprak, üzerine tam oturan yeşil elbiseleri ve uzun kılıcıyla yer alıyordu. En tepeye çıktıklarında, iki metrelik devasa bedeni, çift kılıcı ve ağır samuray zırhıyla Yıldırım yükseliyordu.

Başındaki kaskı elinde, kaygılı gözlerle önce Hanaye'ye baktı. Sesi tok ve otoriterdi:

“Karanlığın içindeki varlıklar artık daha güçlü. Gittiğiniz bölge sakin olabilir, ancak iblisler artık her yerde. Küçük ve güçsüz olabilirler, ama kalabalıklar. Senin ne kadar hızlı hareket ettiğini biliyorum, Tomurcuk. Ama asıl isteğimiz savaşmanız değil, gördüklerinizi anlatmanız. Eve sağ salim dönmeniz bizim için en önemlisi.”

Sonra gözlerini Yaprak'a çevirdi.

Yıldırım - Yaprak

“Tek başına olmamaya alışman gerek. Bu senin için bir engel gibi görünebilir, ama unutmaman gereken bir şey var:

Göreviniz yalnızca gözlem yapmak. Bir şey

hissederseniz ya da görürseniz hemen geri dönün. Savaşmayın. Hanaye sana emanet.”

Yaprak ve Hanaye, gözlerini dev kapılara çevirmeden önce Yıldırım’a saygıyla eğildiler. Anlam’ın kapıları ağır bir gürültüyle açıldığında, komutanları başıyla gitmelerini işaret etti.

***

Anlamdan Çıkış Kapısı

Yeşil zümrüitten yapılmış dev kapılar, dışarı çıkacak tanrının gücüne ve büyüklüğüne göre açılırdı. Yaprak ve Tomurcuk için, beş katmandan oluşan bu kapının yalnızca ilk iki kapağı aralandı. Yukarı bakıldığında kapının bir sonu yokmuş gibi görünüyordu. Kapının dış yüzeyini saran ve en tepeden aşağıya doğru dökülüyormuş gibi görünen yaprak motifleri, Tabiat Tanrısı’nın simgesiydi. Çünkü Anlam’dan her çıkış, bir doğum kabul edilirdi.

Anlam'a dönüş kapısıysa Toprak Tanrısı'nı temsil ederdi. Dünya'dan ayrılmanın bir anlamda "ölüm" olduğunu anlatıyordu. Kapının üzerindeki kabartmalar, kökler ve

Anlama Dönüş Kapısı

sarmaşıklarla süslenmişti. Bu, Tabiat'ın Toprak'ı bir arada tutarak, yok edici gücünü kontrol ettiğini gösterirken, aynı zamanda bunun ne kadar büyük bir mücadele olduğunu simgeliyordu. O yüzden giriş kapısındaki yapraklar her çıkışta dökülüyordu.

Yaprak Tanrısı Gachi ve Tomurcuk Tanrısı Hanaye, kapıdan adım attıklarında, Dünya'ya kadar inen uzun bir yolun onları beklediğini biliyorlardı. Düz ve kıvrımsız inen, üç kilometreyi bulan merdivenlerden aşağı indiklerinde, Dünya'yla birleşen noktada Hiroşima adında bir şehir uzanıyordu. Dünya'dan çıkış kapısının altında ise bir başka şehir vardı: Nagazaki

Hiroşima

İkisi de kapıdan çıkıp merdivenlere adım attığında Tomurcuk'un sessizleştiğini fark eden Yaprak, onun üzerindeki gerginliği dağıtmak için konuşmaya başladı:

“Anlam’daki yönetici tanrılar hep söylerdi, iblisler ve şeytanlar gibi insanlar da güçlü enerjilere çekilir. Farkında olmasalar da, Dünya’daki geçitlerin önünde toplanırlar.”

Ancak Tomurcuk hâlâ sessizdi. Kafasını kaldırdı, derin bir nefes aldı ve fısıltı gibi bir sesle, “Barut kokusunu ne zamandır duymamıştım...” dedi.

Merdivenlerden inmeye başladıkları andan itibaren ikisinin de burnuna barut ve yanık et kokusu geliyordu. Savaş hâlâ her yerdedi. Ve bitmek bilmiyordu.

Yaprak bir an duraksadı, ne söylemesi gerektiğini bilemedi. Ardından sesini daha neşeli bir tona bürüyerek,

“Evet, insanlar değişti, Tomurcuk. O yüzden daha dikkatli olmalıyız. Ama hadi biraz hızlanalım... Bakalım kim daha hızlı? Şehirden ilk çıkan kazanır.” dedi.

Tomurcuk, kısa bir an ona baktı ve başıyla onayladı. Gülümsedi.

Dünya’ya ayak bastıkları anda, ikisi de bir anda kayboldular.

***

Gece, Fuji Dağı’nın eteklerine kadar uzanmıştı. Gökyüzünde, dolunaya yaklaşan büyük ve parlak ay, tüm heybetiyle Fuji Dağı’nın zirvesini aydınlatıyordu. Şehrin ışıkları titrek ve soluktu, köy yolları ise sessizliğe gömülmüştü.

Fuji Dağı

Yaprak ve Tomurcuk, kendi görev bölgelerine hızla ilerlerken, orman içinde yürümek onların enerjilerini artırıyordu. Çevredeki bitkilerin yoğunluğu, onların güç kaynaklarına daha rahat erişmesini sağlıyordu. Ancak tam o anda Yaprak durdu.

“Bizi izleyen biri var, Tomurcuk.”

Poseidon - Yaprak -Tomurcuk

Tomurcuk hemen başını çevirdi ve dikkatlice karanlığın içine baktı. Eliyle bir noktayı işaret etti.

“İşte orada.” dedi kısık bir sesle. “Bize doğru gelen bir... Roma askeri var.”

Yaprak'ın içi ürperdi. Roma askeri mi? Üstelik Japonya'da?

Bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Bir Roma askeri, burada olmamalıydı. Bu normal bir şey değildi. Tomurcuk’a döndü ve hızla konuştu.

“Hemen git, yardım çağır! Ben onu oyalayacağım.”

***

Poseidon, Zeus’un emriyle Japonya’ya Şinto tanrılarını avlamaya gelmişti. Hiroşima’dan beri takip ettiği iki tanrı, onun varlığını ancak şimdi fark etmişti. Kendi aralarında sessiz bir iletişim vardı. Kaçma kararı aldıklarını hissettiğinde, hızla hareket etti.

Av Başladı

Kaçacağını anladığı ilk avına yöneldi. Küçük bir kıza benzeyen tanrıyı, tüm gücüyle karnından tekmeledi. Hanaye, dizlerinin üzerine çöktü ama gözleri hâlâ açıktı, onu izliyordu.

Poseidon, Zeus'un onları canlı istediğini biliyordu, yoksa şu an elindeki gücü serbest bıraksa, onu kolayca öldürebileceğini hissediyordu.

Yaprak, karşısındaki varlığın ne bir iblis, ne bir şeytan, ne de herhangi bir doğaüstü varlık olduğunu anlamıştı. Zaten o tür varlıklar bu kadar hızlı ve güçlü olamazdı. Bu, bambaşka bir şeydi. Bir tanrıydı ama kimdi?

Kaçmak zorundaydı ve Hanaye'yi burada bırakmayı da göze alamazdı. Düşman bir an duraksadığında, Yaprak hiç düşünmeden orman içlerine çekildi.

***

Poseidon, diğerinin kaçmasını umursamadı. Biliyordu ki dönecekti. Tam o sırada, yerde yatan Hanaye, son gücüyle Poseidon'un mızrağına tutundu. Poseidon, küçük tanrının çelimsiz parmaklarıyla silahını kavramaya çalışmasını izlerken alaycı bir kahkaha attı. Hanaye'nin inatçılığı ilgisini çekmişti.

Geriye bir adım attı, sonra aniden ikinci bir tekme savurdu. Hanaye'nin bedeni, ormanın içinde yuvarlanarak gözden kaybolana kadar savruldu. Poseidon, mızrağının tekrar elinde belirdiğini gördüğünde hafifçe gülümsedi.

Biraz önce kendisini izleyen gözler kaybolmuştu. Ama biliyordu. Bir çift göz hâlâ onu izliyordu.

***

Yaprak, Poseidon'un gücünü fark ettiğinde, kendisini en güçlü hissettiği yerlere, ormanın derinliklerine çekildi.

Tomurcuk'un aldığı son darbeyi izlerken, içindeki korku ve öfke birbirine karıştı. Hanaye'nin hâlâ hayatta olduğunu hissediyordu. Ama yakalanırsa ikisinin de sonu gelecekti.

Kaçması gerekiyordu.

Yaprak Tanrısı, Anlam'dan çıkarken Yıldırım Tanrısı'nın uyarısını hatırladı:

“Savaşmak yerine, gördüklerini anlatmaya odaklan.”

Ama şimdi... Düşmanın enerjisi bambaşkaydı. Bu tanrıyı daha önce görmüştü. Eğer elinde üç dişli bir mızrak ve beyaz bir sakal olsaydı, Poseidon olduğuna yemin edebilirdi.

Bu imkânsızdı! Yunan tanrıları artık yok olmuştu. Eğer bu gerçekten Poseidon'sa, neden şimdi, neden Japonya'daydı?

***

Yaprak, bir karar vermek zorundaydı. Eğer korkusu dışarı yansır, yerini ele verecekti. Derin bir nefes aldı. Başındaki kurdeleyi çözüp saçlarını savurdu. Saçlarının arasından çıkan yapraklar etrafını sardı. Gittikçe çoğaldılar. Birkaç saniye içinde yapraklardan oluşan bir kozanın içinde kayboldu. Sonra kendisini milyonlarca küçük yeşil yaprağa bölerek ormanın içine dağıttı. Ama fark etmediği bir şey vardı.

Yaprak Tanrısı

Etrafındaki geniş orman, büyük bir karanlıkla çevrilmeye başlamıştı.

***

Poseidon, gözlerini kıstı. Tanrıça saklanmaya çalışıyordu. Ama Poseidon izlendiğini hissediyordu. Bu hoşuna gitmişti. Sol eline mızrağını, sağ kolunun altına baygın Tomurcuk'u alarak ilerledi.

Ne saklanmaya çalıştı, ne de izini kaybettirmeye. Ormanın derinliklerine, Yaprak'ın olduğu yere doğru yürümeye başladı.

Yaprak, Poseidon'un dikkatini dağıtmak için yaprak kümelerinin sayısını artırdı. Bedeninden kurtulmuştu. Ruhu,

yapraklar arasında özgürce dolaşıyordu. Tam o anda bir gölge, siyah bir duman, Yaprak'ın çevresini sardı.

Duman büyüdü, büyüdü... Ve bir anda şekil aldı. Yerde ki küçük yaprakları pençeleriyle ezen dev bir siyah kaplan belirdi.

Poseidon, ilk kez şaşırıldı. Kaplan, gözlerini ona dikmişti. O anda Poseidon anladı. Athena'nın köpeği Karanlık vardı. Hera'nın iki anka kuşu vardı. Ve artık Poseidon'un da bir yaratığı vardı.

Bilgi - Poseidon'nun Kaplanı

Poseidon, kaplanına baktı. Bir isim koydu.

“Bilgi.”

O anda ilk kez kendisini Athena'nın köpeği Karanlık'tan daha güçlü hissetti. Çünkü kaplanı Karanlık'ı merak ettikçe, ondan daha güçlü olacaktı.

***

Yaprak, Poseidon'un dikkatini dağıtmak için ormanı hareketlendirdi. Ağaçlar, dallarını bıraktı. Milyonlarca yaprak havada birleşti. Dönmeye başladılar.

Kendi etrafında dönen dört büyük yaprak kümesi, Poseidon'a saldırmaya hazırlanıyordu. Poseidon, yaprakların gürültüyle hareket ettiğini gördüğünde, hafifçe gülümsedi.

“Sonunda bir şey yapacaksın demek... Güzel.”

Poseidon - Kaplan Bilgi

Tam o anda, kaplan harekete geçti.

Yaprak, daha ne olduğunu bile anlayamadan, kara gölge sıçradı ve dişlerini boynuna geçirdi.

Tanrıça, küçük bir çığlık bile atamadan sessizliğe gömüldü.

Ertesi gün, ormana odun kesmeye gelen köylüler, geçemedikleri devasa bir yaprak yığınyla karşılaştılar.

Bir gecede, ormanın tüm saçları dökülmüştü.

Yaprak Tanrısı Avlandı.

Yakalanan Şinto Tanıları

***

Yaprak Tanrısı Gachi, elleri ve ayakları bağlı bir şekilde yerde yatıyordu. Yanında Tomurcuk Tanrısı Hanaye vardı. Kimonoları yırtılmış, toz ve kanla kirlenmişti. En son hatırladığı şey, Tomurcuk'u kurtarmak için yapraklara dönüşüp bölünmeye çalıştığıydı. Poseidon'a saldırmak üzereyken, aniden karanlık bir güç tarafından çevrelendiğini fark etmiş, eski formuna dönerek kaçmaya çalışmıştı. Ancak boynunda keskin bir acı hissettiğinde bilinci kapanmış olmalıydı.

Yaprak, bağlı kollarının desteğiyle dizlerinin üzerine doğrulup çevresine baktı. Ardından Hanaye'ye seslendi. Tomurcuk Tanrısı ölmemişti ama hâlâ kendine gelememişti. Tekrar etrafına göz gezdirdiğinde, biraz uzakta iki tanrının konuştuğunu fark etti. Artık saldırganlarının kim olduğunu biliyordu. Poseidon... ve yanındaki tanrı hiç değişmemişti: Zeus.

Kaçış yolu ararken, etraflarını çevreleyen görünmez duvarları fark etti. Saydam, duvarsız bir küpün içine hapsedilmişlerdi. Poseidon, onları öldürmek istemiş olsaydı çoktan yapabilirdi. Öyleyse neden buradaydılar? Onlara bakarken, içlerinde karanlık bir enerji dalgalandığını hissetti. Bu güç, bu dünyaya ait değilmiş gibi geliyordu.

“Nasıl bu kadar güçlenebildiler?”

Yaprak, bir an önce kaçmak için tekrar harekete geçti. Gözlerini kapattı ve saçlarının arasından küçük, keskin yapraklar çıkmaya başladı. Birkaç saniye sonra, sudan yapılmış bağları kesilmişti. Tam o sırada Tomurcuk’un gözleri aralandı.

O sırada Zeus, Şinto tanrılarına olan ilgisini kaybetmiş, gözlerini Poseidon’un kaplanına dikmişti.

“Kaplanın ne kadar güçlü... Adı da Bilgi demek ha?”
“Hera’nın da böyle bir hayvanı var mıdır acaba?”

Poseidon, yanında sessizce dikilen kaplanın başını okşayarak cevap verdi:

“Aramızda ilk gücü taşıyan oydu. Mikail, köpeğini Athena’ya verince Hera kıskançlığını kontrol edemedi ve gücü dışarı taşıdı. Ama Hera’nın evcil hayvanı hâlâ ortada yok. Saklıyor ya da yanında taşımıyor. Zamanı geldiğinde senin de bir hayvanın olacak, Zeus... Merak ediyorum, nasıl bir şey olacak?”

Zeus, Poseidon’un sözlerine karşılık vermedi. Onun için şu an önemli olan kaplan ve önündeki iki Şinto tanrısıydı. Poseidon’un başarısını takdirle izliyordu. Japonya’daki

tanrıları avlamanın hiç de zor olmayacağını düşündü. Poseidon'un tutkusu, onu tekrar Japonya'ya göndermese bile bir noktada kendi başına avlanmaya devam edeceğini gösteriyordu. Bu yüzden her şeyin kontrolü altında kalmasını istiyordu.

“Bu av seni güçlendirdi.” dedi Zeus, gözleri heyecanla parılıyordu.

“Daha çok tanrı istiyorum, Poseidon. Daha çok!”

Poseidon, Zeus'un sözleri zihninde yankılanırken, siyah kaplanıyla birlikte odadan çıktı. Japonya'ya tekrar gitmek için sabırsızlanıyordu. Avladığı Şinto tanrıları, düşündüğünden çok daha dirençliydi. Zeus'un dediğine göre bu tanrılardan yüz binlerce vardı. İçlerinden biri, belki de ona gerçekten rakip olabilecek biri çıkabilirdi. Bu düşünce, içindeki heyecanı daha da körüklüyordu.

Bir anda gözden kayboldu.

Poseidon'un çıkış yolunu gören Yaprak, içinde yükselen umudu bastırmaya çalıştı. Şimdi bir fırsatı vardı. Eve dönüp herkesi uyarmalıydı. Giden tanrı kapıyı arkasında açık bırakmıştı.

“Bu bir şans olabilir mi?”

Ancak gitmeden önce, Zeus ve Poseidon'un Şinto tanrılarıyla neden bu kadar ilgilendiğini öğrenmek istiyordu. Bununla birlikte Denge Tanrısı'nın sözleri aklına geldi:

“Büyük güç, tedbirsizlik getirir. Kaçmak istersen, düşmanın daha da güçlenmesini bekle.”

Yaprak, Tomurcuk'un kolundan tuttu. "Dayan, gidiyoruz." diye fısıldadı ve kapıya yöneldi.

***

Poseidon gider gitmez, Zeus'un dikkatini çeken ilk şey, havada sersemce uçuşan, arılara benzeyen yapraklar oldu. Yaprak Tanrısı, bunu bir dikkat dağıtma fırsatı olarak görerek hızla ayağa kalktı. Hâlâ baygın olduğunu sandığı arkadaşını alıp kaçmak için başını çevirdiğinde, Tomurcuk'un narin bedeniyle çoktan ayakta olduğunu gördü. O kadar çok planına ve Poseidon'a odaklanmıştı ki Tomurcuk'un kendine geldiğini fark etmemişti.

Yaprak, arkadaşının uyanmış olmasına sevinse de asıl onu korkutan, Tomurcuk'tan taşan cesaretti. Tomurcuk Tanrısı Hanaye'nin avucunda kısa bir kılıç belirdi. Ardından, "Kaç! Seni Anlam'da bekliyor olacağım." dedi ve bir yıldırım gibi Zeus'a doğru fırladı. Yaprak, bir anlığına donakaldı; daha ne olduğunu anlamadan, Tomurcuk Zeus'la birlikte gözden kayboldu.

Anlam'dan çıktıklarından beri yaşananları çaresizce izlemekten başka bir şey yapamayan Yaprak, gözlerinden süzülen yaşlara engel olamadı. Tomurcuk'u orada bırakıp gitmek gibi bir niyeti yoktu. Savaşmayı deneyecekti. Daha fazla beklememesi gerektiğini düşündü ve harekete geçti. Etrafında uçuşan keskin yeşil yaprakların sayısı giderek arttı, sayıları binleri buldu. Kendi gücüyle beslenen bu yapraklar bir süre sonra bir hortuma dönüştü ve etrafını saran girdap içinde Zeus'u tekrar gördü.

Tomurcuk Tanrısı, kılıcını Zeus'un karnına saplamış, geri çekmeye çalışıyordu. Ancak Zeus onu, narin bir çiçeği

koparır gibi boğazından yakalayıp havaya kaldırdı. O an, Poseidon'un neden bu kadar heyecanlandığını anlamıştı. Savaşmaktan vazgeçmeyen bu küçük tanrıların cesareti hoşuna gitmişti. Üstelik, o küçücük kılıç gerçekten de ona ulaşmış, karnına saplanmıştı. Önemsiz bir yara olsa da onu durduramamıştı.

Zeus, saplanan kılıcı leziz bir spagetti gibi yavaşça içine çekip yuttu. Şinto tanrılarının dışarı taşan enerjisinin tadı hoşuna gitmişti. İnsanların binlerce yıldır ona sunduğu inanç gücü bile bu kadar tatmin edici olmamıştı. Tomurcuk'un boğazını biraz daha sıktı, ardından tekrar gözden kayboldu. Yaprak'ın hâlâ etrafında döndüğünü hissediyordu. Onun enerjisini de dışarı taşıyıp şekillendirebileceğini biliyordu, fakat hâlâ saldırmamıştı.

Yaprak Tanrısı Gachi, gücünü en üst seviyeye çıkarmış, gözden kaybolan Zeus'u bulmaya çalışırken, onu izleyen başka bir tanrının farkında değildi. Rüzgârın içinde dönen gölgeyi hissettiğinde artık çok geçti. Soğuk bir el sırtından içeri girip göğsünden çıktığında rüzgâr kesildi, geniş hortum dağıldı, uçuşan yapraklar toprağa döküldü.

Kaosun ortasında beliren figür, Hera idi. Avuçlarında tuttuğu Yaprak Tanrısı, bir aslanın ağzında taşıdığı, boynu kırılmış bir ceylan yavrusu gibi duruyordu.

Hera, Zeus'un eğlencesini yine bozmuştu. Şinto tanrılarında birini elinde tutan Zeus, en azından onu Hera'nın öfkesinden şimdilik koruyabilmişti. Ancak Hera'nın kızı bakışları hoşuna gitmemişti. Onu uyarmak ister gibi, sesini sakın ama vurgulu bir şekilde çıkardı:

“Hera, ondan öğrenmek istediğim şeyler var. Öldürmeden önce lütfen ona iyi davran.”

Sesi, beklenmedik bir nezaket tonuyla çıkmıştı. Karnı doymuş, öfkesi yatışmıştı ve şimdi eski karısına, baygın tutsağını uzatıyordu.

Hera, şaşkınlık içinde bir an duraksadı. Zeus’un “lütfen” demesi, üstelik samimi bir şekilde söylemesi, onun için alışılmadık bir şeydi. Ancak durumu sorgulamadı. Zeus’a doğru ilerlerken, elindeki Yaprak’ı umursamazca yere fırlattı ve gözünü asıl ilgisini çeken Tomurcuk’a dikti. Onu eline alır almaz, narin bedeni etrafında sarı bir koza ördü. Tomurcuk Tanrısı, bir dala tutunmuş bir kelebek kozası gibi havada asılı kaldı. Ancak birkaç saniye sonra, tıpkı Pandora’nın Kutusu gibi çatlamağa başladı.

Kozanın içinden fırlayan bilgiler, görünmez yazılar gibi havada uçuşuyordu. Zeus, hayranlık içinde Hera’ya baktı. Olanları ilgiyle izlerken, sonunda en merak ettiği şeye ulaşmıştı.

Şinto tanrılarının gerçekten birlikte yaşadığı bir yer vardı. Giriş ve çıkış kapıları, iki büyük şehrin - Hiroşima ve Nagazaki’nin - üzerinde, yerden üç kilometre yüksekteydi. Tanrılar, uzun merdivenlerle Dünya’ya inip çıkıyorlardı. Bu bilgiyi alması Zeus’u memnun etmişti, ancak hâlâ merak ettiği çok şey vardı: Evlerinin içi nasıldı? Kaç kişiydiler? Daha güçlü tanrılar var mıydı?

Elindeki tanrının zihninde bunlarla ilgili hiçbir iz bulamamıştı. Hera ise bilgileri yayılmaya bırakmış, soğukkanlı bir şekilde Zeus’u izliyordu.

***

Yaprak, bedenini kolayca yırtıp geçen elden kurtulmayı başaramamıştı. Ancak ölmeden önce bilincini küçük bir yaprağın içine saklamıştı. Geride bıraktığı tanrısal gücü ise, dağılmadan önce Hera tarafından bir vampir gibi içilmişti. Zeus, Hera'nın da Şinto tanrılarının gücünü tattığını gördüğünde, içten içe memnun oldu. Aynı şeyden hoşlanıyor olmaları işine yarayacaktı.

İhtiyacı olan bilgilerin yalnızca bir kısmını alabilmişti ama bu sorun değildi. Poseidon yeni tanrılar getirecekti.

Eğer bu küçük tanrının zihninde aradığı bilgi yoksa, bilen başkaları mutlaka bulunacaktı. Tüm bunları düşünerek odasına çekildi. Hera'nın da elindeki Şinto tanrısını sürükleyerek kendi odasına doğru ilerlediğini gördü.

Tomurcuk'u yanında götüren Hera, odasına varduktan kısa bir süre sonra, zihninde ilginç bir bilgi bulamadığı tanrıyı umursamazca bir kenara attı. Ancak fark edemediği bir şey vardı. Tomurcuk Tanrısı Hanaye'nin içinde, Hera'nın göremediği umut saklı kalmıştı. Ve o umut, Anlam içinde yeniden doğmasına yetmişti.

***

Gachi, küçük bir yaprağın içine saklanarak kaçmayı bekledi. Tek merak ettiği, Tomurcuk'un acı çekip çekmediğiydi. Yavaşça yuvarlanarak kendini Poseidon'un geçtiği çıkışa doğru savurdu. Öğrendikleriyle birlikte mutlaka oradan çıkması gerekiyordu. Kapıdan geçtiğinde doğru yolda

olduğunu umarak ilerlemeye başladı. En büyük korkusu, Poseidon’la çıkış yolunda karşılaşmaktı.

Tomurcuk, çok güçlü olmasa da umudun ve yeniden başlamanın ölümsüz tanrısıydı. Ancak öldüğünde her şeyi unutarak Anlam’da yeniden doğuyordu. Yaprak Tanrısı Gachi, gerçeği anlatabilecek tek kişinin kendisi olduğunu biliyordu. Onlar hakkında birçok şey öğrenmişti, ama en önemlisi Zeus, Poseidon ve Hera’nın tanrı avcısı olduğuydu.

Küpten çıktığında kendini uçsuz bucaksız bir çölün ortasında buldu. İhtiyacı olan tek şey biraz rüzgârdı ve onu da sıcak kumların hemen üzerinde buldu. Kendini rüzgâra bırakıp küpten uzaklaşırken hâlâ Hanaye için endişeliydi. Arkadaşının içindeki umut alınırsa yaşayamazdı.

Yaprak kaçış Yolu

Yüzer gibi ilerlediği çöl kumları üzerinde günlerce savrulurken nereye gittiğini bilmiyordu. Burası onun toprağı

değildi, ne ağaçlar ne de su vardı. Olsaydı, onlarla konuşabilirdi. Ne bir vahaya rastladı ne de bir kum fırtınasına. Ama aslında bundan korkuyordu. Çünkü uçuşan kumların içinde binlerce çöl şeytanı saklanıyor, vahalardaki suların etrafında ise kızgın su perileri dolaşıyordu. Eğer onu bu halde görürlerse bir tanrıyı öldürmenin keyfini çıkaracaklardı.

Günlerce savrulan Yaprak Tanrısı, sonunda denize yaklaştığını hissetti. Havaya karışan nem, onu biraz olsun kendine getirmişti. Ama henüz suyu göremeden, birden yükseldiğini fark etti.

Yaprak Tanrısı

Çölden kurtulmuştu ama şimdi de onu şımarık bir okyanus rüzgarı ele geçirmişti. Denizin ortasında ne yapacağını bilmiyordu. Neredeydi? Evinden ne kadar uzaktaydı? Artık hiçbir şeyden emin değildi. Rüzgâr bulduğu tanrıyı umarsızca savurmaya devam etti.

Günler sonra Gachi tükenmişti. Tanrısal enerjisi bitmek üzereydi. Sadece var olmak için tamamen bir yaprağa dönüşmeye karar verdi. Özüne dönebildiği sürece belki bir şansı olabilirdi. Eğer bir yaprak olursa, solup kuruyana kadar hayatta kalabilirdi. Belki biri onu bulurdu.

Yaprak Tanrısı Gachi, “Özür dilerim, Tomurcuk” diye fısıldadı ve bütün hislerini kapatarak kendini rüzgâra bıraktı. O anda sıradan bir yaprak haline gelmişti. Okyanus rüzgârı, sıradan bir yaprakla oynamayı sıkıcı bulduğundan bir anda durdu. Yaprak, rüzgâr gülü gibi dönerek okyanusa doğru yavaşça düşmeye başladı.

***

Hanaye, Anlam’da bir lotus çiçeğinin içinde, bir tomurcuk olarak yeniden gözlerini açtığında, yönetici tanrılar onun etrafına toplandı. Narin bir kız olan Hanaye, çiçeğin yaprakları arasından dışarı adım attığında, artık beş yaşında bir erkek çocuğu biçimindeydi.

Yeni adı Sheru’ydu. O artık Kabuk Tanrısı’ydı. Hanaye, kendi kırılğanlığı yerine, içindeki daha güçlü yüzü çağırmişti.

Anlam’da yaşanan değişimler, Dünya’daki insanlarda da karşılık bulurdu. Savaş zamanlarında erkek çocuklarının, barış zamanlarında ise kız çocuklarının sayısı artardı. Şinto tanrıları henüz kiminle savaştıklarını bilmeseler de, savaşı bir tanrı daha Anlam’a doğmuştu.

Kabuk Tanrısı

Kırılmaz kabuğu, savaş sanatlarındaki ustalığı ve bilgeliğiyle tanınan Kabuk Tanrısı, en son dört yüzyıl önce ortaya çıkmıştı. İçinde bulunduğu belirsizlik, onun gibi tanrılara yeniden ihtiyaç doğurmuştu.

Sheru, geçmişini hatırlamıyordu. Ancak diğer yüzü olan Tomurcuk Tanrısı'na verdiği sözü unutmadı.

Hanaye, Kabuk'la yer değiştirmeden önce fısıldamıştı:

“Yaprak'ı bul. Geri dönüşünü bekleyeceğim ve sen gelmeden huzur bulmayacağım...”

***

“Poseidon, bakıyorum gücün dışarı taşmış. Ne güzel bir kaplan.”

Şinto Tanrıları - Hera - Poseidon

Hera, Poseidon'un yere bıraktığı tanrıya doğru ilerlerken, önce kaplanın başını okşadı. Kıskançlığının şekillendirdiği anka kuşlarıyla boy ölçüşemezdi belki, ama bu kaplan, Poseidon gibi korkak değildi.

Kaplan, merakla Hera'yı kokladı. Tadına bakmak ister gibi dilini çıkardığında, Hera bir adım geri çekildi. Meraklı bir gözün altında kalmaya niyeti yoktu. Kaplanın yanından uzaklaşarak, baygın Şinto tanrısını Poseidon'un ayaklarının dibinden aldı ve ağır adımlarla uzaklaştı.

Derin bir nefes aldığı anda, omuzlarındaki siyah anka kuşu dövmeleeri, tüm bedenini ısıttı. Elindeki tanrıyı yeniden bir kozanın içine hapsederken, Poseidon'a alaycı bir bakış attı:

“Demek bu ufak tefek Şinto tanrıları seni o kadar meraklandırdı?”

Poseidon, Hera’dan korkması gerektiğini çoktan anlamıştı. Zeus ise artık bilerek geç geliyor, Hera’nın yakaladığı dişi Şinto tanrılarıyla işini bitirmesini bekliyordu.

Zeus’un sorguladığı tanrılardan öğrenebildiği tek önemli şey, Dünya’ya giriş ve çıkış kapılarının konumuydu.

Şinto tanrılarının yaşadığı yer, çok iyi korunuyordu. Kapılar, Japonya’nın Hiroşima ve Nagazaki şehirlerinin tam üç kilometre üzerinde yer alıyordu.

***

Mikail - Zeus

Zeus, yeni silahını kullanmak için artık hazırды. Atom bombasını, Şinto tanrılarının kapısının önünde patlatacağıtı.

Bu düşünceyle, Mikail'in yanına gitti. Ancak, Mikail onu bekliyor gibiydi. Koltuğuna yaslanmış, ifadesiz bir yüzle oturuyordu.

Söze ilk başlayan o oldu:

“Yalnız insanlar demiştim, Zeus.”

Zeus, hemen karşılık verdi:

“Evet, hedefiniz insanlar... Ama bu ülkede garip bir şey var.”

Mikail, gözlerini ondan ayırmadan sordu:

“Daha açık konuş. Neden oradaki tanrıları öldürmek istiyorsun?”

Zeus bir adım attı, sesi daha keskinleşti:

“Olympos bulutların üstünde kurulmuştu. Tanrıların yaşadığı bir yerdi. Saklanan, gizlenen bir şey yoktu. Ama Şinto tanrılarının yaşadığı bir yer var ve orada ne olduğunu bilmiyorum. Bunu öğrenmek istiyorum.”

Mikail, bir an durdu. Dikkatini Japonya'ya çevirdiğinde, Şinto tanrılarının kapılarını gördü ama içini göremedi. Bir an, gücünün yetmediğini düşünerek kapıları kırmak istedi. Ama Dünya'nın kaderine karışmamaya dair verdiği kararı zihninde tekrar etti.

Mikail - Anlam'ın İcini Göremedi

Zeus zaten onun yapamayacağını yapıyordu.

Derin bir nefes alarak konuştu:

“Peki Zeus, asıl hedefinin insanlar olduğunu unutma.”

Zeus'un gözleri parladı. Mikail, onun yapmak istediğini engellememişti.

Ama başka bir isteği daha vardı:

“Athena ve Hades'in bu işten uzak durmasını istiyorum.”

Mikail'in kaşları hafifçe çatıldı.

“Neden?”

“Hades'e güvenmiyorum.”

Mikail sustu. Ardından yavaşça sordu:

“Ya Athena? O senin kızın. En güvendiğin değil mi?”

Zeus, hiç düşünmeden cevap verdi:

“Başmelek Mikail, o artık yalnızca size sadık.”

Mikail, sesinin sertliğini gizlemeyen bir tonda konuştu:

“Hepinizin bana sadık olduğunu sanıyordum, Zeus.”

Zeus hafifçe eğildi.

“Tabii ki öyle, efendim... Ama artık dostlarımı yanımda, düşmanlarımı ise karşımda tutuyorum. Hades ve Athena’yı yalnızca üç gün etrafımda görmek istemiyorum.”

Sustuğunda, içinde beliren o garip korkuyu fark etti. Çok şey istemişti. Ama Mikail’in tepkisi farklıydı. Şinto tanrılarının yaşadığı yerin içini o bile görememiş olabilir miydi?

Bu düşünce zihnine saplanınca, Mikail’in ona bu yüzden iyi davrandığını hissetti.

Halıdaki gölgenin, başından beri onu izlediğini biliyordu. Gözlerini Mikail’e çevirerek onu selamladı ve hızla odadan çıktı.

Küp’e dönerken, Mikail’in arkasında bıraktığı sessizliğin ağırlığını hissediyordu.

***

Zeus, odasında sakladığı küçük güneşi her gün hayranlıkla izliyordu. Hâlâ Hera'nın gücünü tam olarak kestiremiyordu. Tanrı öldüren bir silah yaratmak istemişti ama böylesine büyük bir gücü hayal ederken ne düşündüğünü bile bilmiyordu. Şinto tanrılarının iki ayrı kapısı olduğunu öğrendiğinde, bombayı da ikiye bölmeye karar verdi. Hera'nın belirsiz gücü, Dünya'ya zarar verebilir diye temkinli davranıyordu.

Genç Zeus olsaydı, tüm gücü tek bir seferde kullanır, Dünya'da açacağı bir çatlağı bile umursamazdı. Ama artık Dünya'ya değer veriyordu, çünkü o, ona ait olan her şeye değer verirdi.

Zeus'un planı hazırды. Önce Hiroşima'ya saldıracaktı. Şinto tanrılarının Dünya'ya açılan kapısı, yerden üç kilometre yüksekteydi. Bu yüzden atom bombasının yere düşmeden patlaması gerekiyordu. Böylece kapı yıkılacak, altındaki insanlar yok olacak ama Dünya'ya fazla zarar verilmemiş olacaktı. Dışarı çıkamayan Şinto tanrıları, insanlara yardım edemeyeceklerdi.

İkinci bomba, üç gün sonra patlayacaktı. Hera, Nagazaki'de Dünya'dan çıkış kapısının önüne gönderilecek, ilk saldırının etkisinden kurtulan ve dışarıda kalan tüm tanrılar avlanarak yok edilecekti. Üç gün boyunca sürecek bu avın sonunda, içlerinden bir tanesi özellikle sağ bırakılacak ve yaşananları anlatması için içeri gönderilecekti. Haberci içeri girdikten sonra, ikinci atom bombası da Nagazaki'deki kapının

üzerine atılacak, Şinto tanrıları içeride sonsuza kadar hapsedilecekti.

***

İkinci Dünya Savaşı başlayalı altı yıl olmuştu ve “katliam” kelimesi, insanlık tarihinde en çok bu savaşa yakışmıştı. Bu kelimenin anlamını bilmekle onu yaşamak arasındaki büyük fark, hangi tarafta olduğuna bağlıydı.

Zeus, yüzlerce yıl boyunca İkinci Dünya Savaşı’na hazırlık yapmış, sonunda atom bombasını Amerika’ya teslim etmişti. Ve artık, Amerika’nın savaşa katılmaya hazır olduğu an gelmişti. Ona ilk saldıran Japonya oldu. Zeus’un planlarından habersiz olan Japonya, bir ada çevresinde demirlemiş Amerikan donanmasına ve askeri üssüne bütün gücüyle saldırdı.

Japonya, savaşın en kanlı taraflarından biri olmuş, bu saldırısıyla iki bin dört yüz Amerikan askerinin ve altmış sekiz sivilin ölümüne sebep olmuştu. Olayın üzerinden üç yıl geçmişti ve Zeus, insanlara atom bombasını kullanmaları için gerekçelerini sunmuştu.

Mikail, Dünya’nın kaderine doğrudan müdahale etmek istemeyip Zeus’u kullanırken, Zeus da insanları kullanıyordu.

Zeus ve Hera, Japonya’daki Hiroşima kentine atom bombasını bırakmak üzere yola çıkan uçağı izliyorlardı. Hera, pilotun zihnindeydi. Onun vazgeçmesine izin vermeyecekti. Zeus’un ellerinde nasıl bir güce dönüştüğünü bilmediği silahı, daha sonucu görmeden bile ona gurur veriyordu.

Uçak, Hiroşima’nın üzerine ulaştığında, ikisi de geri çekildi. Bombanın uçaktan ayrılışını izlediler...

Atom Bombası

Atom bombasının gücünün karşısında sabahın ilk ışıkları, karanlıkta titreyen bir mum gibi sallandı.

Anlam'ın giriş kapısında patlayan bomba, bir mantar gibi binlerce metre yukarı yükseldi ve Şinto tanrılarını örten tavanı yaktı. Anlam, kendini yeniden kapatana kadar, patlamayla ortaya çıkan toz bulutu, Hiroşima'da yanmış yüz binlerce insanın küleriyle birlikte içeri doldu.

Japon halkı, geleneklerine derinden bağlıydı. Aile saygınlığına ve birliğe düşkün bir toplum olarak, aynı sadakati Şinto tanrılarına da göstermişlerdi. Tanrıları için tapınaklar inşa etmiş, onlara güvenmiş, saygılarını sunmuş ve sık sık onları ziyaret etmişlerdi.

Ancak Hiroşima'daki patlamadan sonra, tanrularına duydukları inanç yerini büyük bir hayal kırıklığına bırakmıştı.

İki yüz elli bin insanın ölümünden geriye, yalnızca Şinto tanrularına duyulan öfke kalmıştı.

İkinci Dünya Savaşı'nın başlamasından beri, büyük tanrılar umut, güven ve huzuru kaybetmeye başlamıştı. Zaten yıpranmış ve zayıflamış birçok tanrı için, atom bombası son darbeyi vurdu.

O bombanın dört bin derecelik ateşi Dünya'yı değil, Dünya'nın Anlam'ını yakmıştı.

***

Anlam'da mahsur kalan tanrılar, bu belirsizliği ortadan kaldırmak için bir araya gelerek konuşmaya karar verdiler.

Toplantı, insanlar âleminde sevilmeyen tanruların memnuniyeti gölgesinde gerçekleşti. Dışarıdaki felaketin ardından, artık onlar güçlenmişti. Öfke, Karamsarlık, Yalnızlık, Üzüntü, Çaresizlik ve Korku Tanruları, yıkılan Anlamın çıkışına toplanmış, kapının tekrar açılmasını bekliyorlardı. Artık beslenip güçlenmek için dışarıda kocaman bir tarla vardı. Toplantı, şaşkınlık ve hayret içinde başladı.

Tanrılar arasındaki hiyerarşiyi insanlar oluşturuyordu. Onların inançları, tanruları daha güçlü kılabilir ya da onları yoksun bırakabilirdi. İlk konuşan Kader Tanrısı oldu. Onun gücü değişmemişti. Çünkü insanlar, ne olursa olsun, kadere sığınarak dünyaya tutunurdu.

Kader Tanrısı, karmaşa ve kaygıyı bastıran bir ses tonuyla konuştuğunda, geniş Anlam topraklarında onu tüm tanrılar duydu.

“Bu nasıl bir güç ki insanlık tarihini yeniden yazabiliyor? Dışarıda dostlarımız var. Patlamadan kurtulanlar olacaktır. Dünya’dan çıkış kapısı hâlâ sağlam. Onların geri dönmesini bekleyip neler olduğunu öğrendikten sonra karar vermeliyiz.”

Kader Tanrısı, her şeyin bitmediğini biliyordu, fakat beklemekten başka bir seçenekleri kalmamıştı. Anlam’ın doğum kapısı kapanmıştı.

***

Zeus, Hera’nın kıskançlığının gücünü gördüğünde, küçük güneşi ikiye böldüğüne sevindi. Hera’ya karşı içinde hayranlığa benzer bir şey hissetse de, artık daha da tedbirli olması gerektiğini anlamıştı. Zeus, Hera’ya döndü ve gözlerinin içine bakarak sordu:

“Beni ne kadar kıskanıyorsun?”

Hera, gözlerini kısarak hafifçe gülümsedi.

“Seni koruyacak kadar.”

Zeus, Hera’nın gözlerine bakarak hafifçe gülümsedi.

Tam o anda Poseidon, üzerinde altın zırhı, elinde mızrağı ve yanında siyah kaplanıyla yanlarında belirdi. Abisinin ve eşinin egolarının büyüklüğünü izlerken, gülümseyerek konuştu:

“Üç günümüz var. Evlerine kaçmadan biraz tanrı avlayalım.”

Hera'nın yüzündeki gülümseme genişledi.

Poseidon, o gülümsemeden bir kez daha korktuğunu fark etti.

***

Atom bombasının sebep olduğu feryatlar, Şinto tanrılarının yaşadığı Anlam'ın içinde üç gündür yankılanıyordu. Dışarıda kalan hiçbir tanrı henüz geri dönmemişti.

“Yaşanan patlamayla hepsi yok olmuş olamaz.” diye düşünen Yıldırım Tanrısı, kendini hiçbir zaman bu kadar çaresiz hissetmemişti. Yıkılmış kapının önünde dolanırken günlerdir insanların zihinlerinden Dünya'ya bakmaya çalışıyor, ancak korkudan ve kaygıdan başka bir şey göremiyordu. Dışarıda kalan binlerce arkadaşı vardı. Şehirlerde, tapınaklarda, dağlarda ve derelerde yaşıyorlardı ama hiçbirinden haber alamamıştı.

Üçüncü günün akşamı, Anlam'a giriş kapısının açıldığını hisseden Yıldırım Tanrısı, hızla oraya vardığında yerde yüzüstü yatmakta olan Nehir Tanrısı Ganash'ı gördü. Etrafına toplanan tanrılar, umutsuzca önünden çekildi. Yıldırım Tanrısı, hemen yanına diz çökerek dostunu kaldırmaya çalıştı. Ganash'ın ayakları kesilmiş gibi görünüyordu ve kollarıyla sürünerek kapıya kadar geldiği belliydi. O sırada, kapının hemen önünde büyük bir patlama daha oldu. Orada toplanmış tanrılar korkmuş olsa da paniğe kapılmadılar. İkinci bir saldırıya karşı tedbir alınmış, Anlam'ın

kapıları kadim büyülerle güçlendirilmişti. Ama insanlar için hiçbir şey değişmemişti. Onlar için yine çaresizce yok olma vaktiydi.

İkinci Dünya Savaşı'nda öldürülen insan sayısı, soğuk rakamlarla ifade edildiğinde kimseyi rahatsız etmiyordu. Ama atom bombasının gücü, yok olan insanları yalnızca birer sayı haline getirmişti. Bu, bir felaket değil, bir başarı olarak adlandırılıyordu. Bir zafer! Amerika'da ise başka bir telaş vardı. Askerler, aynı anda kaç insanın öldüğünü hesaplıyor; bilim adamları, nükleer gücün sonuçlarını tartışıyor; insanlık ise yaşananlardan utanıp utanmayacağını merak ediyordu. Böyle bakıldığında, Hiroşima ve Nagazaki katliamlarını yalnızca bir deney olarak görmek ve öyle tarif etmek oldukça kolaydı.

Şinto Tanrıları

Yıldırım Tanrısı, patlamanın şokunu üzerinden atarak Ganash'ı kucağına aldı ve yürümeye başladı. İlk kez göz göze geldiklerinde, üzüntüyle sordu:

“Kendini neden yenileyemedin? Tanrılar parçalarına ayrılmaz, Ganash!”

Ganash, dostunun çaresizliğine daha fazla dayanamayıp parmak uçlarıyla Yıldırım'ın alnına dokundu. O anda, Yıldırım'ın zihni açıldı ve Anlam'ın gökyüzüne yansıyan görüntülerle tüm tanrılar gerçeği görmeye başladı.

Yıldırım, gördüğü sahneler karşısında dehşete kapıldı. Hiroşima'nın üstüne düşen küçük güneş, önce şehri, sonra gökyüzünü yutmuştu. Patlamayla birlikte Dünya'nın enerjisi sarsılmış, binlerce insan, gölgelerinin bile kavrulduğu bir cehenneme dönüşen sokaklarda yok olup gitmişti. O an, Şinto tanrılarının korumak için binlerce yıl boyunca savaştığı insanların, artık onlara sırt çevirdiğini hissetti. Kendi tanrılarını tarafından terk edildiklerini düşünen insanların öfkesi, Anlam'ı besleyen inanç ağlarını zayıflatmış, tanrılarının güçlerini yavaş yavaş tüketmeye başlamıştı.

Ganash'ın hafızasından gelen görüntüleri izlemeye devam eden Anlam'da sessizlik hakim oldu. Sahnede Olympos tanrıları vardı.

***

Hera, Poseidon ve Zeus, çıkış kapısının merdivenlerinin önünde yerde sürünen Nehir Tanrısı'nı izliyorlardı. Binlerce yıldır ilk kez bu kadar eğlenmişlerdi. Hemen arkalarında kalan Nagazaki de biraz sonra yok

olacaktı. Uçak yola çıkmış, geri sayım başlamıştı. Tek eksik, Nehir Tanrısı'nın içeri girmesiydi.

Zeus, gözlerini yerde sürünen tanrıdan ayırmadan, “Ne olduğunun bir önemi yok.” dedi, sesi neredeyse merhametsiz bir tını taşıyordu. “Onu canlı göndereceğim ki Şinto tanrıları bizim kim olduğumuzu ve gücümüzü görsünler.”

Poseidon, eğilip kaplanının başını okşadı, sonra yerde kıvranan tanrıya bakarak “Zeus, dışarıda kalan son canlı tanrıyı, söylediğin gibi öldürmeden getirdim. Kaplanım Bilge, onu suyun içinde saklanırken buldu. Bir Nehir Tanrısı sanırım, onu oradan ayırmak oldukça zor oldu.” diye ekledi.

Hera, gözlerini kısarak Nehir Tanrısı'nı inceledi. Dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. “Ayaklarına gerek yok, değil mi Poseidon? Hem kaplanına ödül olur. Üstelik o bir tanrı, sürünerek evine kadar gidebilir.”

Poseidon, Hera'nın sözlerine gülererek başını salladı. “Doğru söylüyorsun Hera.” dedi ve kaplanının avını nasıl izlediğini keyifle gözlemledi.

Zeus, gözlerini gökyüzüne çevirdi. Nagazaki'nin üzerinde süzülen uçağı hissetti. Bombanın inişi çok yakındı. Derin bir nefes aldı ve yüzünde bir zafer ifadesiyle konuştu:

“Hadi, izleyelim.”

***

Anlam'ın içinde sessizlik hâkimdi. Kaplan, Nehir Tanrısı Ganash'ın bacaklarını koparıırken attığı çığlık, yalnızca bedenleri değil, ruhları da sarsmıştı. Yüzlerce tanrı, gözlerini ve kulaklarını kapatsa da duydukları acıyı hissediyor, onu

izlemekten kendilerini alıkoyamıyorlardı. Zeus, Poseidon ve Hera'nın güçlerinin ne denli arttığını gördüklerinde, bu gerçeği kabul etmek bile zihinlerine ağır gelmişti. Onların varlıklarını hâlâ sürdürüyor olmaları bile inanılmazdı.

Şinto tanrıları, kendi varoluş kaygılarını üzerlerinden atamıyor, insan gibi hissetmekten kurtulamıyorlardı. Ancak, ikinci atom bombasının düşüşüyle birlikte, Nagazaki'de yaşananları artık yalnızca zihinsel bir varsayım olarak değil, gerçeğin en saf hâliyle görebiliyorlardı. Tanık oldukları şeyin adı açıktı: Katliam.

Üç gündür korku içinde bekleyen tanrılar, Nehir Tanrısı Ganash'ın son anlarında hissettiği çaresizliği, gözlerinin önünde yok olan insanları ve yaşanan acıyı görmüşlerdi. Ganash, Yıldırım Tanrısı'nın kollarında suya dönüşerek yok olurken, geriye yalnızca fısıltı hâlinde bir cümle kaldı:

“Oysaki tanrılar ölümsüzdü.”

Ancak kimse bu sözleri duymadı.

Kendini ilk toplayanlardan biri Kader Tanrısı oldu. Bir şeylerin değişmesi gerektiğini fark etti. İnsanlarla savaşmadıklarını biliyordu. Karşılarında yalnızca Zeus, Hera ve Poseidon vardı. Düşmanları başka bir savaşı sürdürüyordu ve Şinto tanrıları bu savaşın ortasında, savunmasız bir hedef hâline gelmişlerdi. İçindeki kaygıyı bastırarak konuşmaya başladı:

“Yönetici ve büyük tanrılar, hemen bir toplantı yapmalıyız. Sadece duvarlarımızı güçlendirerek kendimizi koruyabiliriz belki ama insanlarımızı koruyamayız.”

Şinto Tanrıları

Şinto tanrıları arasında korku ve kaygı dolu bir uğultu yükseldi. Derken, bu uğultunun arasından, küçük bir tanrının cılız sesi duyuldu:

“Dünya’yı kuran en büyük tanrıları, Toprak ve Tabiat’ı uyandırılım.”

Bir anlık sessizlik...

Sonra, bu öneriye ilk yanıt veren Denge Tanrısı oldu. Kendi dengesini bozarak, sesini yükseltti:

“İnsanların dünyasında denge bozuldu. Bin beş yüz yıl önce yok olmasını beklediğimiz Olympos tanrıları, şimdi karşımıza çıktılar. Üzerlerindeki karanlık gücü hepimiz gördünüz. Bizim dünyamıza ait olmayan bir güç bu. Gezegen

bekçisi daha önce bir elçiyle beraber Mikail isimli bir meleğin kapıdan geçtiğini söylemiş, bize onun karanlık gücünden bahsetmişti. Bu, Toprak ve Tabiat Tanrısı'nın baş edebileceği bir şey değil. Biz de dışarıdaki birinden yardım istemeliyiz.”

Kader Tanrısı duraksadı. “Tabiat ve Toprak'tan başka kimden isteyebiliriz? Onlar bu Dünya'nın kurucuları.”

Denge Tanrısı iç çekerek konuştu: “Kaygını anlıyorum, Kader. Ama onlar milyonlarca yıldır uyuyor. Ayrıca Dünya'yı yok olmaktan kurtarmak ya da bizi korumak zorunda olduklarını bile bilmiyoruz. Başka bir bilinç, başka bir güç olmalı. Başboş bir yaratılış olmadığını düşündüğümüz bir farkındalık içindeyiz. Bizi ve insanları izleyen bir şey olmalı.”

Kader Tanrısı hâlâ tereddütlüydü. “İnsanlar izlendiğini düşünüp milyonlarca yıldır dilekte bulunuyor. Ne değişti?”

Denge Tanrısı derin bir nefes aldı. “Dileklerini ve beklentilerini tanrıları değiştirdi. Zeus, Hera ve Poseidon, tanrı olmaktan çıkıp doğaüstü güçleri olan insanlara dönüşmüşler. Ancak insanlar tanrıları öldürebilir. Biz ruhani varlıklarız. Bu halimizle onlarla savaşımayız. Toprak ve Tabiat bile insan gibi şekillenemez, bir insan bedenine sığamazlar.”

Toplantıya katılan tanrıların yüzlerine, sonsuz bir belirsizliğin gölgesi düştü. “Peki, ne yapmalıyız?” diye sordu bir tanrı.

Denge Tanrısı gözlerini kapattı ve kaderin iplerini hissettiği anda, içinden bir dilek geçti:

“Biz de insanlar gibi dilekte bulunmalıyız.”

Bütün gözler ona çevrildi. “Ne dileyeceğiz Denge Tanrısı?”

Denge Tanrısı gözlerini açtı, sesi bir fısıltı gibi yükseldi:

“Buna sebep olanın bedelini ödemesini diliyorum.”

İşte o an, Anahari beklediği dileği duydu.

Anahari - Beklenen Dilek

